

ДЖЕЙМС ЕЛИЪТ СТУДЕНО, СТУДЕНО СЪРЦЕ

Превод от английски: Огнян Алтънчев, 1999

chitanka.info

1.

Бе любимият ѝ час от деня, когато първите лъчи на слънцето леко проблясват над хоризонта и в университетския комплекс цари мир и спокойствие. Вече бе към края на осемкилометровия си крос, който пресичаше самото сърце на студентското градче, но все още бягаше без усилие. С големи и грациозни подскоци тя се носеше по края на ширналата се, вече избеляваща морава, гмуркаше се под грейналите в есенни цветове кленове, минаваше покрай стройните бели колони, поддържащи портиците към внушителни монолитни сгради.

Стигнала до Маккормик Роуд, тя погледна часовника си и забави крачка, за да премине към спокоен ход. Вдишваше дълбоко режещия октомврийски въздух, изпълнен с есенни ухания, и лениво оглеждаше околността. После дръпна ципа на чантичката, закачена на кръста, и бръкна да извади малката бутилка минерална вода. Пръстите ѝ закачиха флакона „Мейс“^[1], който тя, както и повечето останали студентки, носеше със себе си, когато излизаше.

Спокойствието и безгрижието на студентския живот бе нарушено и академичното общество на университета във Вирджиния бе сковано от неописуем страх. През последния месец при тайнствени обстоятелства бяха изчезнали четири студентки и всички — под прикритието на тъмнината — първата бе видяна за последен път да излиза от студентския център „Нюкоум Хол“, втората — след някакъв рецитал в Олд Кейбъл Хол, а третата и четвъртата — когато се връщали късно през нощта от библиотеката „Олдърман“. По една всяка седмица. Оттогава никой не бе чул нищо за тях. И у нито една от изчезналите не са били забелязани никакви признаци на тревога или странно поведение. Не бяха последвали никакви искания за откуп. Никой не се бе обадил да поеме отговорност. Нищо. Пълно мълчание. Последвано от най-неприятната разновидност на страха — неведението.

След изчезването на втората студентка бе организирана служба за изпращане на студентките. Едно обаждане по телефона след

смрачаване бе достатъчно, и един или двама студенти придружаваха момичето до общежитието или до паркинга, убеждаваха се, че се е прибрало или отпътувало с колата, и чак тогава се прибираха. Университетската полиция бе утроила броя на полицаите, патрулиращи из градчето нощем. Въпреки това бяха отвлечени още две студентки, млади момичета, пренебрегнаха службата за изпращане, заявявайки, че няма да се оставят страхът да диктува постъпките им. И двете скъпо заплатиха за инатливата си демонстрация на независимост.

Дишането и пулсът на младата бегачка се върнаха в границите на нормалното и слизайки по стълбите, тя се насочи към алеята пред Гарет Хол. После зави и се запуска по още стълби, водещи към малък летен театър, където седна на най-горния ред направо на студения камък и се приготви да изпие останалата вода, приключвайки с утринния си ритуал по наблюдаване изгрева на слънцето.

Летният театър се използваше през цялата учебна година от гостуващи оратори, театрални трупи и студентски организации, но откакто изчезна третата студентка, вечерните представления бяха отменени за неопределено време. Стените, обграждащи сцената долу, все още бяха изпъстрени с лозунги, рекламиращи дейността на мъжкия или женския клуб в университета. Бегачката напрегна очи да ги прочете, но бе късогледа и без очила едва можеше да различи напръсканите със спрей писания.

Тя забеляза, че в центъра на сцената има нещо и присви очи, но отново виждаше замъглено. Бавно се надигна и заслиза по стълбите към сцената, където лъчите на слънцето още не бяха достигнали. Погледът ѝ бе прикован в сянката пред нея, върху нещо, което приличаше на съблечен женски манекен, застинал в предизвикателна поза. Поклати отвратено глава, мислейки, че е поредната лудория на мъжкия клуб.

Нещо все пак я накара да се приближи още повече, и когато пресичаше затревената площ пред сцената, вече видя предмета ясно. Кръвта във вените ѝ се смръзна, дива паника сякаш я стисна за гърлото и тя се спря като закована. Опита се да извика, но ужасът от разкрилата се пред нея гледка като че изкара всичкия ѝ въздух. Тялото ѝ се скова и тя застина като статуя на ужаса, без да може да издаде звук. Най-сетне от гърлото ѝ излезе дълбок хрип, който постепенно се превърна в

смразяващ кръвта писък, издигна се в утринната тишина и се заблъска из стените на достолепните сгради.

---

[1] Марка газ за самозащита. — Б.пр. ↑

2.

В шест часа и четиридесет и три минути сутринта, в стая 110 в хотел „Кавалиър Ин“, съвсем близо до студентското градче на Вирджинския университет, телефонът иззвъня и специалният агент от ФБР Джек Матюс бе грубо изтръгнат от така необходимия му сън. Преди още първият звън да е заглъхнал, той се надигна като ужилен, грабна слушалката и спусна крака от леглото.

Обаждаше се Нийл Брейди, шефът на полицията в Шарлотсвил. Гласът му бе напрегнат:

— Имаме труп, Джек! И е много лошо!

— Колко лошо?

— Толкова лошо, че повече няма накъде. Театърът „Макинтайър“ в студентското градче. Знаеш ли къде е?

— Да. Идвам.

Командиrowан към ричмъндския клон на ФБР, Матюс работеше все по-често извън малкия си офис в Шарлотсвил, особено след изчезването на втората студентка, когато се създаде група от федералната, щатската, областната, градската и университетската полиция. Въпреки, че ако не са свързани с федерално престъпление, убийствата бяха извън юрисдикцията на ФБР. Оказа се обаче, че втората изчезнала студентка е дващсет и една годишната дъщеря на един от зам-директорите на ФБР във Вашингтон и Бюрото веднага поиска случаят да му бъде предаден, мотивирайки молбата си с подозрение за отвлечане.

При дадените обстоятелства намесата на ФБР бе неизбежна и началникът Брейди, който много добре разбираше как стават тия работи, не се опита да възрази, когато Бюрото пое командването на групата за съвместни действия. Въпреки че при такъв вид съвместни операции винаги има вероятност от междуведомствени търкания, всъщност Брейди бе дори доволен от помощта, която му оказваха при това дело, бързо привлякло вниманието на всички медии от национален мащаб.

Притискан и от Вашингтон, и от личния интерес на самия директор на Бюрото, откакто бе пристигнал в Шарлотсвил, Матюс работеше по осемнайсет часа в денонощие. От две седмици не бе виждал жена си и двегодишната си дъщеря и подозираше, че след обаждането на Брейди заплануваният от него уикенд със семейството в Уилямсбърг отиваше директно на кино.

Матюс навлече същата риза и костюм, които бе носил и предния ден. Наниза кобура с пистолета през колана, прокара пръсти през косата си и с големи крачки се запъти навън, за да бъде окончателно събуден от студения утринен въздух. Забързан към паркинга, той завърза връзката си в движение и умът му непрестанно прехвърляше възможно най-неприятните варианти.

Пет минути по-късно Матюс зави към малкия паркинг зад театъра и видя двете линейки, както и множество патрулни коли, паркирани безразборно наоколо. От отворените им врати се чуваха разговори по радиото, две от колите не бяха спрели бурканите си и заливаха околността с червени и сини отблясъци. С неудоволствие видя, че тук вече е пристигнал и ванът на телевизията и докато пъхаше колата в едно свободно място, зад него спря мотоциклет, от който панически скочи фотограф и се спусна към театъра с люлеещи се на шията му фотоапарати.

Матюс никога не спираше да се възхищава на бързината, с която реагираха медиите на всяко събитие, обещаващо огромни, тлъсти заглавия на първа страница — колкото повече кръв, толкова по-добре. Този път обаче почти не се съмняваше как са успели да дойдат на местопроизшествието толкова бързо — сигурно ченгетата са говорили твърде открито по радиото, и жадните за новини хрътки са прехванали разговорите им.

Матюс зави зад ъгъла на театъра, за да види как един от хората на Брейди, сложил длан пред обектива на телевизионна камера, отблъсва нахална и възмутена репортерка заедно с оператора ѝ извън зоната, обградена с яркожълта полицейска лента. Вестникарският фотограф бе сполетян от същата участ. Широкоплещест щатски полицаи в безупречно изгладена сиво-синя униформа препречи пътя му и го върна обратно на паркинга.

Най-малко десетина униформени полицаи и заместник-шерифи се мотаеха по затревената площ пред сцената, тъпчейки и унищожавайки евентуалните улики. *Можеше да бъде и по-лошо, помисли си Матюс, поне никой от местните големци не се снима в победоносна поза, стъпил върху гърдите на жертвата.*

Матюс си проби път през полицаите, забелязвайки, че на алеята пред Гарет Хол, над театъра, вече се е събрала малка групичка зяпачи. От време на време оттам долиташе ужасен шепот и ахкания — предчувствайки каква паника би могла да избухне, след като градчето научи за събитието, Матюс дръпна встрани един от университетската полиция.

— Извикай някой да ти помогне и обградете с лента целия театър. И паркинга отзад — добави той, давайки си сметка, че това е най-удобното място за убиеца да паркира и да разтовари жертвата си.

Фактът, че цялата зона бе безвъзвратно изпотъпкана от самия него, от репортерите и от поне двайсетината полицаи, спуснали се към местопроизшествието, оставяше малко надежди да се намери някаква ценна улика, която евентуално би го отвела към убиеца. Той се утеши с мисълта, че следите от стъпки и без това щяха да бъдат безполезни — всеки ден през тази затревена площ минаваха стотици студенти.

Следствието през цялото време бе възпрепятствано от факта, че никой всъщност не знаеше мястото на престъплението — никой не знаеше откъде точно са били отвлечени жертвите. Както и с много други серийни убийства, местата на отвличане и убийство можеше никога да не бъдат намерени. Мястото на подхвърляне на жертвата рядко предоставяше същото качество и количество следи като мястото на същинското убийство, тъй като убиецът разполага с далеч повече време да планира действията си и изцяло владее ситуацията. Така или иначе, в момента Матюс разполагаше само с мястото на подхвърляне и затова трябваше поне да се опита да запази и малкото улики, останали незасегнати.

— Не искам никакви коли повече на този паркинг — каза той на тръгналото да изпълнява заповедта ченге — и тия, които вече са паркирали там, няма да си тръгнат, докато дежурният екип не си свърши работата. Всички, имам предвид наистина всички, освен екипа, да излязат извън лентата.

С тези последни думи Матюс се изкачи по стълбите към сцената и се присъедини към шефа Брейди и двамата негови детективи. Контурите на трупа вече бяха очертани с тебешир, а ръцете му бяха пъхнати в найлонови торбички, за да се запазят микроскопичните частици плът или косми, евентуално останали под ноктите. Единият детектив привършваше със снимките на жертвата и разположението ѝ спрямо сцената, докато другият рисуваше скица, след като бе направил съответните измервания и бе накарал един от техниците да събере в пликчета всички предмети: фиби, косми, тресчици и най-различни частички, намиращи се около или по тялото. Привършили с работата си, двамата се отдръпнаха и застанаха зад съдебномедицинския експерт, който започна предварителния оглед на тялото, проснато пред тях. Един бърз поглед увери Матюс, че шефът Брейди е прав. По-лошо не би могло да бъде.

Красивото някога младо тяло бе жестоко обезобразено. Главата и крайниците бяха отрязани, а след това грубо пришити на местата им с тънка жица. Същото бе сторено с ръцете от китките надолу и със стъпалата. По същия начин бяха отрязани и отново защити и гърдите ѝ, а зърната им — изрязани и поставени на челото — по едно над всяко око.

Състоянието на тялото накара Матюс да се замисли по какъв начин убиецът е докарал трупа дотук — крайниците бяха толкова хлабаво пришити, че тялото сигурно е било свито като парцалена кукла и напъхано в голям найлонов чувал. Всички млади момичета бяха от един и същи тип — около един и шейсет високи, стройни и с хубави фигури, с дълги тъмни коси и тежаха около петдесет и пет килограма. Носенето им не би представлявало проблем за мъж с нормално телосложение.

— Какво откри? — попита Матюс мъжа, който събираше торбичките с уликите и ги слагаше в кожено куфарче.

— Няколко частички от нещо, което прилича на червена глина — отвърна техникът. — Кичурчета косми, принадлежащи вероятно на жертвата. И това. — Той подаде на Матюс една от торбичките. — Намерих го върху гърдите на жертвата, наполовина напъхано в шева. Според мен убиецът нарочно го е оставил там, за да бъде намерено.

Матюс взе торбичката и погледна предмета, голям колкото пощенска марка.

— Олющено парче боя?

— Вероятно. Нека момчетата от лабораторията си поблъскат малко главите над него.

Известно време Матюс остана замислен, без да помръдва. Обучен в Академията на ФБР от отделите „Теория на разследването“ и „Психология на поведението“, той бе добър психолог, специалист по серийните убийства. И бе участвал във всички разследвания на предполагаеми серийни убийства, възложени на ричмъндския клон на ФБР. На местните полицаи рядко им се случваше да се занимават с толкова жестоки убийства, ако въобще им се бе случвало, но Матюс бе виждал обезобразени тела и преди това. Бе се научил да запазва присъствие на духа и някакво подобие на безпристрастност. Въпреки това всяко убийство като че отнемаше част от душата му и той го знаеше много добре. Бе разбрал, че пълната професионална безпристрастност е просто невъзможна. Най-доброто, на което би могъл да се надява, бе съчувствие, но без емоции.

Нахлузи чифт хирургически ръкавици, предложени му от един детектив от градската полиция, и после клекна срещу медицинския експерт.

— Джек Матюс, ФБР — представи се той.

— Дейв Морър, медицински експерт от университетската болница — отвърна Морър, без да вдига глава от работата си.

Матюс леко докосна мътно бялата окръжност, образувана около едно от зърната, залепени на челото на жертвата. Бе твърда и гладка.

— Епоксидна смола? — попита той експерта.

— На такова ми прилича.

Очите на Матюс бавно огледаха тялото.

Никакви дупки от куршуми, прободни рани или фрактури, причинени от удар?

— Никакви.

От вътрешната страна и на двете бедра имаше кръгли изрези, от които плътта липсваше — това бе малко под чатала. Чисто направените изрези бяха с диаметър около осем сантиметра и дълбочина около три милиметра. Медикът видя изучаващия поглед на Матюс, вперен в тях.

— Не съм сигурен какво означават — каза той. — Никога не съм виждал подобно нещо.

— Може би са следи от ухапвания — отвърна Матюс. — Изрязани след това, за да ни лишат от възможността да вземем отпечатъци от ухапката.

Морър само кимна и продължи огледа.

Под жицата, закрепваща главата към шията, имаше посинели белези и Матюс се наведе над тях.

— Била е удушена с тънка лента или въже.

Морър пак не отговори. Устните му бяха здраво стиснати в мрачно изражение, и Матюс си помисли, че това вероятно е първият му случай с обезобразено тяло.

Краката на жертвата бяха разперени непривично широко, ръцете лежах проснати на ширината на раменете. По глезените и китките също имаше посинели белези, което наведе Матюс на мисълта, че за да върже жертвата си, убиецът явно бе използвал или белезници, или въжета. Очите му продължиха да обследват тялото и се смръщиха.

— Тук нещо не е наред — каза той и после разбра какво е. — Тя има две леви длани.

— О, това не е всичко, агент Матюс — каза Морър с едва забележимо потрепващ глас. — Тя има две десни ръце, два леви крака, две десни стъпала. Гърдите не подхождат една с друга, а съм сигурен, че и зърната не са от нито една от тях. Това, което виждаме тук, представлява тяло, сглобено от три или четири различни жени.

— Боже господи! — Това възклицание дойде от ченгето, стоящо на пост пред стълбите за сцената.

— Да, полицаи — каза Морър, вдигайки поглед към ченгето. — Дано само Бог да е бил и там, за да облекчи мъките им.

Невъзможно бе да се разбере какво мисли Матюс в момента, тъй като погледът му запази безпристрастното си изражение, но истината бе, че той се молеше жертвите да са били мъртви, докато е траело обезобразяването. Почти бе убеден, че изследването в лабораторията ще даде точно обратен резултат. Щеше да се опита да спести на семействата зловещите подробности, но изтичането на информация за някои от тях, ако не и на всичките, бе неизбежно.

Докато клечеше край тялото на обезобразената жертва, през ума му мина още една мисъл — дали някоя от тези части не принадлежеше на дъщерята на зам-директора? Във всеки случай не бе главата, бе сигурен в това. От снимките, раздадени на обединената група, знаеше,

че главата е на третата отвличена студентка — член на женския отбор по футбол, ако не го лъжеше паметта. По някое време през следващите дванайсет часа родителите ѝ заедно с останалите три изплашени и обезпокоени семейства щяха да научат за съдбата на любимите си същества. Не завиждаше на онези, които щяха да се обадят по телефона или лично да посетят домовете им.

Той с усилие се съсредоточи върху работата, прогонвайки натрапчивите и мрачни мисли от главата си. Вниманието му се насочи към торса на тялото, на който бе направен разрез от гърдите до срамната кост, защит със същата жица, използвана и при другите шевове. Тук обаче те бяха поне през осем сантиметра и Матюс гледаше как докторът внимателно бърка в пролуките между тях малко под гърдната кост.

— Липсват ли някои органи?

— Сърцето — отвърна Морър. — Може да липсват и други, но ще знам със сигурност след аутопсията.

— Искам да кажа дали наистина ги няма, или са заменени с органи от друго тяло?

— Сърцето го няма. Точка.

Вниманието на Матюс бе привлечено от прозрачната сиво-синя ципа, покриваща кожата на жертвата. Той прокара леко пръст по едната ръка.

— Кожата е студена и влажна. Замръзнала ли е била?

— Ако искате едно научнообосновано предположение — каза Морър, — това тяло е било държано във фризер допреди около час и половина. Мога да ви кажа с по-голяма точност, след като приключа с лабораторните изследвания.

Матюс се надигна и застана до Брейди. И двамата ясно съзнаваха важността на това, което докторът току-що бе казал.

— Кога е било открито тялото? — попита Матюс.

Брейди погледна часовника си.

— Преди трийсет и пет минути. А един от университетските полицаи твърди, че само десет минути преди това минал оттук и казва, че щял да види тялото, ако е било тук. Слънцето още не било изгряло и докато вървял през затревената площ, той осветил с фенерчето си сцената.

— Това означава, че тялото лежи тук не повече от четиридесет и пет минути. Така че този изрод — където и да си е вършил работата, мястото не би могло да е на повече от час разстояние оттук.

— Агент Матюс — каза Морър.

С помощта на чифт пинцети той извади от вагиналният отвор на жертвата сгънато парче хартия и го вдигна към Матюс.

Внимателно прихващайки хартията с връхчетата на пръстите си, Матюс я разгъна.

С печатни букви на нея бяха написани шест думи:

КОГАТО ЗА ПРЪВ ПЪТ ТЕ СРЕЩНАХ.

Брейди също погледна бележката, преди Матюс да я пъкне в найлоновото пликче, подадено му от техника. Шефът на полицията поклати глава.

— Първо изрязва следите от ухапване, а след това ни оставя бележка и парче боя. Дали не моли за помощ? „Спрете ме, преди да съм убил още някой!“

— Повече ми звучи като „Хванете ме, ако можете“ — отвърна Матюс, зареял поглед някъде в далечината. — Той си играе с нас и внимателно подбира само онези улики, на които иска да попаднем.

Произнесените от самия него думи го накараха да пристъпи бързо към действие. Той се обърна към детектива с фотоапарата, застанал срещу Брейди, и посочи хората, които вече се тълпяха около лентата, обрамчваща целия периметър по Маккормик Роуд и пред Гарет Хол, оформяйки полукръг пред Кок Хол.

— Искам да снимаш тълпата. Раздели я на отделни секции и снимай всяка поотделно от различни ракурси.

— Мислиш, че ни гледа, ли? — попита Брейди, след като детективът напусна сцената.

— Вписва се в психологическия му профил.

— Бог да ни е на помощ, Джек! Какъв сладур ни се е паднал, а?

— Закоравял садистично сексуален психопат — каза Матюс. — Доста дълго време е нужно, за да се стигне до такава степен на психоза, до такава префинено насилие. Всичките му задръжки са изчезнали. Но е много добре организиран, представите му са много точни.

— Какво искаш да кажеш?

— Това не са първите му жертви. Той е правил това и преди. И много скоро пак ще го направи.

На тротоара откъм южния край на Маккормик Роуд, обърнат с лице към театъра, стоеше висок и строен мъж с широки рамене и пясъчноруса коса. Изглеждаше на около четиридесет години, с подчертано славянски черти на лицето, ясно изразени скули и огромни изразителни очи. Бе облечен в тъмнокафяво сако от туид и светлокафяви панталони, чудесно сливащ се със заобикалящите го студенти и преподаватели.

Погълнати от дейността долу на сцената, хората не му обърнаха никакво внимание, когато той си запробива път, за да може да види по-ясно какво става на сцената. Когато забеляза детектива с фотоапарата да пресича затревената площ и да се изкачва по стълбите, в ъгълчето на устните му потрепна едва забележима усмивка. Погледа още малко, после се дръпна назад, обърна се и бавно се отдалечи.

3.

На сто и шейсет километра северно от Шарлотсвил, досами магистрала „Дълес“, минаваща покрай Рестън, Вирджиния, в покрайнините на столицата се намираше, модерна десететажна сграда, чиито тъмни стъкла проблясваха на сутрешното слънце. В първите девет етажа на боядисаната в тъмносин цвят сграда се помещаваха най-различни консултантски и проучвателни фирми, адвокатски кантори, както и вашингтонските представители на цял куп корпорации, въртящи бизнес с федералното правителство.

От указателя, поставен във фойето на сградата, се виждаше, че на целия десети етаж са разположени офисите на „Глобал Демографикс“. Главните асансьори обаче се качваха само до деветия етаж. За да се стигне до десетия етаж, имаше още един асансьор, който се намираше зад ъгъла на коридора. В него можеше да се влезе само ако в специално монтирания за целта процеп се вкараше магнитно кодирана карта. При излизането си от асансьора на десетия етаж посетителят неизменно се натъкваше на въоръжена цивилна охрана, която учтиво, но твърдо го подканваше да покаже пропуск. След като отминеше и това препятствие, посетителят трябваше да набере правилната комбинация от цифри на електронната ключалка на вратата и тогава вече можеше да влезе в светая светих на Националния център по оперативно легализиране, който бе под егидата на ЦРУ.

НЦОЛ, наричан от тези, запознати с дейността му, „ен-цол“, е строго секретен отдел на далеч по-голямото Оперативно управление, невидимата ръка на Управлението. Единствената задача на НЦОЛ бе да следи живота на четиристотин трийсет и шестимата дефектори^[1], всички бивши членове на тайните служби в бившия Съветски съюз, Източна Европа, Куба и Китай, избягали в Съединените щати по време на студената война и непосредствено след разпадането на Съветския съюз.

Веднъж докарани в Съединените щати, дефекторите се настаняваха в конспиративни квартири из района около столицата,

където ги разпитваха. Разпитът можеше да продължи цяла година — средната му продължителност варираше някъде около осем месеца. След това на дефекторите се осигуряваше нов живот, нова самоличност, обикновено по техен избор и в континенталните граници на Съединените щати. Повечето от дефекторите по тази програма се приспособяваха бързо на новото си местожителство и работа, ангажирайки съвсем малко вниманието на Управлението, като се изключи обичайният доклад на всяко полугодие. По-пресните и онези, идващи от по-тъмните страни на разузнавателните служби, бяха подлагани и на далеч по-щателно проучване.

Преобладаващото мнозинство дефектори по програмата на НЦОЛ бяха хора от бившия Съветски съюз. Като последица от разпадането на огромната империя, тяхната ценност като възможни източници на информация рязко спадна поради поголовните уволнения и размествания на персонала във вътрешните и външните спецслужби в Русия. ЦРУ обаче бе задължено да се грижи за тези дефектори до края на живота им, като им осигурява среден доход от шейсет хиляди долара годишно — необлагаеми, — независимо от това колко печелят на новата си месторабота.

Някои от дефекторите не бяха много доволни от живота си в Съединените щати по различни причини: от носталгията по родните места, до трудността да се адаптират към такъв скучен живот. А някои от тях бяха направо гнили круши, и носеха нескончаеми главоболия за агентите, занимаващи се със случая им.

Точно един от тях, руски дефектор, за който всички мислеха, че се е приспособил добре и се наричаше Джон Малик, бе причината за тазсутрешната среща на високо равнище в главната конферентна зала на НЦОЛ. Присъстваха едни от най-влиятелните личности в ЦРУ — Уилям Чайлдс, заместник-директор по операциите — ЗДО, Лу Грегъс — шеф на отдел „Секретни операции“, Том Уолтърс — агентът, отговарящ за разпита на Малик, когато той бе доведен в Съединените щати, и Джон Куинлън — шефът на НЦОЛ.

ЗДО, набит и мрачен човек с вид на възмутен булдог, не можеше да търпи глупаци. Тази сутрин шефът на НЦОЛ му се бе обадил по телефона и го бе информирал за нещо, което ЗДО моментално прецени като потенциално бедствена ситуация и настроението му оттогава не можа да се подобри.

— Е, хайде разправяй за какво става въпрос — каза ЗДО, отправяйки сърдит поглед към Куинлън.

Шефът на НЦОЛ започна да говори с нисък и монотонен глас, свеждайки от време на време поглед към бележките пред себе си:

— Преди четири седмици е бил отвлечен камион на хартиената компания „Крейн“, която произвежда официално утвърдената хартия за отпечатване на банкноти в Бюрото по гравирание и печат. В камиона имало хартия, достатъчна за отпечатването на осемстотин милиона долара, ако банкнотите са от по петдесет и сто долара. При положение че при процеса на отпечатване се използват специално гравирани матрици, на практика парите не могат да бъдат отличени от истинските.

— Какво общо има всичко това с целта на срещата? — попита ЗДО нетърпеливо. Куинлън бе известен с това, че има склонност да се отклонява към по-несъществени подробности, ако няма кой да го държи в час.

— Главни заподозрени в това отвлечане са членове на руската мафия, работещи из Брайтън Бийч в Бруклин, Ню Йорк — продължи шефът на НЦОЛ. — „Секретна служба“ в момента са в сериозна криза и затова се обърнаха към нас за помощ. Трябваша им имената на имигрирали напоследък руснаци, имащи връзки с действащата вътре в Русия мафия, и които в миналото са били уличавани във фалшификации. Обичайните им източници на информация не могли да им кажат нищо съществено, което ги навело на мисълта, че тези, извършили кражбата, са наскоро пристигнали и още никой не ги познава. Дадохме им имената на трима бивши офицери от КГБ, за които знаем, че са влезли незаконно в страната преди около шест месеца. Те просто се стопиха в общността в Брайтън Бийч скоро, след като пристигнаха. Освен имената, дадохме на „Секретна служба“ и снимките им, но не споменахме нищо за Малик.

— А Малик свързан ли е по някакъв начин с тях?

— Според досиетата ни Малик би могъл да познава двама от тях. По време на службата им в КГБ им се е случвало да работят няколко пъти в един и същи отдел с него. Освен това, той може би е единственият човек тук, на когото те са разчитали да им набави матриците, необходими за отпечатването на банкнотите. Файловете ни показват, че едно време той е участвал в започната от КГБ операция по

фалшифициране на пари, насочена срещу САЩ и Западна Германия. По време на разпита обаче Малик не призна нищо такова и не сме сигурни дали това е вярно. Както и да е. Няколко дни след това „Секретна служба“ извади късмет — един от нюйоркските им детективи получил подарък от информатора си. Те нахлули в един склад в пристанището в Бруклин и открили палетите с ценната хартия — е, поне по-голямата част. Хартия, достатъчна за отпечатването на трийсет милиона долара, все още липсва. Похитителите не били заловени.

— Изобщо, не ми пука за проблемите на „Секретна служба“, Джон. Хайде свършвай по-скоро!

— Да, сър — отвърна шефът на НЦОЛ с равен глас. — Но ви моля да имате търпение, казаното досега е от съществено значение. Проведохме наше собствено разследване, с цел да установим дали Малик знае за отвлечането, и дали не е скрил матриците някъде. Изпратихме в Шарлотсвил агента, който се занимава с неговия случай, за да говори с него. Той не е могъл да го намери.

— Не е могъл да го намери ли? Искаш да кажеш, че е напуснал града? Че е изчезнал?

— Така мислим. Той има малък магазин близо до университета, и в него продава стари учебници и други учебни пособия. На вратата имало надпис, че магазинът е временно затворен. Успяхме да разберем, че не е влизал в него от две седмици насам. Домът му, само на няколко пресечки по-нататък, също е пуст. От мебелировката нищо не липсвало, но повечето дрехи от гардероба ги нямало. По компютърен път проникнахме в банковите му сметки и разбрахме, че наскоро те са били закрити — през последните четири месеца той е изтеглил над сто и двайсет хиляди долара.

— От парите, депозирани за него от нас, нали?

— Да, сър. След като купи магазина и къщата, това му остана от шестстотинте хиляди долара, които бяхме депозирали за него през десетте му години работа като местен агент в Москва. Преди четири години, когато избяга и след това бе официално легализиран, те преминаха на негово разположение.

Очите на ЗДО се свиха.

— Пратили ли сте хора там?

— И при магазина, и при къщата имаме наблюдателни екипи.

— Искам веднага да ги изтеглите оттам! — каза ЗДО.

Шефът на НЦОЛ моментално се надигна от масата и се отправи към телефона на масичката до вратата. Набра трицифрен вътрешен телефон и тихо каза нещо в слушалката, след което се върна на масата.

ЗДО насочи вниманието си към Том Уолтърс, агента, водил разпита на Малик преди четири години.

— Сигурен ли си, че Малик е отговорен за убийствата на онези хлапета от колежа?

През съзнанието му преминаха новините, които бе гледал по телевизията. CNN и всички местни станции прекъсваха редовните си програми и предаваха бюлетини за намирането на трупа.

— Уликите, с които разполагаме, са косвени, сър — каза Уолтърс, прокашляйки се притеснено. — Но е много вероятно.

— Дай да ги чуем.

— Приблизително година след като Малик бе разпитан и легализиран, малко преди неуспелия преврат в Москва през август 1991, тук дойде още един наш местен агент — Борис Новиков. Агентите, които се занимаваха с неговия случай, го подложиха на кръстосан разпит, сравнявайки получената от него информация с тази, получена от Малик и останалите, като внимателно проверяваха за несъответствия. Когато пред Новиков споменали истинското име на Малик — Николай Лубанов, Новиков им казал, че го познавал най-малко от десет години, и че през цялото това време Лубанов е бил обект на разследване.

— Разследване за убийство ли?

— Да, сър. За период от две години в Москва и Киев са намерени осем убити и Малик бил главният заподозрян.

— Ликвидирани или убити? — попита ЗДО.

— Убити. Всички жертви били млади жени, невисоки на ръст, стройни и с дълги тъмни коси — Също както и изчезналите студентки. Телата също били обезобразени, но все пак не чак толкова драстично, както тялото, намерено тази сутрин в Шарлотсвил.

— Имате тази информация от три години? — попита ЗДО смаяно. — И сте го оставили свободно да се мотае?

— Агентите сметнали информацията на Новиков за обикновен слух — отговори бързо Уолтърс. — Но въпреки това отправили запитвания и не могли да намерят никой, който да подкрепи

обвинението с факти. А ние успяхме да установим, че Малик *никога* не е бил арестуван, нито дори разпитван и изобщо не му е било предявявано никакво обвинение по тези престъпления.

— Та той е бил полковник от КГБ, за бога! — кипна ЗДО. — Имал е влиятелни приятели. По онова време, ако някой местен инспектор е надушил нещо, моментално би могъл да се озове в Сибир.

— Не бива да забравяте, че Новиков все пак е дефектор с относително нисък ранг — каза Уолтърс. — Може би е лъгал, за да повдигне цената си. А може между него и Малик да е имало стари сметки за уреждане и той използва момента, за да си отмъсти. Заключение на агентите, занимаващи се с него, е било точно в този смисъл.

— И повече никой не си е спомнил за него?

— За съжаление чул за това едва вчера — призна Уолтърс засрамено. — Когато протоколът от разпита на Новиков пристигнал при нас, някой от нашия офис го е пришил към протокола от разпитите на Малик, а не към активното му досие към НЦОЛ. Вчера случайно го видях, когато се мъчех да открия някаква информация къде би могъл да се крие.

— И откри ли нещо?

— Не, сър. Ако той е отговорен за убийствата на студентките, сигурно се намира някъде около Шарлотсвил. Поне тази сутрин е бил там.

ЗДО помълча малко, зареял замислен поглед навън към несекващото движение по магистрала „Дълес“. Мислите му бяха прекъснати от Джон Куинлън, шефа на НЦОЛ.

— На този етап друга възможност, освен да предадем случая на ФБР, аз не виждам.

— Как ли пък не! — отвърна ЗДО. — В Конгреса имаме врагове, които с огромно задоволство биха се радвали на закриването на Управлението. Освен това в правителството доста хора вече сериозно обмислят начини да ни орежат бюджета наполовина и да прехвърлят всичките ни контраразузнавателни операции на ФБР. Ще изпаднат в делириум, ако разберат, че сме пуснали сериен убиец сред гражданите на Съединените щати. А за цирка, който ще ни устроят медиите, изобщо не ми се мисли.

— Ами ако убие още някого? — попита Куинлън.

— Трябва да намерим начин да го спрем, преди да го е сторил — каза ЗДО. — Но така, че всичко да си остане в рамките на нашето ведомство.

— Сър — опита отново Куинлън, — сигурен съм, че едва ли има нужда да ви напомням, но законът ни забранява да провеждаме операции вътре в страната. Освен това ФБР има далеч по-добри начини от нас да го намери.

Строгото разпределение на информацията в ЦРУ и политиката да не се знае нищо повече от абсолютно необходимото дадоха на ЗДО да разбере, че Куинлън всъщност не знае нищо за работата на Малик като офицер от КГБ. Реши, че ако иска да го спечели на своя страна, трябва да му каже някои работи.

— Нека ти разкажа малко от историята на нашия приятел Малик — започна ЗДО, вперил сериозен поглед в шефа на НЦОЛ. — Делата му сами говорят колко е добър. Много преди да го вербуваме, той е прекарал десет години в Ню Йорк, работейки в дълбока нелегалност. И ние изобщо не сме го усетили! Схващаш ли, Джон? Ние изобщо не сме го усетили! Още от тринайсетгодишна възраст той е бил обучаван от КГБ за работа в тази страна. Познава културата ни по-добре от самите нас и разговорният му английски е с едва забележим акцент. Като маскировка се е дипломирал със степен „доктор на политическите науки“ и е работил по доктората си в университета във Вирджиния.

ЗДО се поколеба, внимателно подбирайки информацията, която трябваше да разкрие пред Куинлън и останалите. После продължи:

— През тези десет години в Ню Йорк Малик е управлявал цяла агентурна мрежа вътре в Обединените нации под носа на цялото контраразузнаване на ФБР. По време на кариерата си той е организиран дванайсет убийства и десет отвлечения, за които сам ни информира. Един Господ знае колко всъщност са били. Край на историята. Искам този Малик повече от който и да било друг — аз съм бил на пост, когато това е станало. Дори и да са най-добрите, ФБР пак не биха могли да се справят с него, а ние го познаваме по-добре от тях.

ЗДО отново замълча. Очите му се спряха върху Лу Грегъс, шефа на неговия отдел „Секретни операции“. Грегъс му бе любимият палавник в Управлението и се бе оправял с множество объркани ситуации в миналото. Тихо и бързо. Вършейки всичко необходимо без никакъв пропуск. Действащ по инстинкт, но след задълбочена

преценка на ситуацията, методите му често бяха оригинални и дръзки, и именно това накара ЗДО да го повика на заседанието.

Грегъс, с физика на плувец и с все още момчешка хубост за своите четиридесет и две години, бе седнал в другия край на масата. Ръцете му почиваха в скута, столът му бе избутан назад, а кръстосаните в глезените крака бяха изпънати напред в отпусната поза. Слушаше внимателно дискусията и когато забеляза погледа на ЗДО върху себе си, отметна с ръка кичур посивяваща руса коса от челото си и се поизправи на стола.

— Лу? — каза ЗДО. — Някакви предложения?

— Да. Тихомълком да проведем собствена операция по издирване на Малик.

— Колко тихомълком?

— Операцията трябва да се проведе само от един човек, подпомаган двама-четири часа от оперативен център. Бихме могли да устроим такъв център в някоя от нашите конспиративни квартири, далеч от щаба. Ще трябва да не повече от двама-трима от моите хора. Ще канализираме информацията, идваща от нашите информатори, и плътно ще следим докъде са стигнали ФБР и местната полиция. Всичко събрано ще го подаваме на нашия човек, който ще работи навън.

— Кого имаш предвид за тази работа?

— Майк Къли.

Името произведе смразяващ ефект върху останалите. ЗДО и Грегъс бяха единствените, които го познаваха лично, но Куинлън и Уолтърс знаеха името много добре, както и всеки в ЦРУ.

Къли бе осъден на четири години затвор, защото по време на изслушванията по скандала с банка ВССІ бе излъгал Конгреса, за да прикрие шефовете си изобщо и ЗДО в частност. Използвайки ВССІ, Къли бе прал пари, предназначени за „тъмни операции“ и финансиране на незаконно притежавани от ЦРУ фирми. Той бе единствената връзка при операцията и Управлението го бе уверило, че ще го защити, ако той запази мълчание относно дейността ѝ.

Но за нещастие на Къли, съдия по делото му се падна Оливър Хендрикс, твърдолинеен тип, произхождащ от богата и известна с консервативните си възгледи фамилия. Съдията изпитваше дълбоко презрение към настоящата администрация и въпреки многобройните

ходатайства чрез негови стари приятели, решително отказа да произнесе присъда „пляскане през ръцете“. Имаше твърдото намерение да извади Къли на показ, а самият Къли — с конфликтния си начин на поведение и изразяване — с нищо не спомогна това да бъде избегнато.

Следствието и делото си бяха чиста политика. Враговете на администрацията и онези, които ненавиждаха ЦРУ, бяха забравили партизанските си разногласия, извъртайки нещата така, че да извлекат максимум политическа изгода, точно както бе станало и при случая Иран — Контри^[2]. ЗДО все още ръмжеше, когато му споменаваха за Къли, и в себе си се бе заклел да оправи неправдата. Обаче директорът на ЦРУ съвсем недвусмислено му бе дал да разбере, че тази работа е приключена. Всеки опит за намеса от страна на Управлението щеше само да създаде още проблеми и накрая пресата можеше да научи всичко. Делото трябваше да бъде забравено.

— Но той е още в затвора, Лу — каза ЗДО след дълго мълчание. — Остават му още най-малко две години от присъдата.

— Искам разрешение да говоря открито — каза Грегъс. — Относно случая на съдията Хендрикс.

ЗДО изгледа строго останалите.

— Нищо не бива да излиза от тази стая. Разбрано?

Куинлън и Уолтърс побързаха да кимнат.

— Казвай, Лу.

Грегъс се наведе напред и сложи лакти на масата.

— Когато ми казахте, че случаят със съдията е приключил, аз все пак довърших проучването, което ми наредихте, след като произнесоха присъдата на Къли. Довърших го и го пратих в архив. Ей така, за всеки случай. Къли ми беше приятел. Информацията е все още оперативна.

— Не те е срам, Лу. — В гласа на ЗДО нямаше и капка укор. — Дай да видим какви циреи има по задника си Негова светлост.

— Той обича момченца. Много малки момченца — каза Грегъс. — В имението си в Мидълбърг имал домашна помощница бразилка, която имала петгодишен син. Преди две години тя внезапно напуснала и се върнала в Бразилия с двеста хиляди долара по-богата. Имало е и други инциденти, внимателно прикривани с огромни суми пари. Сигурен съм, че Хендрикс може да бъде принуден да анулира присъдата на Къли и незабавно да го освободи от затвора.

— Мръсен педофил! — каза ЗДО. Обаче педофил или не, съдията би трябвало да не е с всичкия си, за да им откаже или да докладва изнудването. — Действай!

— Защо да не използваме някой друг — обади се Куинлън — и да избегнем всички тия усложнения? Убеден съм, че има и други способни момчета.

— Защото Къли е умно копеле. От години си работи все сам — каза ЗДО. — И което е най-важното, той беше свързка на Малик през всичките шест години на работата му като местен агент в Москва. Именно той организира бягството му от Русия и лично той го изведе оттам. Познава го по-добре от всеки друг.

— А защо си мислите, че Къли ще се съгласи да ни помогне?

Въпросът отново дойде от Куинлън, притеснен да не се набърка в кашата повече, отколкото е необходимо.

— Не знам дали ще се съгласи — каза Грегъс. — Бяхме приятели, по едно и също време преминахме обучението си в Управлението и често работехме заедно. Мога да се срещна с него все пак. И ви гарантирам следното: ако се съгласи да ни помогне, той ще удържи на думата си.

— Откъде си толкова сигурен, че няма да отиде във ФБР и да им разкаже всичко? — попита Куинлън. — След това, което се случи с него, той не ни дължи нищо.

— Няма да го направи по същата причина, поради която влезе в затвора — каза Грегъс. — Вярност и силно развито чувство за чест.

— Все пак много неща е изгубил, Лу — каза ЗДО, припомняйки си негодите, претърпени от Къли. — Жена му се самоуби две седмици след като той влезе в затвора. Домът и колите му бяха продадени на търг, и ми се струва, че дъщеря му напусна колежа, след като адвокатите му обораха останалите спестявания.

ЗДО помълча малко и после, сякаш се извиняваше пред присъстващите, добави:

— Имахме строга заповед да не правим нищо за него. За директора той вече бе никой.

Грегъс кимна в потвърждение на думите, изречени от ЗДО.

— Както вече казах, не знам дали ще успея да го склоня да ни помогне. Може би желанието да излезе от затвора ще надделее над

омразата му към нас, но ако ми каже, че ще го направи — рече Грегъс твърдо, — значи ще го направи.

— А трябва ли да му доверяваме защо ни е Малик? — попита Куинлън, дирейки отново начин да предотврати евентуален автогол в отдела си.

— Ще иска да знае какво е предизвикало този внезапен жест на милосърдие — каза ЗДО. — Ако не за друго, то поне за да прецени какво го чака.

— „Секретна служба“, без да искат, са ни предоставили чудесна версия — обади се Грегъс. — Ще кажа на Къли, че търсим Малик заради случая с откраднатата хартия. Фалшификация с една дума. И това ще е част от истината.

ЗДО му отправи широка усмивка, която сякаш казваше „голяма работа си, копеле!“

— Добре измислено, Лу. По този начин си слагаме ламарина на задниците, ако стане някой фал и ФБР научи какви ги бъркаме.

ЗДО вдигна пръст, за да привлече вниманието на Уолтърс и Куинлън, и добави:

— Напомням ви още веднъж, момчета. Нищо не бива да излезе от тази стая! — После се обърна към Грегъс и продължи: — Действай, Лу. Ако ти трябва нещо, докладвай директно на мен. Само на мен, на никой друг.

---

[1] Разпространен в английския език неологизъм, означаващ човек, който напуска незаконно родината си. Няма нищо общо с дисидент — човек, който официално е признат за инакомислещ и изгонен от родината си съвсем законно. — Б.пр. ↑

[2] Разразил се през осемдесетте години скандал, според който ЦРУ продавало оръжие на ембаргов Иран, като използвало получените пари за поддържане контрите в Никарагуа. — Б.пр. ↑

4.

Ограден от деветметрова бетонна стена, настръхнала от стражеви кули, Луисбъргският федерален затвор се издигаше като крепост от времето на Италианския ренесанс над спокойния, монотонен селски пейзаж на Централна Пенсилвания. Построен през 1932 година и предвиден за хиляда затворници, мрачният масивен комплекс сега бе заселен от над хиляда и петстотин от най-опасните мъже във федералната наказателна система.

В пералнята, намираща се на приземния етаж в главния корпус на сградата, където бяха и килиите, Майк Къли натисна парната преса върху ризата, после я вдигна, нагласи ризата в друго положение и отново пусна пресата надолу. По-голямата част от двайсет и двамата затворници, работещи в пералнята, разговаряха помежду си в дългото и тясно помещение, мъчейки се да надвикат шума от огромните перални машини, сушилни и преси. Някои си тананикаха рап песни, други просто си подсвиркваха нещо неопределено, а трети, по-тъжни, водеха оживени вътрешни диалози.

Майк Къли полагаше всички усилия да се изолира от глъчката, тормозеща непрестанно сетивата му, откакто пристигна в затвора преди четиринайсет месеца. Но това бе невъзможно дори и по време на хранене — столовата имаше акустика на асансьорна шахта и в нея се тъпчеха стотици затворници едновременно. В затворническия живот не бе очаквал да намери забавления, но постоянният шум, безсмисленото бърборене на висок глас, тъпите лъчения и стойки го изнервяха повече от всичко друго.

Къли се извърна да вземе следващата риза от количката и видя надзирателя на пералнята да се приближава към него с дрънчащи на колана ключове.

— Имаш посетител, Къли.

Къли отправи към надзирателя въпросителен поглед, после продължи работата си, просвайки ризата на долната плоча и посягайки към дръжката.

— Не съм викал никого — каза той. — Затова и не очаквам никакви посетители. И не искам да видя никого.

— Това изобщо не ме интересува — отвърна надзирателят. — От горе се обадиха и казаха затворник 52176, Майкъл Т. Къли, тоест ти, да се яви в залата за свиждане. Един от охраната идва да те вземе. Така че тръгвай.

Къли прекъсна работата си и отправи тежък, втренчен поглед към надзирателя. Усети как в гърдите му нещо се стяга. В главата му отекна отчаяна молба. *Боже, моля те, нека не е Джени! Моля те, само не Джени!* Бе казал на адвокатата си, че не иска да вижда дъщеря си при никакви обстоятелства. Тя бе единственото нещо, което му бе останало. Малкото му момиченце! И не искаше тя да го вижда в такова състояние. В деня, когато го отведоха, той я бе помолил да не идва в затвора на свиждане. Тя обеща, че няма. И никакви писма — нямаше да може да го понесе. Неохотно момичето обеща и това. Когато жена му се самоуби, бе оставила заръки да не ѝ правят никакво погребение, никакво опело. Искала да бъде кремирана и Джени изпълни заръките, пръскайки праха ѝ над вира в малката им ферма в Клифтън, Вирджиния. Къли бе нарушил дадената дума и бе написал на Джени дълго писмо за смъртта на майка ѝ, опитвайки се да я утеши, доколкото това бе възможно, но отново я помоли да не му отговаря в никакъв случай.

— Хайде, Къли. Дай да не усложняваме нещата, а?

Къли натисна пресата силно надолу и я задържа доста повече от необходимото. Когато накрая я вдигна, гърбът на ризата бе украсен с дълго кафяво петно.

— Умна постъпка — обади се надзирателят. — Ще си я запиша, така че спокойно можеш да разчиташ на цяла седмица нощно поливане на розите.

Къли не отговори. Ако откажеше да отиде в залата за свиждане, надзирателят щеше да повика биячите. Щяха да го повалят на пода, да му сложат белезници и да го отнесат в карцера. Две седмици усамотение, може би месец, ако се съпротивлява. А ако е Джени, значи се е случило нещо много важно. Ще ѝ кажат, че той е отказал свиждането. Че са го пратили в карцера. И отново ще я заболи. По-добре той да страда, отколкото да ѝ причини болка. Но, моля те, Господи, нека не е Джени!

Ду Грегъс седеше на яркосиния пластмасов стол пред масичката в приличната на кафене зала за свиждане в главния корпус на сградата. Нарочно бе избрал масичка в ъгъла, встрани от десетината затворници, пръснати из цялата зала, и сега с любопитство оглеждаше облечените в дочени дрехи мъже. Някои говореха с потъналите си в сълзи жени, прегърнали децата в скута си, други държаха приятелките си за ръцете и търкаха колене под масата. Двама бяха дълбоко погълнати в тих и сериозен разговор с мъже в добре ушити костюми, отворили скъпи кожени куфарчета на масата пред себе си. Грегъс се досети, че това сигурно са адвокати. В залата имаше двама пазачи — един пред входа, откъдето влизаха затворниците, и друг до вратата за посетители.

Вниманието му бе привлечено от отсрещната врата, която рязко се отвори. Вътре влезе Майк Къли и огледа залата с тревожен поглед. Очите му се спряха на Грегъс и въпреки, че от лицето му сякаш падна маска, изразът му се промени и в него остана само презрение.

Докато Къли бавно се приближаваше към него, Грегъс се изправи и протегна ръка.

— Радвам се да те видя, Майк.

Без да обръща внимание на протегнатата ръка, Къли придърпа един оранжев стол към масата и седна, без да каже дума.

— Е, предполагам, че при дадените обстоятелства нямам никакво право да очаквам топло посрещане.

Къли седеше неподвижен и мълчеше. Почти не се бе променил, откакто Грегъс го видя за последен път преди повече от година. Може би понапълнял с един-два килограма от нишестената затворническа диета, но все още със стегната, излъчваща сила атлетическа фигура с широки, скосени рамене. Бяха на една възраст, но и Къли, както Грегъс, изглеждаше по-млад от своите четиридесет и две години. Засега затворът поне това не бе променил. Но все пак имаше нещо различно и Грегъс веднага го долови, след като погледна стария си приятел — лукавото ирландско пламъче в очите му го нямаше. Погледът бе безизразен и хладен.

— ЗДО ти праща много поздрави — каза Грегъс. — Надява се, че си добре.

Бе ужасно глупаво и съжали в момента, в който го произнесе.

— Какво искаш, Лу?

— Излезе нещо ново. Може би възможност да оправим цялата тая бъркотия.

Грегъс отново съжали за казаното. След всичко, което се случи на Къли, едва ли му бе останало нещо за оправяне.

Къли не отговори и студеният, тежък поглед не се промени.

— Имаме нужда от помощта ти, Майк. Ако се съгласиш, мога да... — Грегъс замълча, погледна смутено встрани, после се наведе над масата. — По дяволите, Майк! Съжалявам. Знам, че вече нищо не може да се оправи. Съжалявам, че си тук, в това скапано място. Съжалявам за Джанет. Съжалявам...

Ръката на Къли се стрелна нагоре и се впи в гърлото на Грегъс. Натискът в трахеята бе жесток и пресече достъпа на въздух към дробовете му.

— Майк! — изхриптя Грегъс.

Двамата пазачи се насочиха към масата им. Единият повдигна към устата си уоки-токи. Грегъс ги видя и вдигна ръка да ги спре. Пазачите се заковаха на място, но изглеждаха готови да се намесят отново, ако се наложи. Грегъс сграбчи с две ръце китката на Къли и се помъчи да се отскубне от хватката му.

— Пусни ме, Майк!

Думите му едва се чуха — слаб, напрегнат шепот.

Къли престана да стиска и охлаби хватката си, после свали и ръката. Погледът му излъчваше чиста и неподправена омраза. Двамата пазачи се обърнаха и отново застанаха по местата си.

— Повече да не съм те чул да споменаваш името й! — Думите на Къли режеха като бръснач, натопен в отрова.

— Добре. Добре. Исках да кажа, че съжалявам за всичко, което се случи с теб. Не можех нищо да направя. Никой от нас не можеше. Отрязаха ни, Майк! Или си натискаш парцалите и мълчиш, или получаващ шут в задника!

— Какво искаш, Лу?

— Както казах, имаме нужда от помощта ти. — Грегъс разтърка гърлото си и гласът му постепенно възвърна нормалния си тон. — Спомняш ли си Николай Лубанов? Ти се занимаваше с него в Москва и го измъкна оттам.

Къли кимна.

— Е, вече е легализиран и живее тук. Новото му име е Джон Малик. Дочухме, че е станал доста палав напоследък. Забъркал се е в някаква фалшификация на пари. ЗДО иска да го намериш и доведеш. „Секретна служба“ са решени да го открият на всяка цена, а ние трябва да го намерим преди тях и да го скрием. Твърде много знае и може да нанесе непоправими вреди на Управлението. Старата песен на нов глас. Изсрали сме се на метеното и сега трябва да си го почистваме.

— Е, и? Хващате го и толкоз. Аз за какво съм ви?

— Той просто изчезна и сега не можем да го намерим. Не можем и да проведем широкомащабна операция, без да привлечем вниманието върху себе си, да не говорим за нарушаването на закона. Ти го познаваш по-добре от всеки друг. Ако се нагърбиш с оперативната работа, аз ще организирам денонощен оперативен център и ще ти подавам всичко, до което успея да се добера. Всичко трябва да стане тихомълком.

— Да се нагърбя с оперативната работа ли? Аз ли съм пропуснал нещо или ти си забравил къде се намирам?

Грегъс се усмихна.

— Ако се съ согласиш да ни помогнеш, мога да те измъкна оттук още утре. Всичко вече е уредено.

Къли дълго оглежда, залата с празен поглед, после се извърна към Грегъс:

— Не ме интересува.

— Хайде стига, Майк. Колко имаш още да лежиш?

— Като ми приспаднат малко време за добро поведение, още около две години.

— И би предпочел да прекараш тук още две години, вместо да ни помогнеш?

— Бих предпочел да върша маса други неща, вместо да ви помагам.

— Виж какво, наистина не очаквам да ни простиш, че те изоставихме да се мяташ като риба на сухо. Но трябва да ми повярваш, че се опитахме да ти помогнем. По дяволите, опитахме се, Майк! Сега ни позволи поне да те измъкнем оттук!

— Казах вече. Не ме интересува.

— Защо?

— Защото лъжеш като разпран — отвърна Къли. — Идваш ми тук с тая лайнйна история и очакваш да се хвана за нея като удавник за сламка, нали? Да, ама забравяш с кого си имаш работа, Лу. Изчистил съм толкова лайна от ЗДО, колкото косми нямаш на главата си! И сега какво? Отново е затънал в тях и по-добър чистач от бившия колега и настоящ затворник няма. Лесно можеш да се отречеш от него и още по-лесно да го похарчиш като изкупителна жертва.

— Не е така, Майк. Кълна ти, се! Това, което ти казах, е самата истина — каза Грегъс.

Беше си чисто спестяване на истината, поне на част от нея, но чувството му за вина бе заглушено от факта, че това за фалшификацията поне е вярно.

— Това тук сам си го докарах — каза Къли, обхващайки обстановката наоколо с широк, жест. — Повярвах в неподходящи хора. Вече се примирих. Ще си плащам за тази грешка до края на живота, но и с това мога да се справя. Така, че върви по дяволите и ме остави на мира!

— Бъди разумен, Майк.

Къли поклати глава и тихичко се засмя.

— Разумен, а? Я ми отговори на един въпрос, Лу! Щом е толкова лесно да ме изкарате оттук, къде, по дяволите, бяхте преди четиринадесет месеца?

— Това, което ни трябваше, отне доста време — усмихна се широко Грегъс. — Преди няколко часа имах кратка и приятна среща с твоя съдия на негов терен. Да допуснем, че грубата действителност му е отворила очите и сега той е повече от склонен да анулира присъдата ти.

— Така ли? И какво толкова успяхте да изровите за него?

— Забрави го, Майк. Той е просто един лайнар. Е, при това положение какво ще кажеш? Хващаш ли се на хорото?

Последва дълга пауза и накрая Майк каза:

— Донеси ми едно пепси.

Грегъс се изправи и се запъти към автомата, а той остана седнал, замислено оглеждайки пазачите и останалите затворници в залата. Лу се върна и постави пред него кутия студена сода. Първата му от четиринайсет месеца насам.

— Какво не си ми казал? — попита той, когато Грегъс седна.

— Казах ти всичко.

— Всичко както си е, или всичко, което ЗДО е преценил, че трябва да знам?

— Хей, Майк! Помогни ни. Излез оттук бе, човек! Започни живота си отново.

Къли се умълча. Изминалите четиринайсет месеца бяха най-лошото нещо в живота му. Чувстваше се като пленено животно, не можеше да понася да стои и секунда затворен зад решетките. Не можеше да понася и себе си, семейството му се разби заради него, заради всичко, на което бе отдал силите си. Всичко бе отишло по дяволите. Все заради него. Освен това трябваше да мисли и за Джени. Оттук не можеше да направи нищо за нея. Мълча дълго време, което се стори на Грегъс цяла вечност.

— Казвай за какво става въпрос — продума накрая.

— Както вече казах, мога да те измъкна оттук още утре — започна Грегъс. — Вън, на паркинга за посетители, ще те чака кола. Ключовете ще бъдат в жабката заедно с телефонния номер на оперативния център. Там ще намериш и биографична справка за Малик от момента на легализирането му — месторабота и местоживеене, бизнес контакти и информация за личния му живот, къде е пътувал, с кого се е срещал, подробности по случая с фалшификацията, изобщо такива неща. В багажника ще намериш куфарче с двайсет и пет хиляди в брой. Това ще е оперативният ти капитал, в дребни банкноти. Можеш да го използваш както намериш за добре — няма да ти искаме отчет.

— Колко време е минало, откакто е изчезнал?

— Преди два дни агентът му е отишъл да разговаря с него, но не го е намерил. Сигурно е изчезнал доста преди това, но мислим, че все още се мотае около Шарлотсвил, Вирджиния.

— Какво ви кара да мислите така?

— Имаме силно предчувствие — каза Грегъс предпазливо. — НЦОЛ държи паспорта му под око, така че не може да е напуснал страната.

— Кого се опитваш да будалкаш, Лу? Ами че той може да си направи фалшив паспорт при своите приятелчета от руската мафия. Едно време в Москва бе здраво свързан с тях, а сега всички са се втурнали насам и бягат от Русия като плъхове от потъващ кораб.

— За да си направиш фалшиви документи, се иска време, Майк. Освен това, по този начин ти поддържаш моята кауза. Точно затова искаме ти да го намериш, защото имаме съвсем малко време.

— Нямам намерение да търся Малик само с ума си — каза Къли.
— Трябва ми още нещо, деветмилиметрово и един раменен кобур.

— Ще бъде в куфарчето с парите — отвърна Грегъс и задържа погледа на Къли с извинително изражение на лицето. — Това е договор с изгода само за едната страна, Майк. Колкото и да го искаме, няма начин да се върнеш в Управлението.

— Няма начин изобщо да ми дойде наум да се връщам — каза Къли. — Не го правя за себе си.

— Значи си съгласен?

Къли кимна.

— А какво стана с къщата ми? Адвокатът ми се опита да я спаси, докато изляза оттук и си стъпя на краката. Хубаво, ама идеите му свършиха горе-долу по същото време, когато свършиха и парите ми. Вече два месеца нищо не съм чувал за това гадно копеле.

Грегъс сведе поглед към масата.

— Съжалявам. Проверих, преди да дойда тук. IRS^[1] са я запечатали. След няколко дни ще я продават на търг.

— А покъщината... колата ми, мотоциклета?

— Всичко са взели.

Къли кимна примирено.

— Ако разбера, че ме лъжеш, Лу, за каквото и да е, уговорката моментално отпада.

— Разбрано.

— Утре сутринта, а?

— Утре сутринта — каза Грегъс и протегна ръка през масата.

След кратко колебание Къли я стисна.

Грегъс насочи погледа си към мъжагата, който току-що влезе в залата. Ръкавите на ризата му бяха навити нагоре и откриваха покриващите всеки квадратен сантиметър от кожата на ръката му несръчно направени татуировки. Двете страни на шията му бяха украсени с малки пречупени кръстове.

— Това място май е доста страшничко, какво ще кажеш?

— Да ти кажа ли кое е още по-страшничко? — отвърна Къли с въпрос. — Рано или късно повечето от тия типове ще излязат навън.

— Утешителна мисъл — каза Грегъс и се надигна да си върви. После се спря и се извърна към Къли: — Позволих си да понаглеждам Джени от време на време.

Къли се стегна и погледът му се втвърди.

— Не се тревожи, тя нищо не можа да разбере — каза Грегъс. — Миналата година започна отново училище. Умно хлапе. Успя да спечели стипендия. Работи на три места, но се оправя.

Грегъс забеляза гордостта и любовта, изписана по лицето на приятеля му, но това бе само за миг — после студеният израз отново се върна.

— Обаждай ми се поне два пъти дневно, за да те държа в течение. Ако ме няма в центъра, хората там са инструктирани да те свържат с мен по всяко време на денонощието — където и да се намирам. Желая ти късмет, Майк.

— Аха — отвърна Къли и дълго след като Грегъс си бе тръгнал, остана на масата, замислено отпивайки от содата, докато накрая охраната дойде и го върна обратно.

---

[1] Internal Revenue Service — букв. Служба вътрешни приходи.
— Б.пр. ↑

5.

Малко след седем часа сутринта малкият „Лиърджет“ на ЦРУ излетя от летище Пен Вали и рязко набирайки височина, се насочи на югоизток към Военновъздушната база „Андрюс“. Няколко минути покъсно клетъчният телефон в куфарчето на Грегъс изчурулика мелодично.

— Съгласи ли се? — Беше Уилям Чайлдс, зам-директор „Операции“.

— Да — отвърна Грегъс.

— Добре. Сега трябва бързичко да пипаме, Лу.

— Бумагите му вече са в движение. Утре сутринта е вън.

ЗДО усети колебливата нотка в гласа на Грегъс.

— Нещо те смущава ли?

— Да, сър. Бих искал да го следим. Поне първите няколко дни.

— Да следим Къли? Защо?

— Просто имам някакво предчувствие — каза Грегъс. — Нещо в държането му. В очите. Не знам — някак си ми изглежда далечен. А по едно време даже избухна. По-рано никога не съм го виждал да си изтърва нервите. Сякаш не е същият Майк Къли.

— Разбира се, че няма да е. Седи в пандиза вече повече от година и виновни за това сме донякъде и ние — отвърна ЗДО. — Да не би да си очаквал да заподскача от радост, да запее „Не се тревожи, бъди щастлив“ и да се хвърли в обятията ти.

— Не, сър. Но въпреки това бих искал да го държа известно време под око, поне докато се уверя, че е стъпил здраво на крака.

— Твоя работа, но не го стягай много. Имай предвид, че той не ни обича и ако забележи опашка след себе си, това никак няма да засили любовта му към нас.

— Да, сър. На колата, която ще оставя за него, ще лепна едно предавателче и така ще можем да го следим от разстояние. Освен това затворот е само на три часа път от Лангли^[1]. Имам много време да подготвя екипа.

— Дръж ме в течение — каза ЗДО и затвори.

Грегъс набра номера на конспиративната квартира в Александрия, където оперативният център вече бе готов за работа. Човекът, когото бе избрал да се грижи за компютърното и комуникационно осигуряване, веднага вдигна телефона.

— Какви са новините от Шарлотсвил? — попита го Грегъс.

— ФБР са открили бележка, оставена на тялото, но не казват какво пише на нея. Освен това са намерили и отлющено парченце тъмнозелена боя, за което мислят, че е нарочно оставено от убиеца. Началникът на групата, Джек Матюс от ФБР, побесня, като разбра, че някой е казал на пресата за това парченце. Още не знаят какво са намерили, но аз мисля, че знам.

— И какво е то?

— Проверих в НЦОЛ досието на Малик. Кара джип „Чероки“. Тъмнозелен металик. Не е много логично да им дава следа към себе си, какво ще кажеш?

— Не се опитвай да приписваш нормална логика на психопат, който кълца жени.

— Прав си. Както и да е, откакто трупът бе намерен тази сутрин, пресата направо е полудяла. Телевизията също — вечерните новини на всички програми са посветени на това. Някакъв безчувствен тъпанар го е кръстил Кърпача убиец заради начина, по който съшива частите на телата...

— Картинката ми е ясна, не ми обяснявай.

— Настроил съм техниката да следи всички предавания на CNN и местните станции, в случай че те надушат още нещо.

— Нещо друго, което трябва да знам?

— Аха. Може да е интересно, а може и да не е. CNN са интервюирали една репортерка от „Вашингтон Пост“. Името ѝ е... — Помощникът му разрови бележките си. — Да. Джули Хаусър. Писала е цяла серия от статии, посветени на изчезналите хлапета, още от първото отвлечане. Мисля, че трябва да я проверим.

— Защо?

— Тя е единствената, успяла да надуши за боята, а за нея са знаели само ченгетата. Сигурно източниците ѝ са много добри. Може да си струва да разберем какво още знае. Да ни каже, ако феберите^[2] започнат да се доближават към Малик.

— В никакъв случай не бива да влизаш в компютрите на „Пост“ — каза заповедно Грегъс. — Ако се усетят и проследят по обратен път кой го е сторил, ще си навлечем още по-голяма беля.

— Никакъв проблем — отвърна помощникът. — Ако е като повечето репортери, това, върху което работи, сигурно е съхранено в домашен компютър. Можем да надзърнем в него.

— Кажи на Симънс да се заеме с това — отвърна Грегъс и погледна часовника си. — След около трийсет минути ще кацна на „Андрюс“. Това означава, че ще бъда при вас не по-късно от осем и петнайсет.

Грегъс прибра телефона в куфарчето и спусна облегалката на креслото назад. Опита се да поспи малко, но разговорът с Къли продължаваше да тревожи съзнанието му. Къли *наистина* бе обиден и сърдит. И ЗДО бе прав. Кой, по дяволите, на негово място не би бил?

Грегъс бе чел доклада на Управлението за самоубийството на жена му и сега, отпуснат в креслото и затворил очи, заслушан в приглушения рев на двигателите, подробностите от него нахлуха в паметта му. Случката бе станала две седмици след като Къли влезе в затвора. Една съботна вечер, след като бе изпратила дъщеря си в Ню Йорк, за да започне първата си година в колежа, Джанет Къли се бе прибрала у дома и се бе самоубила.

Преди това обаче бе оставила кратко писмо до съпруга и дъщеря си, молейки ги за прошка. След това бе слязла в гаража, затворила вратата му и свързала ауспуха с купето на колата посредством широк маркуч, закрепвайки го на предния прозорец. После седнала зад волана и запалила двигателя. Умряла, слушайки касета със запис на мъжа ѝ, направен само три месеца преди това — на двадесетата годишнина от сватбата им, — който ѝ бе пял, акомпанирайки си с китарата. Малката къща в Клифтън, Вирджиния, в която бяха вложили всеки спестен цент, докато я възстановят, бе доста отдалечена от пътя и наблизено нямаше съседи. Откриха я чак следващия следобед, когато случайно някакъв приятел решил да намине. Отравяне с въглероден окис, гласеше заключението на медицинската експертиза.

Грегъс с усилие се отърси от неприятните спомени и погледна през илюминатора към нощното небе навън. Долу, откъм левия борд, се виждаха блещукащите светлини на магистралата Балтимор — Вашингтон. Той втренчи очи в тях, дълбоко потънал в мислите си, без

да чува мощния рев на стоманената птица, отнасяща го към „Андрюс“. Къли бе най-добрият им шанс да намерят Малик и Грегъс се надяваше да не е сбъркал в избора си. Играта вече бе започнала, както би казал ЗДО, и скоро това щеше да се разбере.

---

[1] Щабът на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[2] Разговорно название на агенти от ФБР. — Б.пр. ↑

6.

Още с влизането си в затвора Майк Къли си бе спечелил репутацията на самотник. След като затворниците научиха кой и какъв е той и защо е тук, спокойствието и до известна степен уважението им му бе гарантирано. Всеки, който отхвърляше персоналната власт и отказваше да ближе задници, заемаше високо социално положение в затвора.

След като отхвърли предложението на един от белите неонацисти да стане оберфюрер на контраразузнаването му, Къли бе оставен на мира. Съвсем малко затворници познаваше по име — Лудия Джек и Смит Космическия кораб бяха двама от малцината, чиито имена знаеше. Бяха се лепнали за него поради някакви си техни съображения, известни само на тях — тичаха заедно с него по тренировъчната полоса, идваха при него неканени, когато вдигаше тежести във фитнес центъра, сядаха на неговата маса в столовата и изобщо гледаха да са около него при пръв удобен случай. Ако не за друго, то поне за лек разговор ставаха, и това му помагаше да се откъсне за малко от неприятното ежедневие. Ето защо Къли търпеше натрапчивото им присъствие.

Смит Космическия кораб твърдеше, че бил отвлечан от килията си от пришълци — осем пъти през последните шест години. И това му било омръзнало. Надяваше се Къли, с неговите връзки в ЦРУ, да уреди Управлението да го изкара от затвора и да го подложи на проучвания. Имал доста неща да им каже, уверяваше той Къли, който пък на свой ред го уверяваше, че Управлението вероятно няма да прояви интерес към него, преди да е изтекла двеста и петнайсет годишната му присъда за търговия с наркотици и тройно убийство.

Лудия Джек Хърли бе убил двама агенти от ФБР, дошли да го арестуват заради обира на банка в едно малко градче, от който Хърли бе излязъл с чиста печалба, възлизаща на по-малко от осемстотин долара. Никога нямаше да излезе от затвора, но твърдо бе решил да се поправи, въпреки тази дребна пречка в бедната си откъм бляскави

изяви криминална кариера. Бе казал на Къли, че му е приятно да разговарят, защото обичал да контактува с хора, знаещи повече от него. Пет минути след като се запознаха, Къли разбра, че това включва по-голямата част от човечеството, ако не и цялата.

Къли тъкмо бе излязъл от опашката в столовата и с табла в ръка се заоглежда за свободна маса, когато забеляза, че Лудия Джек му маха. За последен път, помисли си Къли.

Лудия Джек ядеше като изгладнял чакал в резервата Серенгети. Бузите му бяха издути от натъпканата в устата му храна, очите непрекъснато шареха във всички посоки, а ръцете му ограждаха таблата, сякаш очакваше някой да му я отмъкне всеки момент.

— Дай солта.

Къли му подаде солницата. *Благодаря* и *моля* отсъстваха от затворническия речник. Всяка проява на възпитание тук се възприемаше като признак на слабост.

— Разпра'ят, че утре си дигаш чуковете, Майк. Някакъв тип ти идвал на свиждане.

Лудия Джек имаше приятели, работещи в администрацията на затвора. Нямахше нищо, което да не може да научи, и то само за броени минути.

— Има нещо вярно — каза Къли.

— Това е добре — рече той и го тупна по гърба. — Ши ми липсваш, пич. Бая неща научих от тебе.

— Аз също научих от теб доста.

— Вярно?

— Вярно — каза Къли, надявайки се да не го питат какво точно е научил.

— Слушай — каза Лудия Джек. — Сигур не ти се ще да съвиждаш с Космическия кораб. И той знае за свиждането ти с оня тип. Мисли си, че баш сега е моментът да съчупи оттука — да отиде да му тикат електроди в тиквата и други такива изгъзици.

— Ще гледам да не го срещам — каза Къли.

— А така. Късмет, Майк. Сега трябва да бягам. Направихме си четворка за покер. Гъза вече ми дължи десет долара. Не мога да разбера защо, мамка му, играя още с него. Никаква тръпка. От него ни мой нищо да научи човек, ръийш?

— Разбирам — отвърна Къли.

Лудия Джек се изправи да си върви, после се спря и наведе глава към ухото на Къли.

— Виж к'во. Теб утре т' няма, нъл' т'й? — каза той със заговорнически шепот. — Аз пък няма да хода никъди, зат'ва на кого мога д' кажъ? Тряба д' знам. ЦРУ ли уби Кенеди?

Къли само го погледна и намигна. Защо да му разваля деня?

— Знайх си! Знайх си, д'еба майка им!

След тези последни думи Лудия Джек се запровира между масите с триумфална усмивка на уста.

Очите на Къли бавно обходиха претъпканата с неколкостотин затворници столова: чернокожи, които се смятаха за мюсюлмани, бели, смятащи се за нацисти — истинско стълпотворение от закоравели престъпници и доносници, тъпчеци се един друг и непрестанно очакващи удар откъм гърба. Всички се бяха разделили на малки групички, заговорничеци помежду си за поредната мръсотия, обединени само от омраза и от почти еднаквите си планове относно това какво ще направят, ако и когато излязат оттук. Бе прекарал повече от година в компанията на измамници, лъжци, крадци, убийци и изнасилвачи, на които не би могъл да има доверие и за пукнат петак. Но те никога не се преструваха, че са нещо друго, което едва ли би могло да се каже за хората, с които бе работил и на които се бе доверявал цели двайсет години.

Затворническият живот бе строго регламентиран, уреден и предсказуем — решенията се взимаха от други. Къли се бе подготвил да прекара следващите две години в същото полу летаргично състояние. Внезапно появилата се възможност да възвърне свободата си му подежда като събуждане с ритник. Бърникаше из чинията си почти без да хапне, после стана да си върви и тъкмо излизаше, когато забеляза Космическия кораб, застинал до опашката с табла в ръка, да обикаля с напрегнат поглед масите.

Къли се прибра направо в килията си, пропускайки вечерния си крос по тренировъчната полоса. Изтегна се на матрака и лежа с поглед, забит в тавана, докато не стана време за преброяването в седем часа. След това отключиха килиите, но той пак не пожела да отиде във фитнес залата. Вътрешната борба го бе направила раздразнителен. Да започне живота си отново, бе казал Грегъс. Какъв живот? Нямаше да има никаква пенсия, никакви предложения за работа от частни

охранителни фирми. Той просто щеше да бъде бивш затворник и обект на подозрителни погледи.

С кариерата му на офицер от разузнаването — единствената професия, на която държеше — бе свършено. Бе добър, много по-добър от доста свои бивши колеги. Бе подлаган на такива проверки на живот и смърт, на каквито малцина са били, подлагани. В тъмните, сковани от студ московски улички. В мрачните крайни квартали на Прага и Източен Берлин. Ходил бе навсякъде да им чисти лайната и да им оправя тъмните сделки. Бе останал честен и верен служител. Наградиха го с Медал на разузнаването — най-високото отличие в системата на Управлението. А накрая го сметнаха за излишен и го предадоха.

Той стана от леглото и се изправи пред малкия зарешетен прозорец, гледащ към тясната затревена площ между главния корпус и изолатора на лечебницата. Насили се да мисли за други неща и мислите му го отнесоха към Малик и шестте години, прекарани в Москва като свързка на този арогантен кучи син. Никога не го бе харесвал и изобщо не му се бе доверявал. Стотици пъти бе предупреждавал московския си шеф, че информацията на Малик доста често е от съмнително качество, и че с доларите и швейцарските франкове, с които Управлението му плаща, той организира с руската мафия черноборсаджийски канали. Отдавна подозираше, че същата информация, която даваше на ЦРУ, той я продава и на британците, и на германците, но нито веднъж не успя да го докаже. Изобщо не се изненадваше, че се е върнал към предишното си занимание. Какво друго, по дяволите, можеше да се очаква от човек като него?

Въпреки уверенията на Грегъс, Къли бе сигурен, че не всичко му е казано. Версията с фалшификацията биеше на кухо. Твърде дълго бе играл тази игра, за да не го усети. Но нали точно такива бяха правилата. И какво, като не му е казал всичко? Щеше да се придържа към сделката и да открие Малик. И това щеше да бъде последното нещо, което прави за тях.

Горчивината, гневът и омразата, които едва не го погубиха, бяха още в него. Обземаха го през нощта. В малките часове преди зазоряване, когато омаломощеното от безсъние съзнание се изплъзваше от контрол и тъмните мисли се надигаха в него като горчива жлъчка, давейки го от ярост. Бе се научил да я крие, да я тъпче

дълбоко в себе си. Всяко избухване или сбиване отнемаше дни от „доброто поведение“, увеличавайки и без това непоносимо дългата присъда. На два пъти бе на косъм да се изтърве, но така или иначе бе успял да я потисне.

Тази нощ тя също дойде. Докато лежеше буден в предутринните часове.

— Край! Край! — шепнеше си той тихо.

И накрая яростта си отиде. Нараниха го. Жестоко го нараниха. Но не можаха да го пречупят. След няколко часа щеше да излезе през портала като свободен човек. Някак си щеше да се опита да забрави всичко и да постави основите на някакво подобие на живот за себе си и Джени.

7.

Питър Дейвидсън, редакторът на „Вашингтон Пост“, погледна през стъклената преграда, отделяща офиса му от новинарската зала, и видя Джули Хаусър, запътила се към вратата му. Махна ѝ с ръка да влиза тъкмо когато бе вдигнала ръка да почука.

— Искам да отида в Шарлотсвил — каза тя, затваряйки вратата.

— Да не се е появило нещо ново там?

— Още не, но имам чувството, че ще се появи. При подхвърлянето на първия труп убиецът май е направил нещо като изявление. Усещам, че ще направи нещо подобно и с останалите три тела, затова искам да съм там, когато това стане.

— А разбра ли какво пише на бележката, дето я оставил?

— Точно по това работя в момента, но ми се струва, че ще стане по-бързо, ако съм там да усетя атмосферата, да говоря с ченгетата очи в очи. Ще мога да дам и малко история на случая, да я поцветя малко, като разкажа как преподавателите и студентите гледат на всичко това.

Дейвидсън кимна разбиращо.

— Искам да ми се обаждаш. Всеки ден.

— Преносимият ми компютър има модем — каза Хаусър. — Просто ще ти изпращам всичко по телефона.

Тя отвори вратата и се спря на прага.

— А, да, и още нещо. Мисля, че снощи някой е влизал в апартамента ми.

— Мислиш, че някой е влизал?

— Почти съм сигурна.

— Нещо липсва ли?

— Не. Но някой е ровил из компютърните ми файлове, освен ако не ме е хванала склерозата и съм започнала да забравям — отвърна Хаусър. — Текстовият редактор, с който работя, винаги показва в директорията датата и времето на извикване на всеки файл. Когато снощи се прибрах някъде около единайсет часа, реших малко да поработя, преди да си легна. Когато свърших, върнах се на

директорията да видя един друг файл и забелязах, че на оня файл, в който описвам работата си по изчезването на студентите, компютърът отбелязва времето правилно.

— Е, и?

— Преди това бях си казала, че трябва да върна времето на компютъра с един час назад, защото минахме на зимно време. Да, но после така и не го направих.

— Може би си го направила и си забравила.

— Може. Но не мисля. Мисля, че този, който е влизал, първо е проверил директорията, отбелязал си е последното време на извикване, нагласил е часовника на компютъра така, че когато излезе от файла, той да покаже същото време на излизане, както и когато е влизал — все едно че никой нищо не е пипал. Да, но не е забелязал, че компютърът е все още на лятно време. Всъщност е свършил това, което аз се канех да направя — да мина на зимно време.

— Имената на информаторите ти бяха ли във файла?

— Друг път! Написани са и са зашифровани с мой шифър в бележника ми, а аз не се разделям с него.

— Други следи има ли?

— Никакви. Който и да го е направил, пипал е като професионалист. По ключалката няма никакви следи и всичко останало си е на мястото.

— Кой е според теб?

— Кой може да направи „тараш“ с такова качество? Идва ми наум най-напред за ФБР. Никак не им бе приятно, когато разбрах за парченцето боя. Може би са искали да разберат какво още знам и кои са информаторите ми.

— Не знам — каза Дейвидсън. — Напоследък ФБР доста ги плюха по пресата. Не мога да си представя, че ще рискуват да тършуват без заповед за обиск, а и нямат основания да я поискат от съда. Възможността да си променила времето и да си забравила ми се струва по-реална.

— Добре, но това не е всичко. Не искам да си помислиш, че ставам параноичка или нещо от този род, но съм почти абсолютно сигурна, че тази сутрин имах опашка подир себе си.

Дейвидсън вдигна скептично вежда.

— Не ме гледай така. Забравяш, че съм била полицай — каза Хаусър. — Когато сутринта тръгнах с колата, зад мен се лепна тъмносин „Меркурий“ с двама души вътре. Караха през три-четири коли зад мен. На няколко пъти сменях лентите, увеличавах скоростта, намалявах, но това не промени нещата. Те си останаха зад мен и не се откачиха, докато не разбраха, че идвам на работа. Разбира се, би могло да е съвпадение. ФБР или „Секретна служба“ да си работят по някакъв случай. Но дългият опит ме е научил, че когато решиш да отнесеш нещо към графата „съвпадения“, то обикновено не е.

— Ако ти се случи още веднъж, гледай да видиш номера.

— Ей, шефе, добре че ме подсети! — усмихна се Хаусър и намигна, отсечено козирувайки, след което излезе.

Дейвидсън остана загледан след нея, видя я как отива до бюрото, мята чантата си на рамо ѝ се отправя към асансьорите. Точно преди две години бе дошла при него от Ню Йорк и го бе помолила за работа. Препоръките ѝ не бяха кой знае какво — изкарала двегодишни курсове по журналистика в Нюйоркския университет и на трийсет и една години, без никакъв опит в бизнеса, стори му се малко старичка тепърва да започне да се учи. Предчувствието му обаче го накара да ѝ даде възможност. И то не го излъга.

Тя бе сякаш родена за такава работа, с естествен усет към това откъде може да излезе истинската новина. Знаеше как да интерпретира видяното и чутото, как да следва нишката и да се добира до нужната информация. Трудеше се здраво, винаги се вместише в поставените срокове и стилът ѝ на писане бе доста по-качествен от този на много нейни колеги. И както целият мъжки екип в редакцията моментално забеляза, фигурата ѝ, достойна за показващ бански костюми фотомодел и точно съответстващо на нея лице, бе приятна отмора за окото.

През първата година той я бе назначил за съдебен репортер, докато научи, че в автобиографията си тя е пропуснала нещо, а именно, че е била десет години ченге в нюйоркската полиция. Когато я попита защо не го е споменала, тя просто отговори: „Това беше тогава, а сега сме сега“. По това време той имаше голяма нужда от криминален репортер и веднага ѝ предложи да я премести на тази работа. Тя отказа, считайки това за понижение. Дейвидсън настоя,

уверявайки я, че в нейния случай нещата не стоят така. Тя прие с неохота.

Няколко месеца по-късно, докато си пиеше питието с един стар приятел, заместник-шеф на Вашингтонското полицейско управление, Дейвидсън научи цялата история. Когато Хаусър започнала работа като криминален репортер, местните ченгета, изненадани от знанията ѝ относно методите им на работа, решили да я проверят.

Хаусър била на двацет и една години, когато се дипломирала от Полицейската академия ѝ веднага поискала да я назначат като дълбоко засекретен агент по наркотиците. Това е работа с много висока степен на риск, но пък най-бързият начин да се добереш до чин детектив, обясни приятелят му. Осемнайсет месеца по-късно, след две похвали за добра работа и Кръст за проявена храброст в престрелка с наркотрафиканти, тя се сдобила със златната значка на детектив и била назначена в Седемнадесето районно полицейско управление в Манхатън — отдел „Убийства“.

Осем години по-късно, когато отговаряла на сигнал 1013 — полицаи в опасност, получила куршум, предназначен за партньора ѝ, и била наградена с Медал на честта, най-високото отличие в полицията, спечелвайки уважението и почитта на всичките си колеги в управлението. Три месеца след това тя помолила да я освободят по причини, които отказала да посочи.

Местните ченгета, след като разбрали каква е работата, започнали да ѝ се доверяват и да я считат едва ли не като една от тях. Предоставили ѝ такъв достъп до информация, за какъвто останалите репортери могат само да мечтаят. Нито веднъж не излъгала доверието им, и не посочвала от кого идва информацията, ако човекът искал да остане анонимен. Обаче ако усетела, че я лъжат или се опитват да я манипулират, знаела как да обърне дебелия край.

Статията ѝ онази сутрин, когато откриха трупа, бе поместена на първа страница и бе пълна с факти, които никой от другите вестници не си бе дал труда да изрови, или пък не бе успял да се добере до тях. Дейвидсън се бе научил да ѝ държи юздите отпуснати и тя винаги се бе отплащала със супер новини. Той се замисли над разказаното от нея за влизането в апартамента и за проследяването ѝ. Знаеше, че преувеличенията не са в нейния стил, и че въображението ѝ не излиза от границите на нормалното. Ако трябваше да посочи кой от

репортерите би се справил най-добре в трудна ситуация, пръстът му без колебание щеше да се насочи към Джули Хаусър.

В четири и петнайсет следобедният пиков час по 1–66, магистралата, водеща извън Вашингтон, тъкмо започваше. Хаусър смяташе, че след като стъпи на 29 Юг, за деветдесет минути ще стигне до Шарлотсвил. Тананикаше си тихичко и потропваше с пръсти по волана в ритъм с Томи Джеймс енд дъ Шонделс, докато гледаше в огледалото и минаваше на външната лента, за да задмине камиона пред нея.

И ето ги пак. През четири коли след нея. Същия тъмносин седан, който бе забелязала и сутринта. Тя караше по външната лента и загледана в огледалото, забеляза, че вътре има двама души и че колата няма преден номер. Видя ги как излизат на външната лента точно когато тя сви в дясното платно пред камиона. Или бяха абсолютни некадърници, или... Не, не, едва ли е така. Колкото и некадърни да са, никога не биха постъпили по този начин. Те просто искаха тя да ги забележи и да се стресне. С една дума — искаха да я уплашат.

Хаусър се усмихна и наду докрай любимата си станция, пускаща само стари златни парчета.

— Искате да си поиграем ли, момчета? Готово. Почваме.

Поршето, модел 911S Тарга, производство 1967 година, бе истински спящ звяр. Сигнално червената боя отдавна бе избеляла и пластмасовите части на подвижния покрив изглеждаха сякаш надъвкани от пирани, а хромираните лайстни бяха нацвъкани от ситни петънца ръжда. Погледната отвън, колата изглеждаше като че извършва последното си пътуване към гробницата за стари автомобили. Но преди десет месеца, когато Хаусър купи тази реликва почти без пари, тя похарчи четири хиляди долара за основен ремонт и регулиране на двигателя плюс три хиляди долара за нови спирачки, диференциал и скоростна кутия. Мощната шестцилиндрова кола, последна от този модел с три двукамерни карбуратора, придоби същите качества, които е имала на слизане от конвейера в Щутгарт, а те бяха изключително добри.

Хаусър слезе на трета и залепи педала на газта за пода. Колата скочи като ужилена и само след секунди стрелката на километража

стигна до сто и шейсет километра. Тя отново погледна в огледалото и видя тъмносиния седан да завършва изпреварването. Бързо пое по едно от отклоненията за Манасас със сто и двайсет километра в час, натисна здраво спирачките и сви по един двупосочен път на юг. Бе минала три остри завоя и бе излязла на права отсечка, когато забеляза далеч зад себе си нещо синьо да изхвърква от последния завой.

Пет минути след като свърна по тесен и лъкатушещ междуградски път, а след това веднага по друг, те я изгубиха. Хаусър бавно свали до разрешената скорост и намали радиото. Извади малък магнетофон от чантата си и заговори в микрофона, отбелязвайки датата, времето и обстоятелствата на случилото се.

8.

Подухващият откъм гората нощен ветреца носеше уханието на приближаващата зима. Шумолеше в изсъхващите листа на дърветата и люлееше високата трева в края на гората, преди да продължи блуждаещия си път над езерото, надипляйки повърхността на малки вълнички, потрепващи в отблясъците на светлината от вилата на отсрещния бряг. Дълбоката тишина се нарушаваше само от песента на щурците и тихите напливи на кънтри музиката, долитащи от отворените прозорци.

Двуетажната, построена от неодялани трупи хижа се намираше в центъра на шестстотинакровия частен дивечов резерват, в сърцето на провинциалния окръг Флъвана, щат Вирджиния. От деветдесет години насам вилата бе използвана като ловна хижа от семейство Лорънс от Ричмънд, но вече от почти две десетилетия бе изоставена, откакто един от синовете на настоящия собственик бе хванал там жена си в леглото заедно с по-малкия си брат и бе застрелял и двамата. Лорънс старши редовно пращаше ремонтни бригади, за да поддържат вилата, но повече нито веднъж не стъпи в резервата. Наоколо още се носеха слухове, че призраците на убитите бродели из горите около хижата през нощта.

Лорънс, изпаднал във финансови затруднения, бе обявил вилата за даване под наем, пускайки обявата в местните вестници на Шарлотсвил и Ричмънд, но цяла година така и никой не се обади. А страшно му се искаше да пусне наематели в нея, докато намери купувач за целия имот. Джон Малик му дойде като спасение. Бе се представил като хоноруван преподавател във Вирджинския университет, търсещ спокойно място, където да прекарва уикендите си. Бе предплатил в брой за цяла година.

Хижата имаше собствена водопроводна и електрическа мрежа и огромна желязна врата, препречваща трикилометровия черен път, отделящ се към имота от съвсем слабо натоварено междуселско шосе. Изолацията ѝ бе пълна. Откакто я бе наел преди месец, Малик не бе

видял жива душа наоколо. Повечето от времето си прекарваше в нея, първо обмисляйки и подготвяйки плановете си, а после задоволявайки щенията си, които след тригодишен сън доминираха над всяко негово съзнателно действие повече от всякога.

Не можа да повярва на късмета си, когато видя мястото за първи път. На четиридесет и пет минути път с кола от дома и магазина му в Шарлотсвил, то беше свършено за намеренията му. А фактът, че по-рано е било използвано като ловна хижа, му бе осигурил и едно неочаквано предимство.

В задния край на вилата имаше тясна стаичка, по-голямата част от едната стена, на която бе цялата заета от голям хладилник с две врати, плюс още два хоризонтални фризера, всеки от които с почти един кубически метър полезно пространство. Центърът на стаичката бе зает от месарски тезгях, дълъг два и широк един метър, на който едно време еленското месо се е превръщало в пържоли и бифтеци. Над него висеше рейка с накачени по нея всевъзможни ножове, триони и сатъри, необходими за разфасовката на животните. До отсрещната стена имаше маса с месомелачка за правене на колбаси, а непосредствено до нея — голяма мивка от неръждаема ламарина с две корита.

Лекият наклон на гладкия бетонен под бе насочен към сифона в центъра, което даваше възможност стаята да се мие с маркуч. В дъното на стаичката, от стена до стена, имаше железен прът с четири куки, на които окачваха елена, за да го изкормят. Досами задната врата отвън се намираще газовата фурна, в която остатъчните продукти — кости, кожа и други — се превръщаха в пепел. Стаичката не би била по-функционална за Малик дори ако сам я бе проектирал и построил. Всъщност обстановката бе го вдъхновила да прескочи границите на първоначално обмисления план. Трябваше само да добави още някои свои неща — видеокамера, монтирана на триножник в единия край на стаичката, ролка тънка метална жица, няколко големи риболовни кукички с изпилени зъбчета и четири метални халки с прекаран през тях кожен ремък, които прикова в четирите ъгъла на месарския тезгях.

Почти цялата предна част на хижата бе заета от огромна стая с издигаща се в единия край каменна камина. От едната страна на стаята имаше разделителна стена, която не стигаше до края, а оставяше широк портал, от който се влизаше в кухня с голяма, небрежно

рендосана дъбова маса и дървени пейки около нея. Горе всяка от четирите спални с двойни легла излизаше на балкон, гледащ към голямата стая долу. Верандата, с диван люлка и няколко старомодни люлеещи се стола, вървеше по цялата фасада на хижата и завършваше цялостния и добре обмислен вид на ловния лагер.

Хладният вечерен въздух, изпълнен с уханието на есента, нахлуваше през отворения прозорец и Малик хвърли още една цепеница в пламтящата камина. Кънтри баладата, която слушаше, свърши и той постави нов диск в преносимата компактдискосва уредба. Прескочи първите две песни и си избра мелодия с ритмично темпо, после усили звука почти докрай. Главата и раменете му се задвижиха с ритъма на музиката, той килна каубойската шапка предизвикателно назад и затанцува из стаята. В ръката си държеше дистанционното управление на уредбата и всеки път, когато песента свършваше, пръстът му натискаше копчето за повторение, за да я чуе отново и отново.

Когато песента свърши за трети път, Малик целият бе плувнал в пот и останал без дъх. Тръшна се изтощен на дивана и с лениво движение метна шапката на отсрещния стол. Очите му се спряха на трите огромни найлонови чувала, оставени до вратата, а след това се преместиха върху тлъстите заглавия на вестниците, пръснати по кафе масичката. На устните му бавно се появи усмивка.

— Кърпача — каза той на глас. Не звучеше лошо.

Взе един от вестниците и впери изучаващ поглед в снимката на специален агент Джек Матюс с дузина набутани пред устата му микрофони, поместена на първа страница. *Още нищо не си видял, специален агент Джек Матюс. Спектакълът ще бъде утре. Тогава ще видиш какво означава истинско изкуство.*

Мислите му се върнаха три дни назад при една от малките му кучки, както той ги наричаше в мислите си, и както се обръщаше към тях. Третата или четвъртата поред бе? О, да, четвъртата. С малкото стегнато задниче и пълни, здрави гърди. Първите три бяха успели да задоволят фантазиите му донякъде. Признавайки пълното му господство над тях. Скимтейки и хленчейки. Едната от тях даже падна дотам, че започна да нарежда с плачлив бебешки глас да я заведат при мама и татко. Обаче не и четвъртата. Тази малка и нахална кучка го заплю в лицето. Заплю го в лицето! И остана дръзка до самия край —

край, удължен от него специално заради онази, която бе оставил жива и която бе започнала да се подчинява на всяко негово желание. Много по-хубаво бе, когато една от тях гледа. Смъртният ужас в широко отворените очи, знаейки, че нея я чака същото. Всеки писък от тази, върху която работеше, се подемаше с двама по-голяма сила от другата. Това бе нещо съвсем ново и бе увеличило удоволствието неизмеримо.

Но вече не биваше да си позволява такъв лукс. Да се държи едната жива, докато отвлече друга, бе твърде опасно. Последната едва не избяга. Бе подценил дозата и действието на упойката бе свършило твърде бързо. Ако двама минути след като излезе не се бе върнал за нещо, забравено в хижата, тя щеше да се освободи от въжетата и да изчезне.

Тананикайки си със следващата мелодия, той запали цигара и остави мислите си да го понесат далеч назад през годините. Към едно малко градче на триста километра от Москва, където всичко бе започнало толкова просто. Той бе единайсетгодишен и гледането го бе развълнувало. Приключваше с ученето по възможно най-бързия начин, после изчакваше майка му да тръгне на работа нощна смяна в тракторния завод и да го заключи в стаята му. Поне така си мислеше тя. Точната преценка на времето бе от съществено значение. Гвоздеят на програмата. Преди да се дръпнат пердетата и завесите. Зимните месеци с ранното си здрачаване бяха любимото му време за наблюдение.

Разхождаше се из тесните улички зад неугледните едноетажни къщи в квартала, докато видеше осветен прозорец, през който да гледа живеещите вътре. В началото и най-дребните неща го възбуждаха. Възрастната жена, която всяка вечер сядаше сама на масата, сърбаше постната си картофена супа с твърд черен хляб и плачеше. Семейството, седнало на масата да вечеря — той го гледаше и си представяше на какво се смеят и за какво си приказват. Мислено им приписваше подходящи на израженията и жестовете фрази. Понякога усещаше топлината на чуждата майчина прегръдка, усещаше чувството за сигурност, изпитано от детето, когато придърпват завивката под брадичката му, преди да изгасят лампата в стаята. Мъчеше се да си представи като какво е това да си имаш баща, дори и такъв, който те пошляпва по някой път, както правеше бащата на

децата, живеещи в края на тяхната улица. Всъщност майка му също обичаше да посяга към стария кожен ремък, когато не слушаше.

Мина доста време, преди да си изработи маршрут. Да наблюдава определени домове в точно определено време. Освен това скоро разбра и други неща. Неща, които го възбуждаха по някакъв нов, непознат досега начин, от които дъхът му спираше и които го хипнотизираха дотолкова, че понякога се връщаше премръзнал от дългото стоене на открито в зимния студ. Всекидневният ритуал на жена, която решише дългата си пищна коса, седнала пред тоалетката, облечена в свободна нощница с разголена гръд. Момиченцето, горе-долу на неговите години, и баща му, които се къпеха заедно и не спираха да се гаят. Или пък огромният мускулест мъж, който биеше жена си, докато правеше любов с нея, карайки я да застава на колене и да го поема в устата. Понякога правеше само това — държеше го в устата си и стискаше устни, за да го преглътне, когато оня свършеше. Друг път пък проникваше в нея изотзад и я хапеше по гърба, задоволявайки страстта си. Всеки опит за съпротива биваше посрещан от мощни плесници, които я запращаха в другия край на стаята, или от силни удари по тялото, които я превиваха одве и я караха да повръща. После, когато мъжът ѝ вече заспиваше и захъркваше гръмогласно, Малик виждаше как пребитата жена става от леглото и дълго стои пред прозореца, втренчила невиждащ поглед в тъмнината.

Когато стана на четиринайсет години, разбра, че гледането сам вече не го задоволява. Започна да чувства как нещо се надига у него. Една гореща лятна вечер, в гъстата борова горичка покрай брега на реката, течаща през покрайнините на града, той срещна момичето, което се къпеше с баща си. Тя бе сама — той се приближи до нея и започна да я гали така, както бе виждал баща ѝ да го прави. Тя го плесна. Той отвърна на удара със силна плесница и момичето заплака. После започна да я разсъблича и тя не оказа никаква съпротива — правеше безропотно всичко, което ѝ нареди. Не знаеше какво го накара да я удуши и какво го накара три дни след това да се върне там, където я бе скрил, и просто да седи до трупа ѝ. И с учудване установи колко малко шум предизвика изчезването на момичето, дори и след като шест месеца по-късно скелетът ѝ бе открит от човек, излязъл да разходи кучето си. В работническия рай на Съюза на съветските социалистически републики такива престъпления нямаше и затова те

изобщо не се и появяваха в контролираната от правителството преса. Районните полицейски участъци не поддържаха връзка помежду си и само хората, живеещи в същия град, чуваха за убийствата, но говореха за тях шепнешком.

За петнадесетия си рожден ден той получи като подарък употребяван велосипед и набезите му разшириха границите си. Яхнал велосипеда, той отиваше през нощта в близките градчета и селца, избираше и след това проследяваше жертвата си. Изнасили и уби още две момичета, преди отличните му оценки в училище да привлекат вниманието на местния представител на КГБ. Изпратиха го да учи в специална школа. Минаха три години и той отново изнасили и уби две жени в околностите на школата на КГБ. Докато навърши двайсет години, въображението му се бе развихрило дотолкова, че към изнасилването и убийството той включи обезобразяване и инквизиции, непрестанно подобрявайки техниката, за да удължи удоволствието от мъченията на жертвата. Започна да избира само проститутки, знаейки, че смъртта им няма да предизвика сериозно разследване, тъй като обикновено я приписваха на опасния живот, който те водеха. Но скоро те го отегчиха. Бяха закоравели и тъпи и често пъти се биеха докрай, отказвайки да му се подчинят.

Докато се дипломира като офицер от КГБ, изкуството му да проследява жертвите си и да ги отвлеча, без да бъде видян или да остави следи, стигна дотам, че се превърна във втора природа. Някъде по това време се бе научил да избира само онзи тип жени, който го възбуждаше най-много. Спомняше си, и то с подробности, всяка отделна жертва. Дрезден, Лайпциг, Берлин, Ню Йорк, Москва, Киев, Ленинград и сега Шарлотсвил. Трийсет и шест — откакто бе напуснал дома си. Все още виждаше лицата им, спомняше си с абсолютна точност какво е правил с тях и къде е скрил телата им.

Седнал на дивана и бавно излизащ от унеса, той си помисли дали да не погледа някоя от касетите си. Но преди това трябваше да завърши подготовката за утре. Погледна часовника си. Два часът сутринта. Време още веднъж да огледа мястото на подхвърляне и да мине по маршрута за последен път. А след това утре, по същото време...

— Хайде, малките ми кучки — каза той гласно. — Времето за представление настъпи!

9.

Във вътрешността на черния седан се разнесе високо и пронизително бипкане, което постепенно нарасна. Човекът на предната дясна седалка, действащ като проследител, сведе поглед към приемателя, монтиран под таблото. Стрелката на уреда, измерващ силата на звука, се вдигаше бързо нагоре.

Сигналът идваше от монтиран посредством магнит предавател, прикрепен за колата, която те следяха, откакто бе тръгнала от Луисбърг, Пенсилвания, преди четиридесет и пет минути. С размери на колода карти, предавателят имаше обseg на действие осем километра, което даваше възможност на преследвачите да се движат на доста голямо разстояние зад преследваната кола. Когато сигналът увеличаваше честотата си, това означаваше, че се приближават бързо. След няколко секунди бипкането се превърна в равен и непрекъснат звук, а сензорът за движението на екранчето показа, че преследваната от тях кола е спряла.

— Намали звука на това проклето нещо, ако обичаш — каза шофьорът, когато силата на сигнала стана нетърпима.

— Тоя спря някъде — каза проследителят и завъртя копчето за звука. — На около километър и половина, отдясно.

Погледът на шофьора отново се насочи към пътя и очите му затърсиха място, където би могъл да спре. Само секунда след това минаха покрай една бензиностанция и юмрукът му се стовари върху волана.

— Километър и половина друг път! Ей го къде е!

Майк Къли стоеше до задницата на форд таунуса, който бе намерил на паркинга пред затвора в седем часа сутринта. Наливаше бензин и отпиваше от кутията пепси.

— Как така му е свършил бензинът? Та той е минал не повече от осемдесет километра.

— С какво си мислиш, че закарах колата дотам от Александрия? Отидоха три четвърти резервоар.

— Нали ти казах да напълниш проклетото нещо, преди да я оставиш пред затвора? — ядоса се шофьорът.

— Къде да го напълня, като в един часа сутринта всичко е затворено? Какво, по дяволите, трябваше да направя? Да източа от нашия ли?

— Божичко, дано не ни е видял.

— Съмнявам се. Спри някъде напред. Просто ще го изчакаме и ще го пуснем отново пред нас.

Десет минути по-късно Къли мина покрай проследяващата кола. Не бе пропуснал нито бързото обръщане на главите на двамата пътници в черния седан, когато минаха покрай бензиностанцията, нито пък пропусна да я види, спряла на паркинга пред крайпътния „Макдоналдс“ половин километър по-нататък. Знаеше, че Грегъс ще го постави под наблюдение, поне в началото. Ако бе на негово място, щеше да направи същото.

Върнал се на магистралата, с приемател, издаващ ниско бипкане през петсекундни интервали, проследяващият екип сподире Къли на разстояние около три километра зад него. На юг от Харисбърг екранчето на компаса, отразяващо местоположението и посоката на движение на проследяваната кола, показва, че Къли се е качил на магистрала „Пенсилвания“ и се насочва на изток към Филадельфия.

— Определено не кара към Шарлотсвил — каза шофьорът. — Поне не директно.

— Дали да не се обадим?

— Не. Нека го оставим да си поиграе малко.

Деветдесет минути по-късно Къли излезе от магистралата, заобиколи Филадельфия по околоръстния път и пое на юг по Г95 към Уилмингтън, Балтимор и Вашингтон.

Проследяващият взе клетъчния телефон от централната конзола и набра номера на дващест и четири часовия оперативен център в конспиративната квартира в Александрия.

— Ако е искал да отиде до Шарлотсвил, той трябваше да хване по Осемдесет и едно Юг — каза проследяващият на Лу Грегъс. — Това е най-прекият път. Вместо това обаче пое по магистралата на изток.

— Къде се намирате в момента?

— Делауеър. На около дващест и пет километра южно от Уилмингтън. Караме на юг по Деветдесет и пет.

— Просто стойте близо до него, без да го притискате — каза Грегъс. — Мисля, че знам къде отива. Домът му се намира в Клифтън, Вирджиния, на трийсет минути път от Белтуей по път Шейсет и шест.

Един последен поглед, що ли, запита се Грегъс. Моментно поддаване на чувствата? Дано да е това.

Двайсет минути по-късно Къли спря на голям паркинг с ресторант, досами границата с Мериленд. Бе четвъртото му спиране през последния час. Този път мястото изглеждаше обещаващо — паркингът бе пълен. Влезе в ресторанта и лакомо изяде първата си истинска закуска от четиринадесет месеца насам. Поръча си четири яйца — бъркани, пържени картофи, почти триста грама бекон, палачинки, обилно напоени със сироп, и три чаши кафе, което наистина имаше вкус на кафе. Когато тръгна да излиза, се почувства издут като тъпан. Тъпан, но доволен.

Навън той огледа бързо паркинга и се убеди, че черният седан не се вижда никакъв. След това внимателно започна да оглежда колата си. Погледна под таблото, после вдигна капака и огледа около двигателя. Коленичи и провери окачването от едната страна, а след това и от другата. За по-малко от десет минути откри предавателя, прикрепен за една метална скоба зад задната броня. Той го свали, сложи го в джоба си и тръгна да търси подходящ обект.

Огромният дом на колела бе спрял в другия край на паркинга. Номерата му бяха от Ню Хемпшир, а на задната броня пишеше: **ХАРЧИМ НАСЛЕДСТВОТО НА ДЕЦАТА СИ.**

Къли седна на каменната пейка в сянката на дървото и зачака. Скоро от ресторанта излезе възрастна двойка и се отправи към моторния дом. Докато отключваха вратите, Къли се приближи към тях.

— Чудесно камионче.

— Благодаря — отвърна старецът.

— Модел „Еърстрийм“, нали?

— Точно така.

— Хубав е — каза Къли.

— И вие ли имате дом на колела?

— Не. Но може би някой ден...

— Чудесни са — каза жената.

— Накъде сте тръгнали?

— Северна Каролина — отвърна жената. — Нагс Хед. После продължаваме надолу към Флорида за зимата.

— Доста приятен живот.

— Харесваме си го — каза жената с любезна усмивка.

Къли отстъпи назад и се престори, че разглежда огромния кампер с възхищение.

— Страшно е хубав. Окачването как е — с амортизьори или с ресори?

— Мисля, че е с амортизьори — каза мъжът.

— Може ли да погледна?

— Моля.

Къли клекна до задното колело и незабелязано извади предавателя от джоба. Отне му само секунда да го закрепил на една от металните части на окачването, където магнитът го прилепи здраво към метала.

— Да — каза Къли, изправяйки се. — Амортизьори.

— И аз така мислех — каза старецът. — Вози много меко.

— Е, приятно пътуване — каза Къли, махна за сбогом и се отправил към колата си.

Шофьорът на проследяващия екип нямаше къде другаде да спре, без да влезе в един и същи паркинг с Къли — риск, който той не би искал да поеме след грешката при бензиностанцията. Затова бе използвал единствената друга възможност и просто бе отбил в банката на около километър и половина от паркинга и бе включил аварийните мигачи, докато изчака тръгването на Къли.

— Тръгна — каза проследяващият.

Почакаха, докато уредът не покаже, че колата е на три километра пред тях, после се включиха в движението.

— Вече не кара бързо — каза проследяващият. — Заковал е на осемдесет.

— Е, надявам се този път поне да остане малко по-дълго на пътя. Почна да става много скучен. Тоя или има дупка на резервоара, или бърбеците му наистина не ги бива.

10.

Майк Къли бавно караше по тесния асфалтов път, виещ се сред есенния вирджински пейзаж. Хиляди пъти бе минавал по него, но красотата му винаги го бе удивлявала. А по това време на годината природата тук сякаш надминаваше себе си — грейналите в ярки есенни багри хикории^[1], дъбове и брястове подчертаваха помръкващата зеленина на ливадите и пасбищата из пръснатите наоколо дворове и малки фермички.

Домът му в Клифтън бе за него нещо повече от обикновено жилище. Бе убежище, където съзнанието му намираще покой, далеч от професионалните задължения. Особено място и в географския, и в абстрактния смисъл на думата, своеобразен филтър, откъдето Къли излизаше пречистен духовно и физически. Духовен заслон, където се връщаше при Джанет и Джени, за да бъде обгърнат от любовта им, да получи душевен мир и спокойствие, които не можеше да намери на никое друго място. Оттам излизаше освежен и обновен, отново способен безпристрастно да обмисли следващото решение.

Усети стягане в гърдите, докато поемаше по дългата трилентова алея, водеща към двуетажната къща. Погледът му се плъзгаше по познатия пейзаж, спомените го завладяха и той спря на половината път. Хамакът, закачен лично от него на дъба и бряста срещу него, се полюляваше от слабия ветрец. Паянтовите врати на малкия обор със сеновала над него сега бяха здраво затворени. От оградата, правена със собствените му ръце, липсваха няколко греди. Старият дъб, надвесил дългия си дебел клон над малкото езерце като бушприт на кораб, извика на устните му горчива усмивка. През топлите летни дни Джени обичаше да се примъква по корем до самия му край и да лежи там, с часове наблюдавайки рибите и дивите патици, и да прави физиономии на отражението си в гладката повърхност на водата. Къли виждаше част от зеленчуковата градина на Джанет — ето я там, малко вдясно от задната страна на къщата. Цялата бе потънала в бурени. Погледът му попадна на празната кучешка колибка и в гърлото му се надигна буца.

След всичко преживяно, Къли почти бе забравил за Буба, а може би и подсъзнателно бе избягвал да мисли за него. Преди четиринадесет години Джени бе получила черния лабрадор като коледен подарък. След смъртта на Джанет, тъй като нямаше кой да го гледа — Джени бе на училище в града, — адвокатът на Къли бе завел животното в местния приют, уверявайки го, че лично ще се погрижи кучето да бъде взето от някого. Две седмици по-късно секретарката на адвоката, без да знае за тази уговорка, бе писала на Къли в затвора, че Буба, сметнат за нежелан от никого поради напредналата си възраст и болести, бил умъртвен. На тринайсет години, болно от артрит и полусляпо, старото куче не бе познало на този свят нищо друго, освен любов, другарство и сладка полудрямка пред пукащата камина. Мисълта, че Буба е свършил дните си в клетка, легнал на студения цимент, изплашен, треперещ, нещастен и самотен, без да има кой да стопли последните му мигове с ласка и нежна дума, бе последната капка, бележеща края на един вече несъществуващ живот.

Къли усети несъзнателно впитите във волана пръсти и се насили да мисли за по-приятни дни. После продължи по алеята и спря колата пред къщата. Остана в нея, без да помръдне, и дълго време стоя така, вперил поглед в закованите с дъски прозорци, чийто щори се бе канил да боядиса, преди американската му мечта — ако изобщо такова понятие съществува, да се бе превърнала в кошмар за него. Сега боята се лющеше и падаше по земята. Той излезе от колата и с плахи стъпки се приближи към стъпалата на верандата, откъдето можа да прочете бележката, залепена на предната врата.

Тлъстите черни букви уведомяваха евентуалните нарушители, че този имот е в ръцете на Служба Вътрешни приходи, щатското и областно данъчно управление и адвокатска фирма „Гудман, Робъртс и Кинсайд“. На 18 октомври щял да се състои търг за разпродажбата на дома, покъщнината, пристройките и десетте акра земя. Утре.

Къли стоеше неподвижен, вирайки се в надписа. Огромната мъка бавно се превърна в гняв и този път той не можа да го потисне. Дори не се и опита. С рязко движение на ръката откъсна бележката и яростно я нахъса на парченца. После се върна при колата, взе щангата за крика от багажника и откърти закованите на прозореца към хола дъски. Те се отковаха лесно, но прозорецът не поддаваше. Той счупи

едно от по-малките стъкла, бръкна през отвора да освободи райбера, после влезе, повдигайки прозореца нагоре.

Къли бавно пристъпваше от стая в стая, чувствайки се като натрапник в някакъв по-раншен живот. Сякаш нищо не бе пипано. Всичко стоеше така, както си го спомняше. На всяка част от мебелировката, на всяка картина по стените — някои от тях бяха плод на Джениното изкуство в училище, — на всяка от пръснатите по масите фотографии в рамки, на всяка дреболийка, дори на всяко препарирано животинче от детската колекция на Джени, на играчките и грамотите ѝ по плуване от училище имаше залепено етикетче с инвентарен номер.

Всичко, което Джанет бе събирала с любов и внимание, всичко, превърнало тази къща в дом и определяло облика на едно семейство, щеше да бъде продадено на този, който даде най-много. На непознати, незнаещи нищо за гордостта, с която Джени представи първата рисунка на баща си, който със същата гордост я постави в рамка и я окачи в кабинета си. Нищо незнаещи за чертите по кухненската врата, бележещи превръщането на малкото момиченце в млада жена, нито пък за безбройните петънца, белези и драскотини, събрали се през последните двацет години по стените и мебелите.

Къли нерешително спря пред спалнята на горния етаж, после отвори бавно вратата и приседна в крайчеца на леглото. Протегна ръка, взе снимката от нощното шкафче и я задържа пред погледа си, потискайки с усилие парещите в очите му сълзи. Бе последната снимка на Джанет и Джени, направена малко преди да започне процесът срещу него. Те му се усмихваха, вдигнали палци нагоре и държащи лапата на Буба, вдигната пред обектива в същия жест на подкрепа и съпричастност. Той внимателно отлепи етикетчето с инвентарния номер и отиде до гардероба, откъдето извади голяма кожена чанта. Сложи снимката в чантата и започна да я тъпче с дрехи, вадейки ги от чекмеджетата, които лично бе сковал и монтирал, внимателно наблюдаван от лежащия до него Буба, неизпускащ нито едно негово движение и търпеливо очакващ вечерната си разходка навън.

Къли съблече дадените му тази сутрин от затвора цивилни дрехи, obu избелели дънки, навлече една тениска, сложи чифт маратонки „Найк“ и облече любимото си кожено яке. После свали едно от чекмеджетата и бръкна малко по-навътре, за да извади стария си

пистолет, пъхнат в глезенен кобур — 6,35-милиметров полуавтоматичен „Валтер“, обиколил целия свят с него. От същото скривалище извади и четири паспорта от четири различни националности — всичките свършени фалшификати, изработени за него от Управлението. На всеки от тях бе залепена неговата снимка, но имената бяха различни. Провери валидността им и видя, че всичките важат поне за още три години напред. Хвърли оръжието и паспортите в чантата, дръпна ципа и слезе отново в кухнята.

Спря се пред вратата, водеща към гаража, и накрая се насили да я отвори. Влезе бавно и се спря на последното стъпало. Старата сенокосачка все още стоеше в далечния ъгъл, където я бе оставил. В средата на помещението неговият „Харли Дейвидсън Лоу Райдър“ бе подпрян на стойката си и бе покрит с брезент. Усмихна се, като си спомни как Джанет се бе смяла, когато го докара вкъщи — бе отдала покупката на критичната му възраст и му бе благодарила, едва сдържайки смеха си, че в опита си да догони отиващата си младост той си бе избрал играчка за възрастни, а не някой любовен роман. Видя, че от ръкохватката на кормилото виси някакво картонче и се приближи да го прочете. Това бе талон за резервация, отделящ мотоциклета от останалите вещи за търг и означаващ, че той вече си има собственик. Името, написано на картончето, бе Джордж Кинсайд. Неговият адвокат.

Въпреки че всячески се стараеше да го избегне, в съзнанието му настойчиво се промъкна представата как Джанет влиза в колата, пали я, обляга глава на седалката и чака смъртта. Тръшна се на стъпалата и забеляза очукания калъф на китарата си, подпрян на стената, със залепен отстрани инвентарен номер. Той се пресегна и извади инструмента. Само като чу тихото прозвънване на струните, трепнали под лекото докосване на пръстите, сълзите, сдържани толкова дълго време, сега потекоха свободно.

— Съжалявам, момичето ми! — прошепна той тихо със задавен от възнение глас. — Толкова съжалявам.

После пред очите му изплува лицето ѝ, както го бе запомнил, когато го изпращаше в затвора — само тя можеше да се усмихва с такава любов и съчувствие.

— Липсваш ми, моето момиче. Сам Бог вижда, че ми липсваш.

Изсвири встъпителните акорди на „Дани бой“ и запя със силен и чист ирландски тенор. Това бе песента, която Джанет винаги бе искала да чуе най-напред.

Успя да стигне само до *Но ще се върнеш ти, когато есента дърветата обагри*, преди мъката да го задуши и да избухне в плач. Не знаеше колко време прекара, хлипайки, седнал на стълбите с наведена глава, докато накрая вдигна поглед и непоносимата мъка експлозивно се превърна в ярост. Той се изправи и хванал китарата за грифа, я разби на парчета в бетонния под. Целият треперещ, на косъм от тоталната загуба на самообладание, той с усилие спря и застина така, преди да разбере, че му остава да направи само едно нещо.

Отключи вратата на гаража и блъсна вратата навън така, че крилата ѝ едва не изхвъркнаха от пантите си. После свали брезента от мотора и го избута навън, забелязвайки с учудване, че в акумулатора е останал достатъчно ток, за да запали двигателя. Етикетът от сервиза, датиращ отпреди два дни, залепен на предната вилка, обясни цялата мистерия. Мислещият за всичко и внимателен адвокат бе го закарал да го обслужат, за да може утре да си го откара безпроблемно у дома.

Къли взе парите, плика със снимките и досието на Малик от колата на Управлението и ги сложи в чантата, закрепвайки я към багажника на мотора с предвидените за целта ремъци. Промуши раменния кобур с деветмилиметровия пистолет през глава, след което се върна в гаража.

Двете двайсетлитрови туби с бензин за сенокосачката бяха пълни и Къли ги отнесе в къщата. Разля бензина навсякъде по първия етаж, напоявайки тапицерията на креслата, завесите и дървеното дюшеме с остро миришещата течност. После хвърли празните туби в центъра на хола, отдръпна се към кухнята и запали цяла кутия кибрит, подхвърляйки я на пода върху вадичка бензин. Обърна се и спокойно излезе през гаража, а зад гърба му се чу мощно „буф“, когато пламъците избухнаха и обхванаха в миг целия първи етаж.

Харлито изрева с готовност, той се метна върху него и бавно запълзя по алеята. Когато стигна края, той се обърна и погледна назад. Пламъците бяха погълнали целия първи етаж. Стоя, докато се прехвърлят на втория, после подкара напред, отдалечавайки се бързо, със скоростта на снаряд.

[1] Северноамериканско дърво с твърда дървесина. — Б.пр. ↑

11.

— Къде е проследяващият екип сега? — попита заместник-директорът по операциите, без да си дава труд да скрива гнева в гласа си.

— Връщат се от Нагс Хед, Северна Каролина — отвърна Грегъс. — Ще бъдат тук след около час.

— Идиоти! Да ги вържат с най-стария номер, дето и децата го знаят! А както пише в книгите, винаги след спиране трябва да се приближават до колата, за да видят дали наистина е същата, която преследват, и тогава да изостават назад.

— Млади момчета са — опита се да ги защити Грегъс.

— Аз пък никога не съм бил толкова млад — каза ЗДО, сменяйки бързо безсмислената тема. — Значи ти въобще не се съмняваш, че Къли е драснал клечката на къщата.

— Изобщо не се съмнявам. Изпратих двама от моите хора да видят дали той е отишъл там веднага след като се е отървал от проследяващия екип. Когато пристигнали, районът наоколо гъмжал от полицейски и пожарни коли. Колата, която оставихме за него пред затвора, била паркирана на алеята пред къщата.

— Прекрасно. Направо чудесно! Директорът ще умре от радост, когато местните ченгета проследят номера и стигнат до нас.

— Погрижихме се за това. Единият от хората ми наистина мисли с главата си. Видял, че ключовете са на контакта и казал на пожарникарите, че ще я отмести, за да не пострада и тя. При целия хаос наоколо никой не се сетил да го пита кой е и откъде е. Той просто се качил и без да бърза, се отдалечил.

— Да, но проблемът ни не е само в колата. Веднъж като им дойде на ума кой е най-вероятният извършител, което ще стане за по-малко от две минути, ченгетата ще открият смайващото съвпадение, че Къли е излязъл от затвора в същия ден, когато и къщата му се е превърнала в дим. И то по същото време, колкото му е необходимо да стигне от Луисбърг до нея.

— Това не означава, че ще заподозрат нас — каза Грегъс. — Мога да гарантирам с абсолютна сигурност, че негова милост съдията Хендрикс по-скоро ще каже, че е анулирал присъдата под влияние на моментно хрумване, отколкото да хвърли вината върху нас.

— Това няма да спре ченгетата да подгонят Къли — отбеляза ЗДО. — Можеш ли да гарантираш със същата абсолютна сигурност какво ще им каже той, като го хванат?

— Вече предприех някои стъпки в тази насока — отвърна Грегъс. — Малко димна завеса. Местното полицейско управление получи две обаждания от минаващи наблизно хора със съобщението, че точно когато огънят обхващал къщата, те видели група деца да се изнасят на бегот от мястото.

— Да, но те ще искат да разговарят с тези „минаващи наблизно хора“.

— Ами че нека си разговарят — каза Грегъс. — Тия, дето им се обадиха, са мои хора, които използвам от време на време за такива дреболии. Живеят наистина наблизно и са можели да минават оттам, поради каквато си искат причина.

— Е, това вече се казва добра работа — каза ЗДО с нескрито задоволство. — Много те бива в прикриващите операции.

После ЗДО дълго мълча, явно обмисляйки нещо.

— Би трябвало да очаквам подобно изпълнение — каза той найсетне повече на себе си, отколкото на Грегъс. — Отнеми всичко ценно на човек, без да му оставиш абсолютно нищо, и той вече няма какво да губи. Кое то го прави много опасен и непредсказуем.

— Операцията все още може да продължи — каза Грегъс.

— Спирай я, Лу. Изтървахме човека и бързо трябва да прережем всичко, което ни свързва с него.

— Не, сър. Позволете ми да не се съглася с вас. Къли е взел от колата досието и снимките на Малик. Почти съм убеден, че той в момента е на път за Шарлотсвил. Все още вярвам, че държи на договора ни. Никога преди не съм го чувал да лъже или пък да не довърши операцията, с която се е заел.

— Но и никога не си чувал да си е подпалвал къщата преди това, нали?

— Като се има предвид всичко, което му се струпа на главата, не съм сигурен дали и аз не бих направил същото, ако бях на негово

място.

— Не седя сам на този клон, нали знаеш? — вметна ЗДО. — Така че дано да си прав.

— Залагам кариерата си!

— Вече я заложи.

— Да, сър — каза Грегъс. — Първата логична стъпка за Къли е да провери първо дома и местоработата на Малик — дали няма да открие нещо, което да му подсказе къде се крие.

— Логиката напоследък май не е силната страна на Къли.

— Изпратих един-двама от моите хора в Шарлотсвил да видят дали ще се появи там. Ако се появи и ни се стори, че е влязъл обратно в релсите, ще изтегля хората си незабавно и ще го оставя да действа както намери за добре.

— А ако не се появи?

— Ще пратя някой да следи дъщеря му в Ню Йорк. Рано или късно ще се отбие да я види. Тогава ще го хванем.

— Добре, Лу. Хвърли заровете още веднъж. Но ако отново се опита да ни прецака, искам да ми го доведеш. Веднага. Разбрано?

— Да, сър — каза Грегъс и чу как отсреща затвори.

Грегъс влезе в спалнята на първия етаж в конспиративната квартира, която бе превърната в компютърна и свързочна зала. Завесите бяха плътно спуснати и не пропускаха слънчевата светлина. Едната стена бе почти цялата заета от команден пулт с меко проблясващи червени, зелени и жълти лампички. На съседната стена бяха окачени четири работни монитора, показващи най-различни данни. Завари един от помощниците си, компютърен гений, завербуван от MIT и известен под името Хек, да работи, вперил поглед в един от мониторите. Разполагайки с достатъчно време и с модерната технология на Управлението, Хек можеше да проникне във всяка система по света, независимо от предохранителните мерки, и обикновено — без да оставя следи, че някой е бъркал вътре.

— Нещо ново?

— Нищо, което да спре земята да се върти — отвърна Хек, без да отмества поглед от екрана. — Проникнах във всичките кредитни карти на Малик. Америкън Експрес, Виза, Мастър карт и Дисквъър. Няма нищо ненормално извън обичайните параметри.

— А какво точно търсиш?

— Покупки, направени извън Шарлотсвил, но пак в същия район. Нещо, което да покаже къде прекарва по-голямата част от времето си. Може да попаднем точно на мястото, където се крие.

— Да си намирал нещо като глоби за неправилно паркиране или превишена скорост?

— Нищо. Твоят човек е или много внимателен шофьор, или голям късметлия.

Хек разрови голяма купчина распечатки, пръснати върху пулта, и измъкна една.

— Проверих също така и кредитната му карта за бензин. И мисля, че излезе нещо. На втори септември два пъти е зареждал бензин. Един път в Делауеър и един път в Ню Йорк. Бруклин, ако трябва да бъда по-точен. На четвърти септември е заредил още два пъти. Първия път отново в Бруклин, а втория — в Уорънтън, Вирджиния. По същото време „Секретна служба“ е започнала да души наоколо във връзка с отмъкването на хартията. Бих се обзаложил, че нашият човек е ходил в Бруклин да се види с приятелчетата си от руската мафия и два дни по-късно се е върнал. — Хек замълча, после отново разрови купчината распечатки, преди да намери тази, която търсеше. — О, да. Поразрових се малко и открих някои работи за Джули Хаусър. Онази, репортерката от „Вашингтон Пост“.

Грегъс изстина.

— Изрично ти казах да не се пъхаш в системата на „Пост“!

— Тия неща не съм ги изровил от „Пост“, шефе — каза Хек. — Взех номера на колата ѝ от екипа, дето го изпратихме подир нея. От Вирджиния е. А на шофьорските книжки, издавани от Вирджиния, фигурира номерът на социалната осигуровка. Проведох малък електронен разговор с техния компютър и разбрах, че когато е дошла от Ню Йорк, тя им е дала нюйоркската си книжка, за да получи вирджинска. Накратко. Веднага се намъкнах в компютъра им в Олбъни^[1], а след това и в компютрите на „Труд и работна сила“ в Ню Йорк Сити, като използвах номера на социалната ѝ осигуровка. Тя е била ченге, шефе. Детектив от отдел „Убийства“. Десет години е работила като такава, преди да напусне. Искаш ли да разбере защо?

Грегъс помълча заинтригуван.

— Да. Събери всичко, до което се добереш.

— Хей, шефе — каза Хек с широка усмивка. — Та това ще е всичко, откакто се е родила, а може би и преди това.

— Опитай се да се въздържиш — каза Грегъс. — Обикновените неща са напълно достатъчни.

— Почвам веднага.

— А нещо да си разбрал за телефонните разговори на Малик?

— Тъкмо се канех да вляза в системата на Сентел, когато ти влезе.

— Най-напред направи това — каза му Грегъс. — Ако откриеш нещо, в кабинета съм.

Грегъс влезе в малкия, облицован с орехова ламперия кабинет отвъд кухнята и сядайки на бюрото, нахлузи чифт слушалки на главата си. После натисна копчето на ролковия магнетофон и отново се заслуша в арогантния и самонадеян глас на Малик. Американският му акцент бе същият като на разпитващия го агент, може би дори по-американски с отпуснатото си произношение и честа употреба на разговорни изрази.

Натрупаните по бюрото пред Грегъс ролки представляваха шестстотин часа разговори, записани по време на осеммесечния разпит на Малик. Грегъс нямаше представа какво можеха да му подскажат лентите относно настоящите планове на Малик, но това бе всичко, с което разполагаше в момента. Той бръкна в чекмеджето, търсейки заместителя на цигарите, които бе оставил — клечките за зъби.

В най-долното чекмедже, върху куп дневници, лежеше забравен пакет цигари с изкусително подаващ се от него кафяв филтър. Грегъс дълго го гледа, после замислено посегна към него. Вече десет месеца откакто остави цигарите. Дотук с въздържанието, помисли си той, измъквайки с привичен жест цигарата. Запали от настолната запалка и заслушан в гласа на Малик, дръпна дълбоко и удовлетворено, издихвайки дима с доволна въздишка.

---

[1] Столицата на щата Ню Йорк — Б.пр. ↑

12.

Хоризонтът на изток вече бе започнал да сивее, когато хеликоптерът „Бел Джет Рейнджър“ се вдигна от летището на академията на ФБР в Куонтико, Вирджиния. Единственият пътник отзад, опитващ се да подремне малко по време на краткия полет до Шарлотсвил, бе специален агент Джек Матюс от ФБР. Осемчасовият работен ден се бе превърнал в приятен и далечен спомен, откакто бяха открили първото тяло, и сега, успял да поспи само седем часа през последните два дни, Матюс бе и умствено, и физически изтощен. По-голямата част от предния ден бе прекарал в Центъра по психология на поведението към ФБР в изнурително четиринайсетчасово съвещание с най-добрите експерти по анормална криминална психология, социология, криминология и убийства.

В повечето случаи на убийства серологичните изследвания, пробите от ДНК, сравнението на тъканите под микроскоп, пръстовите отпечатъци и всички други чудеса на съдебномедицинската наука при анализа на уликите в лабораториите на ФБР бяха безценни при разкриване на престъплението, при положение че заподозреният е арестуван. Но те фактически ставаха безполезни, когато работата опираше до определяне типа на личността, извършила престъплението.

Екипът на ЦПП, съставен от агенти — аналитици, специалисти по психологическо профилиране на серийни убийци, използваше същите улики, но подхождайки към тях от съвсем друг ъгъл. Интересуваха ги най-вече психо отклоненията на убиеца. Начинът, стилът, по който извършва убийството, и онези дребни наглед действия, които сякаш нямат пряко отношение към самото престъпление, но които безпогрешно разкриват една строго индивидуална личност и ѝ дават точен психологически портрет. Лабораторните протоколи, цветните снимки на мястото на подхвърляне и на самото тяло, както и всички останали улики, бяха внимателно прегледани, но без да се гледа на тях като на улики към

самото престъпление, а по-скоро като на симптоми, помагачи им да вникнат в природата на психо отклоненията на личността, извършила престъплението, оставяйки тънка диря, която разкриваше „подписа“ на убиеца и ги водеше към болното му съзнание.

В случая с Кърпача — прякор, който лично те смятаха за противен, но който бе толкова често повтарян от медиите, че без да се усетят, експертите бяха започнали да го употребяват за удобство — трябваше да се отговори на няколко специфични въпроса. Защо обезобразяването е точно такава? Защо е извадил само сърцето? За сувенир ли? Дали не е канибал? (Надявах се, че не е.) Дали тези обезобразявания не са част от някакъв ритуал, или пък са плод на префинени психо-сексуални фантазии? Защо е избрал именно това открито и достъпно място за подхвърляне на тялото? Защо така старателно избягва да оставя следи, които биха го идентифицирали, и в същото време нарочно оставя бележка и парченце боя, които евентуално биха могли да подпомогнат проследяването му?

Лабораторните проби показаха, че парченцето червена глина, намерено на сцената, би могло да дойде от всяко място в границите на триста квадратни километра около Шарлотсвил, а няколкото косъма се оказа, че са от намереното на сцената тяло. Двете улики, пряко свързани с убиеца — бележката и парченцето боя, — засега не обещаваха почти нищо. Хартията, на която бе написана бележката, се ползваше от толкова обширен кръг потребители, че бе невъзможно да се проследи. Същото се отнасяше и за флумастера, с който бе написана бележката. В лабораториите на ФБР откриха, че парченцето зелен металик идва от заводите „Крайслер“ — с този цвят, давайки му различни имена, фирмата боядисала най-различни модели коли и ванове през 1993 година, произведени от „Крайслер“, „Додж“, „Плимут“, „Ийгъл“ и „Джип“. Определянето на броя коли с такъв цвят, закупени в района на Шарлотсвил, би помогнало малко, но Матюс подозираше, че те ще са няколко стотици, без никаква гаранция, че колата, ако тя изобщо принадлежи на убиеца, е била купена именно в този район.

Всичко, с което разполагаха и което би помогнало за оформяне психологическия профил на убиеца, бе събрано и анализирано. Най-сетне, около десет часа същата вечер, след четиринайсет часа, прекарани нон-стоп в залата за съвещания на Центъра с пица,

безалкохолни напитки и кафе, психологическият портрет на убиеца започна да придобива някаква по-определена форма. Кърпача бе много добре организиран убиец. Неорганизираните убийци предприемаха внезапни и необмислени нападения, убивайки жертвите си моментално, изпаднали в ярост, и обикновено не полагаха усилия да скрият тялото или да го махнат от мястото на престъплението. Те веднага напускаха мястото, често пъти несъзнателно оставяйки много следи и физически улики, които разкриваха тяхната самоличност. Извършваха престъпленията си спонтанно, почти без никакъв план. Ако неорганизираният убиец обезобразяваше жертвите си, то го правеше обикновено по груб и дивашки начин.

Кърпача бе обезобразил жертвата си съвсем точно и целенасочено. Отвлеченията му бяха внимателно обмислени, добре планирани и разработени до най-малката подробност. Не оставяше никакви физически улики, без да иска — опит да контролира, дори да насочи следствието в желана от него посока, разсъждаваха експертите от ЦПП, или може би да покаже презрението си към преследвачите. Или пък да повдигне нивото на напрежение и емоции за собствените си извратени нужди.

Всички се съгласиха, че убийствата са извършени само от един човек. Според тях той бе бял мъж между двайсет и пет и четиридесет и пет години, като вероятно се доближава до горната граница, защото за развитието на такава психоза като неговата трябваха години. Той вероятно бе параноичен шизофреник и без съмнение бе убивал и преди това. Сегашните му забързани крачки свидетелстваха, че вероятно дълги години се е намирал в летаргично състояние. Високата степен на насилие и жестокост при обезобразяване на жертвите показваше, че той пак ще удари, и то много скоро. Ако се съди по това, че добре познава университетското градче и начина на живот в него, сигурно живееше в района около Шарлотсвил. Изпитва дълбока омраза към жените. Вероятно е дете, отгледано от един родител и малтретирано от майка си. В семейството е отсъствала силна бащинска фигура и други деца в него вероятно не е имало. Той е високоинтелигентен, упорит, пунктуален, физически силен и сигурно привлекателен. Вероятно подреден, носи се чисто и е добре облечен. Жертвите си не убива бързо и на мястото, където ги държи, преди да ги убие, има белезници или други подобни уреди за ограничаване на движенията и измъчване.

При отвличанията вероятно се представя за служител на закона или изобщо за човек с някаква власт, за да спечели веднага доверието на жертвите си. Това обясняваше защо никой не е чул викове и не е видял каквито и да било следи от борба. Като дете е живял в изпълнен с фантазии свят. Повече от вероятно е тези фантазии да са му служели като бягство от действителността и да са му помагали при проявата на потискани емоции — нещо като своего рода репетиция към престъпленията, които ще извърши по-късно, като възрастен. В начина на обезобразяване присъствието на сексуални фантазии бе очевидно, въпреки че предварителните анализи сочеха отсъствие на полов акт. Вероятно опитите му за по-интимни отношения с жените са завършвали с неуспех. Бе в плен на фантазиите си и щеше да бъде принуден да убива отново и отново, измисляйки все по-ужасяващи начини на умъртвяване.

Той беше хищно животно, много пресметливо и гъвкаво, винаги търсещо поредната си жертва и винаги готово да се възползва от предоставилата му се възможност. Необходимостта да доказва силата си бе подчинила личността — върховното си удоволствие той достигаше чрез упражняване на върховната власт, а именно — решението живот или смърт. Твърде вероятно бе да следи отблизо репортажите за престъпленията си, и когато това е възможно, дори да се присъединява към зяпачите при откриване на тялото.

Матюс си даваше сметка, че този психологически портрет е плод само на догадки и е полезен при елиминиране и стесняване кръга на заподозрените. Но това бяха много добре обосновани догадки, базирани на дългогодишен опит и разговори със серийни убийци, излежаващи присъдите си по затворите. Със завършения психологически портрет в ръка, той започна да търси в базовите данни на програма „Насилие и убийства“ и на отдел „Психология на поведението“. Най-пълните в света данни за жестоки серийни убийства бяха съхранени в компютри с изкуствен интелект и съдържаха факти за всяко престъпление, начина на извършване, както и данни за престъпника.

Матюс въведе дадената му от аналитиците информация и се опита да открие някой известен или активен сериен убиец, който би паснал на този психологически профил. Най-напред провери за съвпадения по мотив на престъплението — сексуален, криминален или

емоционален. После опита сравнения по стил, начин на поведение и тип личност. Най-накрая въведе и подробности по последователността на извършваните при престъплението действия. На два пъти компютърът даде „попадение“ — две много далечни възможности, само с няколко общи неща. След направената справка с файловете на ФБР и двете възможности веднага отпаднаха — и двамата извършители бяха убили в пияно състояние, не бяха серийни убийци и бяха в затвора от осем години.

Матюс знаеше, че шансът да хване Кърпача бързо, бе меко казано, много малък. Историята показваше, че при залавянето на един сериен убиец късметът винаги е на негова страна. ФБР никога не бе залавяло такъв убиец и повечето от добре организирани им операции бяха видени от цялата нация провали. Когато убийците все пак ги хващаха, това се дължеше или на робския труд на местните ченгета, или на най-обикновен късмет, като първото обикновено водеше до второто. Статистиката, скрита за широката общественост, бе ужасяваща. В периода между 1960 и 1980 година е имало средно по единадесет случая на серийни убийства за година. През последното десетилетие това съотношение бе нараснало до два случая месечно.

Шейсет жени убити в Канзас Сити от 1972 насам. Петдесет и една жени убити от убиеца Грийн Ривър в Сиатъл от 1983 година насам. Четиридесет и две в Сан Диего от 1988. Трийсет и една в Маями от 1986. В този момент в страната действаха петдесет и двама активни серийни убийци и нито ФБР, нито някой от местните правни органи имаха и най-малка представа кои са.

Матюс не бе изненадан, че нито един от активните серийни убийци не пасна на „подписа“ на Кърпача. Това, което бе видял на сцената на театъра в университетското градче, не остави у него никакво съмнение, че си има работа с уникат, кръвожадно чудовище, напредващо с убийствена скорост, което щеше да глътне още жертви, преди да успеят да го спрат. Все пак, на базата на анализа и психологическия портрет, Матюс смяташе, че убиецът му е казал някоя неща, които не е искал да казва.

Убиецът очевидно бе високоинтелигентен, но както и повечето интелигентни хора, бе склонен да подценява опонентите си. Не бе оставил нито една физическа улика, която, ако евентуално бъде хванат и заподозрян, да води директно към него. Дори бе стигнал дотам, че да

изреже белезите от хапане, за да не могат експертите да вземат отпечатък от зъбите му. Въпреки това умишлено бе оставил улики, които екипът психолози определи като опит да се даде насока на следствието. Това даде на Матюс първото косвено, но реално доказателство, че убиецът знае как работи ФБР и е запознат с методите на водене на следствие. А тази информация е неизвестна на обикновения човек. Наистина, не беше кой знае какво, но все пак можеше да послужи като отправна точка.

Докато хеликоптерът кацаше на летището в окръг Олбърмарл, Матюс видя специалния агент от офиса на ФБР в Шарлотсвил да го чака отвън, облегат на колата, и да отпива от пластмасовата си чаша кафе.

Крачейки към паркинга, Матюс погледна часовника си. Шест и петнайсет. Брифингът с местната обединена група беше чак след два часа. Имаш много време за една хубава закуска, напомни стомахът му. Матюс се настани на дясната седалка и шарлотсвилският агент му подаде копие от протокола на аутопсията. Едва бяха излезли от паркинга, когато телефонът в колата иззвъня. Разговорът бе кратък и еднопосочен и когато агентът затвори, челюстите му бяха здраво стиснати.

— Подхвърлил е и другите тела.

— И трите?

— И трите. На Скот Стейдиъм. Точно в средата на шибаното футболно игрище — на петдесет ярдовата линия.

13.

Полицаяте, събрани около кошмарната сцена, мълчаха мрачно. Отначало Джек Матюс неволно извърна поглед, но после се стегна и отново погледна. През целия си живот не бе виждал подобна страхотия и се надяваше никога повече да не види.

Голите и обезобразени тела на трите млади момичета лежах проснати в средата на футболното игрище. Ръцете им бяха разперени, а краката — широко разтворени, като стъпалата бяха извъртени навътре и нагласени така, че пръстите и на трите тела се допираха, образувайки нещо като груб триъгълник — някакъв гротесков символ, чието значение в момента убягваше на Матюс.

Нийл Брейди, шефът на полицията в Шарлотсвил, застанал наблизко, говореше нещо на един от детективите, здраво кръстосал ръце пред гърдите си. Отбеляза пристигането на Матюс с мрачен поглед и кратко кимване с глава.

— Направо филм на ужасите, Джек.

Матюс кимна.

— Отцепили ли сте стадиона?

— Да. Обаче я ги виж ония сеирджии — каза Брейди, кимайки към северния край на игрището и бъркотията отвъд оградата.

През една от откритите секции на стадиона, където нямаше трибуни, Матюс виждаше много добре част от Олдърман Роуд. Успя да преброи четиринадесет подвижни радио- и тв центъра със стърчащи от покривите сателитни антени за предаване на живо. Затревеният склон, спускащ се до самата ограда, която обхващаше цялото игрище, осигуряваше прекрасна гледка към игралното поле. Мястото бързо се пълнеше с репортери и фотографски екипи, насочили телеобективите на камерите си към сцената, отстояща на неколкостотин метра от тях. Опитвайки се да им попречи да снимат мястото на подхвърлянето, Брейди стратегически бе разположил осем от най-високите си униформени полицаи така, че да оформят стегнат полукръг между трупациите се на склона репортери и телата.

— Вчера се изсипаха върху града като ято скакалци — каза Брейди. — Телевизионни екипи от Ричмънд и Вашингтон, по-големите телевизионни станции, CNN, репортери на вестници, списания и продуценти на телевизионни шоута. Сигурно са стотици. Побъркват хората от обединената група, тикайки микрофони, магнетофони и фотоапарати в лицата им, където ги видят.

— Кога са открити телата?

— Малко преди да се обадим на вашия човек на летището. Преди около трийсет минути.

— Кой ги намери?

— Университетски полицай, обикалящ района си. Забелязал, че веригата на Вход едно е отрязана. Довечера ще има голям мач с Клемсън. Преди няколко години студенти от Политехническият институт в Джорджия нахлули в стадиона и се опитали да изгорят инициалите на университета, издигнати над игрището. Тъпаците бяха запалили половината стадион. Патрулиращото ченге си помислило, че хлапетата от Клемсън може би гласят подобно изпълнение, затова решило да провери и така намерило телата. Веднага докладва и отцепи района.

— Някой страничен да е видял нещо?

— Засега никой.

— Искам да уведомяте президента на университета, че довечера няма да има никакъв мач — каза Матюс. — Тук не трябва да влиза никой поне двайсет и четири часа.

— Като се имат предвид обстоятелствата, не мисля, че някой ще започне да спори.

— Къде е медицинският експерт? — попита Матюс, забелязвайки отсъствието му сред дежурния екип, чиито членове снимаха сцената и търсеха улики около телата, но внимаваха да не ги докоснат — никой не биваше да ги пипва, докато медицинският експерт не завършеше предварителния оглед.

— Прекарал е нощта в Ричмънд — отвърна Брейди. — На път е за насам. Уредил съм му полицейски ескорт. Всеки момент ще дойде.

— Как минаха проучванията вчера?

— По дяволите, в цялата група — моите хора, от щата и от окръга — има осемдесет души, които пръснахме из целия район на университета. Откакто подхвърлиха първото тяло, сме разпитали

няколкостотин студенти. Всеки един, който е познавал или е ходел заедно на лекции с изчезналите хлапета, всеки служител в деканата и факултета, с когото са разговаряли, всеки, който се е карал с тях или им е имал зъб, всяко гадже, всеки, който може да е искал да се среща с някоя от четирите и му е бил даден пътя. До този момент сме разговаряли с всеки, който дори само е минал през района в нощта, когато са изчезнали, и на сутринта, когато подхвърлиха първото тяло. Нищо. Никой нито е видял, нито е чул каквото и да било.

— И въпреки това той е успял да отвлече четири жени оттук, вероятно против тяхната воля, а след това и да върне телата им — каза Матюс. — Ако не бях убеден в обратното, досега бих се заклеял, че си имаме работа с фантом.

— А, ти снощи пропусна истинското шоу — каза Брейди. — Преоблякох три от моите полицайки и ги пуснах из района след мръкване като примамки. Една от тях била нападната и веднага се обадила по радиото за подкрепление. Оня тип хукнал да бяга, едно от ченгетата се паникьосало да не го изгърве и стреляло два пъти по него още преди да се доближи достатъчно, за да го идентифицира. За щастие бил неточен, както и в преценката на ситуацията.

— По кого е стрелял?

— По някакъв копелдак с регистрирано умствено заболяване, който хукнал сам да залавя серийния убиец. Бил облечен с камуфлажни дрехи и цялото му лице било нацапотено с боя.

— Как гледа студентското население на тия убийства?

— Масови изселвания — като по време на записване, само че в обратна посока — отговори Брейди. — Половината студентки си събират багажа и напускат по възможно най-бързия начин. Тия, които нямат коли, наемат, или пък ужасените им родители идват да ги отведат вкъщи. Снощи фактически цялото население, живеещо извън градчето, се изнесе. Не вярвам да е останала и една-единствена жена с кестенява коса и ръст под един и седемдесет.

— Опасявам се, че ще стане и по-лошо.

— Като че ли не знам — каза Брейди. — Студентите, дето са останали, както и половината град, се въоръжават до зъби. Запасите от пушки, пистолети, сълзотворен газ и газови пистолети на всички оръжейни магазини в радиус от сто и петдесет километра свършиха. Дори спортните магазини разпродадоха всичките си бейзболни

бухалки. Мъкнат и купуват каквото им дойде наум. Общежитията и квартирите им са се превърнали в оръжейни складове. И това съвсем не е краят — добави Брейди след кратко мълчание. — След като чуят новините довечера, на главата ми ще се изсипе такава бъркотия...

— Ще ги поднасяме една по една — каза Матюс и това бе единственото утешение, което можеше със сигурност да предложи.

Матюс усети, че някой бързо мина зад него и се обърна тъкмо навреме, за да види Дейв Морър, медицинския експерт, забързан и задъхан.

— Съжалявам, момчета — каза Морър. — Дойдох по най-бързия начин.

Той хвърли първия си поглед към телата, за миг застина, после се съвзе и се приближи към тях.

Вниманието на Матюс бе насочено към медика, който отвори чантата си, надяна чифт хирургически ръкавици и коленичи до една от жертвите. Протегна ръка към главата и внимателно я обърна, за да види тила, после се прехвърли и на другите тела, отделяйки специално внимание на същото място.

Матюс също си сложи ръкавици и клекна до него.

— Какво търсиш? Рани по тила?

— Виждам, че очевидно не си чел протокола от аутопсията на първото тяло — каза Морър, без да прекъсва работата си.

— Току-що го получих и нямах време да го погледна.

— Пета страница. Четвърти абзац.

Матюс извади сгънатия на две протокол от вътрешния джоб на шлифера, където го бе напъхал по време на ралито от летището дотук. Разгърна на указаната от Морър страница, намери посоченото място и внимателно го прочете веднъж, после втори път и усети как го побиват тръпки.

— Правил ли е същото и с тези три?

— Не. Само с първата.

— Никога не съм виждал подобно нещо.

— Това не ме изненадва. Не мога да се похваля с разнообразието на случаите, каквото има един медицински експерт от големия град, но аз дори не съм и чувал за подобно нещо.

— Защо го е направил? С каква цел?

— Добър въпрос — каза Морър, внимателно пъхайки пръсти между шевове по гърдите на една от жертвите. — Мога да ти кажа само едно: това няма нищо общо с каквито и да било сексуални изстъпления. Направено е бавно, методично и хладнокръвно. Болката тук е толкова незначителна, че може да се пренебрегне, но ако е правил това, което си мисля, че е правил, то е било най-гадната форма на психологически тормоз, който човек може да си представи.

— Да не искаш да ми кажеш, че тя е била жива, докато го е правил?

— Ако не е била жива, нямало е да има никакъв смисъл да го прави.

— Кой още има копие от този протокол?

— Само офиса ви тук. Следващият човек, който трябва да го види, ще бъде прокурорът на Съединените щати, когато изправите заподозрения в това пред съда.

Изтичането на информацията за парченцето боя бе ядосало Матюс и никак не му се искаше това да се случи и втори път. Опитът го бе научил, че не бива да разчита на ченгетата от малкия град да опазят служебната тайна — твърде добре се познаваха с местните медии.

— Много ще ти бъда задължен, ако положението остане такова — каза той на Морър. — Този факт ще ми трябва, за да мога да елиминирам фалшиви признания. И по чисто лични причини бих искал семейството на това момиче никога да не научи. Достатъчно вече са преживели хората и не бих искал да добавям още страхотии към кошмарите им.

— Ще видя какво мога да направя, но в офиса ми заедно с мен работят още десет души.

Погледът на Матюс бавно обходи всяко тяло поотделно. На три от краката видя вече познатите изрези от вътрешната страна на бедрата. Взря се в лицето на най-далечното от него тяло и усети стягане в корема. Това бе дъщерята на заместник-директора на ФБР.

— Начинът на обезобразяване и шевове изглеждат еднакви с тези на първото тяло.

— С някои дребни разлики.

— А сърцата липсват ли?

— Пак ще ти кажа, че ще бъде абсолютно сигурен едва когато направя аутопсия — отвърна Морър, — но май наистина липсват.

Матюс забеляза същата сиво-синя ципа, проблясваща по кожата на жертвите, каквато бе забелязал и на първото подхвърлено тяло. Той протегна ръка и леко докосна с пръсти лакътя на най-близкия до него труп. Кожата бе влажна и студена на пипане.

— Били са замразени, както и първата?

— И все още се размразяват.

— Направи ми услуга — каза Матюс. — Дай ми едно кратко и бързо резюме към протокола от аутопсията на първото тяло. Подробностите ще ги прочета после. Сега просто нямам време.

— Определено тялото е било сглобено от частите на четири различни тела. Няма почти никакво съмнение, че са взети от тези три тук. Не открих никакви следи от сперма или други течности. Кървавите петна са от кръвта на жертвата и от още три кръвни групи, които вероятно ще съвпадат с тези.

— Причина за смъртта?

— Казано на по-достъпен език — изтичане на голямо количество кръв по време на мъчение.

— Била е жива, докато она я е кълцал?

— Известно време — каза Морър. — Освен това, съдейки по приблизителното време на отвличанията, нито тя, нито останалите са били убити веднага. Държани са били живи поне няколко дни.

Морър погледна встрани и смени темата, която явно никак не му бе по вкуса:

— Мисля, че май намерих отговор на въпроса как убиецът е отвличал жертвите си без никаква съпротива от тяхна страна.

Матюс го изчака да продължи.

— Токсикологичните изследвания на тъканта от съставните части на първото тяло показаха наличие на следи от някакъв наркотик на базата на морфина. Което означава, че той го е приложил и на четирите. Лабораторията още не е успяла да го идентифицира с положителност. Но по всяка вероятност това е наркотик с изключително бързо действие и ако се дозира точно, мога твърдо да ти кажа, че човек става много податлив и изпълнителен, като при това не изпада в безсъзнание — наркотикът оставя моторните рефлексии в

достатъчно активно състояние, за да може жертвата да ходи, но не и да се съпротивлява.

— А по какъв начин го прилага?

— Над лактите и на двете ръце на първото тяло открих малки дупчици, направени от игла на подкожна инжекция, а не забравяй, че тези ръце са на две различни момичета. На две от ръцете тук виждам същите дупчици. Мисля, че за да инжектира предварително приготвената доза, той е използвал спринцовка с пружина.

— Защо спринцовка с пружина?

— Дупчиците по ръцете на първото тяло бяха с абсолютно еднаква дълбочина, което означава, че при инжектирането и двата пъти е приложен един и същи по сила натиск. Малко вероятно е, забивайки иглата в нечия ръка, човек да постигне такава точност с обикновена спринцовка. Ако обаче използва спринцовка с пружина, дълбочината на проникване ще бъде винаги една и съща. Ако същото е и с тези ръце тук, заключението ми ще бъде именно такава.

— Спринцовките с пружини не се срещат много често, нали?

— Съмнявам се дали ще успееш да намериш болница или магазин, които да ги имат.

Морър отново съсредоточи вниманието си върху телата и Матюс го видя да оглежда вагиналният отвор на едно от тях и да измъква оттам първата бележка. От останалите жертви последваха още две.

Една след друга Морър му ги подаваше с пинцетите, а Матюс ги разгръщаше и прочиташе. Брейди надничаше през рамото му.

На първата бележка пишеше: *Ти ми се усмихна*. На втората: *Приятелите ти казваха*. На третата: *Дъхът ми сек...* Последната дума от третата бележка бе размазана и бе невъзможно да се прочете докрай. Сигурно е искал да напише *секна*, помисли си Матюс, но все пак трябваше да почака резултатите от лабораторния анализ.

— Нещо интересно? — попита Морър.

Матюс поклати глава.

— Нямам представа какво означават.

— Има нещо ужасно познато в тия фрази — каза Брейди, докато Матюс слагаше бележките в три отделни пликчета. — Какво беше написано на бележката от първото тяло? *Когато за пръв път те срещнах?*

Матюс кимна утвърдително.

— Чувал съм ги. Не мога обаче да си спомня къде — каза Брейди и замислено повтори думите. — Ще се сетя.

Матюс се изправи, и отново погледна към северния край на стадиона. Тълпата зяпачи по затревения склон бе нараснала и се смесваше с репортерите и телевизионните екипи.

— Някой снима ли тълпата?

Брейди отправи поглед към детектива, застанал до него. Лицето на полиция помрачня и той поклати глава:

— Съжалявам, шефе. Просто не мога да мисля правилно след всичко това.

— По дяволите, Чарли! — изръмжа Брейди. — Отивай веднага!

Докато детективът и неговият партньор се отдалечаваха с фотоапарати в ръце, Матюс продължи да се взира в растящата тълпа по северния склон. Студентите идваха откъм студентските общежития от другата страна на Олдърман Роуд, колите спираха и движението по улицата постепенно замираще.

Дали убиецът е там, сред тях, запита се Матюс. Дали в този момент и той не се взира в мен нахално, уверен в анонимността си? Той се сети за онази част от протокола на аутопсията, която Морър му бе казал да прочете. Какво беше това чудовище, способно на такова нещо?

Матюс сведе поглед към проснатите пред него тела, пое дълбоко дъх и бавно го изпусна, оглеждайки отново тълпата по склона.

Ще те пипна, извратен кучи син такъв! Независимо от това, че си мислиш колко добре си планирал всичко, все някъде си допуснал грешка и рано или късно ще я открия.

Джон Малик свали бинокъла от очите си и бавно се заизмъква от тълпата зяпачи и репортери, докато стигна до Олдърман Роуд. Усмивайки се вътрешно, той пресече улицата и се насочи към студентското общежитие, където бе оставил колата си. Когато я наближи, Малик се спря за миг пред „Гранд Чероки“-то да огледа работата на бояджията, свършена миналата сутрин в Ричмънд. Шоколадовият цвят наистина бе много приятен, но металикът в боята бе твърде много и на слънцето джипът блестеше като захаросана ябълка. Той вдигна рамене с безразличие. В края на краищата нямаше

значение. И без това трябваше да се отърве от него, като привърши с работата тук.

Още само две малки кучки — беше му омръзнало да губи толкова време, докато изучи добре графика им. Може би три. Онази с ангелското лице, която свиреше на цигулка в Олд Кейбъл Хол преди няколко дни на рецитала там, бе изострила интереса му.

Да, но сигурно вече всички са си отишли, напомни си той. При мама и при татко. Но скоро щяха да започнат да се връщат, след като отвлеченията спрат и паниката утихне. След седмица, десет дни най-много. Дотогава щеше да си гледа касетите. И да чака. Можеше да си го позволи. През това време ще поразузнае за нови места на отвлечане и подхвърляне, ще очертае маршрутите до тях и обратно. Да е готов, когато малките кучки се върнат. Ще си помисли и какво още да направи, за да удължи и увеличи удоволствието.

А след това ще се махне. Най-напред трябва да отиде в Ню Йорк, да се погрижи за бизнеса там, а после... кой знае? С огромната сума пари, с която щеше да разполага, изборът му бе неограничен за цял живот, напомни си той със задоволство. Но определено щеше да се придържа към университетските градчета. Бе толкова лесно да отмъкнеш някоя от района на университета. И изборът на жертвите бе първокласен. Толкова са доверчиви и наивни. Бог да благослови Америка!

Докато завиваше наляво по Олдърман Роуд и се насочваше към сърцето на университета, видя двете цивилни ченгета, снимащи тълпата. Малко остана да им свирне с клаксона, но в последния момент се сдържа. *Не се прави на велик. Не дърпай лъва за опашката, когато е в собствената си бърлога.* Включи радиото, намери радиостанция, предаваща кънтри музика, и запя заедно с певеца.

Кратка спирка пред железарския магазин, за да си купи по-голяма бургия с цел подобряване качеството на последното си изобретение, след това може би един приятен обяд в „Ъгъла“, за да види дали не е следен, и после веднага в хижата. Първите подробни репортажи би трябвало да започнат точно по времето, когато щеше да се прибере. CNN бе любимата му станция. Боби Батиста сигурно щеше да се гърчи от вълнение, докато предаде репортажа от тазсутрешния спектакъл. Тя имаше толкова хубави и изразителни сини очи.

14.

Когато пристигна в Шарлотсвил, Джули Хаусър откри, че градът съвсем не прилича на обхванат от паника, както бе очаквала. Нещата обаче бързо се промениха, когато новината за намерените тази сутрин трупове плъзна сред студентите. През последните няколко часа страхът бе станал осезаем, и напливът от репортери и телевизионни екипи само усилваше впечатлението, че се намира в обсаден град.

Хаусър вече бе видяла най-малко шестима вестникарски и телевизионни репортери от Федералния окръг^[1], които познаваше по име. Видя и още двама — един от „Ню Йорк Таймс“ и един от „Нюзуик“, които познаваше от времето, когато бе полицай. Освен това продължаваше да следи за опашка зад себе си, чието предназначение, както смяташе тя, бе да я уплаши. Такава нямаше и тя си помисли, че ФБР е сметнало проследяването за безполезно след започването на такава масирана медийна атака, предизвикана от убийствата.

Цялата сутрин от предния ден бе прекарала в интервюта със студенти и преподаватели, мъчейки се да открие по-оригинален подход към събитието, но без особен успех. Ония ченгета от обединената група за залавяне на Кърпача се спираха само за миг, докато чуят коя е и откъде е, след което продължаваха нататък с краткото „без коментар“. Отчаяна, но решена да не се предава, тя позвъни на един приятел във Вашингтонското полицейско управление, лейтенант, който ѝ дължеше някоя и друга услуга, и той веднага ѝ даде името на един свой близък приятел — следовател от щатското управление на полицията, прикрепен към обединената група. Само след час Хаусър вече знаеше за бележката, намерена в първото тяло, както и съдържанието ѝ.

Същата тази вечер, в тъмното сепаре на една от местните кръчми, ѝ дадоха и ксерокопие от протокола на аутопсията. Струваше ѝ само халба бира и близо едночасов разговор с една готова да помогне, но ужасно нервна секретарка от офиса на медицинския експерт, която тя хареса веднага щом чу нюйоркския ѝ акцент.

Секретарката била родена и израсла в Манхатън, обаче преди пет години, когато баща ѝ се пенсионира, семейството ѝ се преместило в Шарлотсвил и сега на момичето му липсваше вълнуващият и изпълнен с енергия живот в Голямата ябълка^[2].

Общото между тях двете даде на Хаусър необходимото начало за започване на разговора, но все пак за всеки случай тя подсили акцента си и типичните нюйоркски изрази, докато двете бивши чеда на Манхатън постепенно се превърнаха в близки дружки, е, поне временно. Тя увери младата жена, че отдавнашната ѝ мечта да стане полицай в Ню Йорк е напълно в границите на изпълнимото. При първа възможност трябва само да подаде молба за приемните изпити в академията и това е всичко. Разбира се, че може да стане детектив в отдел „Убийства“. С нейния опит в офиса на медицинския експерт? Ама разбира се.

На следващата сутрин тя се обади на следователя няколко часа след като разбра за откриването на трите тела на стадиона, и научи това, което и без това подозираше. Имало още бележки и той пак ѝ даде съдържанието им, обещавайки собственоръчно да ѝ откъсне главата, ако съчастието му се разкрие.

След това Хаусър се върна в мотела, написа статия, базирана на това, което бе успяла да научи, после мушна телефонния жак от стената в компютъра и посредством вградения в него модем изпрати написаното в „Пост“. Чувствайки се все още ченге по душа, тя включи в него информацията за четирите бележки, но не даде съдържанието им, нито пък спомена и дума за ужасяващите подробности, които бе открила на пета страница от протокола на аутопсията. Вече достатъчно бе писано за отворотелните действия на убиеца, и тя нямаше намерение да прави сензации или пък да увеличава страданията на семействата — те никога не биваше да узнаят това. Като полицай, тя бе привикнала с жестокостите на хората, но това, което е било сторено на момичето, и то още докато е било живо, накара Хаусър да пребледнее, докато четеше протокола.

Малко след два часа Хаусър вървеше бавно по покритата с опадали листа алея, която водеше през района на университета и излизаше на „Ъгъла“. С пъстротата от магазинчета, бистра, книжарници, ресторантчета и нощни заведения, „Ъгъла“ бе любимо място за събиране на студенти и преподаватели, особено пък в

обедните часове. Запътена натам, Хаусър си мислеше именно за един хубав обяд, тъй като бе пропуснала закуската, хукнала да отразява събитието на стадиона.

Когато стъпи на пешеходната пътека на Юнивърсити Авеню, погледът ѝ бе привлечен от човек, който ѝ се стори познат. Тя се поспря и се загледа в мъжа, който, яхнал ръмжащия под краката му „Харли Дейвидсън“, търпеливо я чакаше да пресече. На главата си нямаше каска и лицето му се виждаше съвсем ясно. Продължи напред, но отново хвърли поглед през рамо към мотоциклетиста. В него имаше нещо, което майка ѝ винаги наричаше „добър ирландски външен вид“. Червендалесто лице с тъмна къдрава коса и тъмносини очи. Бе висок и неимоверно хубав — от онзи тип мъже, които карат жените да извърщат глави след тях, и може би именно затова бе привлякъл вниманието ѝ. Не. Не беше само това. Имаше още нещо. Беше виждала този човек и по-рано. Но къде?

Тя се спря на отсрещния тротоар и видя, че мотоциклетистът завива наляво по „Елиууд“ — тясна уличка с магазинчета и кафета, която завършваше само след няколкостотин метра. Харлито мина само на метър от мястото, на което бе застанала, и чак тогава Хаусър си спомни къде го бе виждала. И кой беше.

Майкъл Къли. Агент от ЦРУ, осъден за лъжа пред Конгреса по време на скандала с банка ВССІ. Осъден на четири години затвор някъде по това време миналата година. Като съдебен репортер, тя бе отразявала процеса. Спомни си и каква беше реакцията ѝ, като чу присъдата. Приятелчетата му от Лангли го бяха хвърлили на вълците. Порови малко в паметта си и се сети, че бе чела статията за самоубийството на жена му, поместена в „Пост“.

Репортерският нюх на Хаусър взе връх, докато го гледаше да се движи по тясната алея. Четиригодишната му присъда бе започнала да тече миналата година. Тогава какво правеше тук? Отпуск? Едва ли. Федералните власти бяха отменили отпуските. Трябваше да излежи минимум три години от присъдата си. Дали си струва да се поразрови човек тук? Обявеният брифинг на ФБР беше за три часа. Може би си струва да поговори с Къли. Нямаше да ѝ навреди.

Видя как мотоциклетът намали и влезе в покрития паркинг, някъде по средата на „Елиууд“. Забърза нататък, виждайки Къли да излиза от паркинга и да тръгва към другия край на улицата.

— Майк Къли? — подвикна тя, когато се приближи на няколко метра зад него.

Къли спря и се обърна, стъписвайки я за момент със суровото и предизвикателно изражение на сините си очи.

— Коя сте вие?

— Казвам се Джули Хаусър — отвърна тя и протегна ръка.

Къли се поколеба, после я пое. Все още бе под влияние на дванайсетте кутии бира и по-голямата част от бутилката „Джак Даниълс“, които бе изпил снощи, затворен в мотела и изпълнен със самосъжаление.

— Какво искате?

— Миналата година писах за процеса ви.

— Репортер?

— Да. От „Пост“.

— При мен вече няма нищо ново, лейди.

Хаусър съвсем не бе свикнала на равнодушно отношение към учебните си физически достойнства, но очите на Къли, студени и пронизателни, не помръдваха от нейните — когато, разбира се, не оглеждаше улицата с бърз поглед. Нито за секунда не отправи крадлив поглед към фигурата ѝ и нито веднъж не я разсъблече с очи. Това обаче не ѝ попречи да пробва най-изкусителната си усмивка.

— Радвам се да ви видя вън от затвора.

— Така ли?

— Да. Никога не съм си мислила, че го заслужавате.

— Ъ-ъ... да. Живеем в несъвършен свят.

— Как успяхте да излезете толкова скоро?

Още като го зададе, разбра, че въпросът е подвеждащ и не съвсем в тон с разговора и видя как очите му се свиха, а защитата му се включи на пълна мощност.

— Хей! Нали ви казах, при мен вече няма нищо ново.

С тези думи той се обърна и си тръгна. Последният въпрос наистина го бе разсърдил, но Хаусър долови и още нещо у него, докато очите му подозрително оглеждаха всеки метър от улицата.

Поршето ѝ се намираше в същия паркинг — само на десетина метра от мотора, и тя се приближи до колата, преструвайки се, че отключва вратата ѝ. После преброи до десет, излезе от гаража пеш и

тръгна подир Къли, следвайки го на прилично разстояние от другата страна на улицата.

В края на уличката той спря пред малко магазинче, което едно време сигурно е било умалено копие на достолепен викториански дом. На табелата отпред пишеше, че тук се продават учебници втора употреба, няколко вида тениски, а витрината бе украсена с най-различни учебни пособия и университетски сувенири. Скрита зад големия дъб пред едно бистро, тя го видя да чука на вратата на магазинчето, а после и да изчезва зад сградата.

Хаусър се отдръпна встрани, в едно по-спокойно място в кафето, откъдето продължи да наблюдава магазинчето необезпокоявана. После извади клетъчния телефон от чантата си и натисна копчето за автоматично избиране номера на редактора на „Пост“. Заслушана в сигнала „свободно“, очите ѝ не се откъсваха от входа на магазина.

— Получих статията ти — каза Питър Дейвидсън. — Добра работа. Продължавай в същия дух.

— Искам да ми свършиш една услуга.

— Само да мога.

— Може изобщо да не е в темата, но имам много силно предчувствие.

— Казвай.

— Помниш ли Майк Къли, онзи агент от ЦРУ, когото миналата година вкараха в затвора?

— Смътно. ВССІ. Излъга Конгреса.

— Същият. Е, току-що го видях тук, в Шарлотсвил.

— И какво от това?

— Как какво? Ами това, че бе осъден на четири години преди около година. Какво прави навън в такъв случай?

— Да си чувала, нещо за отпуски?

— Това бе първото, което си помислих и аз. После си спомних, че преди няколко години феберите си промениха правилниците и според тях федералните затворници нямат право на никаква отпуски. За всяка излежана седмица им приспадат по един ден, и то само ако имат добро поведение. Това означава, че на Къли ще му опростят по-малко от една година.

— Адвокатът му може да е обжалвал присъдата и да му е уредил ново гледане на делото. И да са го оправдали.

— Възможно е — каза Хаусър. — Но не ми се вярва. Накарай някого от съдебните да провери.

— Какво очакваш да излезе от това, Джули?

— Може и нищо да не излезе. Както ти казах, имам само предчувствие.

— Дай ми един час — каза Дейвидсън и затвори.

Хаусър седна на една от малките масички, откъдето можеше да наблюдава магазина, и си поръча перие с лимонов сок. Умираще от глад, но нямаше намерение да плаща обяд, който може би нямаше да успее да изяде. Почти час прекара в лениво поклащане на питието в чашата, докато най-сетне видя Къли да се появява откъм задната страна на магазина и да се насочва към нея. Тя се сви на стола, обърна гръб към него, после внимателно проточи шия и го видя как влиза в паркинга отсреща, плаща на служителя и възсяда мотоциклета.

С нетърпение изчака Къли да излезе от паркинга, после пресече улицата тичешком, тикайки в ръката на служителя много повече пари, отколкото дължеше, и се спусна към поршето.

Изхвъркна от паркинга и веднага видя Къли, застанал в края на „Елиууд“. Чакаше удобен момент, за да се включи в движението по „Юнивърсити Авеню“. Тя го остави да направи завоя, после спря на същия ъгъл, пусна две коли, за да не е първата кола зад него, и го последва.

Къли измина две пресечки направо, след което зави надясно при светофара и пое по Ръгби Роуд. Мина още няколко пресечки, после отново зави, навлизайки по спокойна трилентова улица с еднофамилни къщи от двете страни. Спря пред алеята на малка монолитна къща в колониален стил в края на първата пресечка, а Хаусър вмъкна поршето между две коли от другата страна на улицата.

Къли повтори процедурата, която бе извършил и с магазина. Почука на входната врата и когато не получи отговор, заобиколи високата ограда и изчезна към задната страна на къщата. Хаусър почака малко, после извади телефона от чантата си.

— Какво откри?

— Твърде любопитна работа — отвърна Дейвидсън. — Няма подадени молби за обжалване. Но някой някъде е подръпнал една-две връвчици.

— Какви връвчици по-точно?

— Ами такива връвчици, които като ги подръпнеш — и всичко се урежда бързо и тихо. Това ме заинтригува и се обадох на един приятел, работещ в Бюрото по затворите. Преди два дни Къли бил посетен в Луисбъргския затвор от някакъв, който приличал на ония типове от ЦРУ. На другата сутрин той вече бил вън.

— Толкова бързо?

— Толкова бързо. Присъдата била отменена. Обадох се и на съдията, издал присъдата. Бесилката Хендрикс. Той ми каза, че си е променил мнението и точка по въпроса. Само че Хендрикс е направен от камък и не си променя мнението толкова лесно.

— Благодаря, шефе.

— Засега се придържай към серийните убийства, Джули. Не се хвърляй встрани.

— Може би двете неща са свързани.

— Преувеличаваш.

— Може и да си прав. Обаче знаеш, че много ми върви на съвпадения, нали?

— Дръж ме в течение.

Точно в момента, в който Хаусър пхна телефона в чантата си, дясната врата на поршето рязко се отвори и тя се вторачи в цевта на полуавтоматичния пистолет само на сантиметри от главата ѝ.

В съзнанието ѝ проблесна една друга случка. Преди малко повече от две години в един апартамент на Източна Осемдесет и шеста улица в Ню Йорк друг един пистолет бе насочен в лицето ѝ — точно както сега. Тогава бе замръзнала по същия начин. Тя бързо се отърси от спомена, но бе толкова погълната от тъмното око, вторачено в нея, че изобщо не вдигна очи да погледне лицето на мъжа, който се вмъкна вътре и седна до нея. Когато най-сетне се съвзе, видя, че ударникът на пистолета е запънат, пръстът на спусъка не трепва, а тъмносините очи на хубавото ирландско лице я гледат студено и заплашително.

---

[1] Столицата Вашингтон е разположена на територия, отпусната от съседните щати Мериленд и Вирджиния. Тази територия се нарича Федерален окръг Колумбия и не принадлежи към нито един щат. — Б.пр. ↑

[2] Разговорно название на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

15.

— Махни това проклето нещо от лицето ми! — извика Хаусър, съвземайки се след първоначалния шок.

— Просто млъкни и не шавай, лейди. — Къли свали малко цевта на пистолета, но я задържа насочена към гърдите ѝ. — Дай сега да видим коя си ти всъщност.

— Вече ти казах коя съм.

Къли грабна чантата ѝ и я изпразни на пода пред седалката, на която бе седнал. Свободната му ръка разрови образувалата се купчинка и измъкна дебело и претъпкано портмоне, комбинирано с чекова книжка, и тънка кожена карта за самоличност. Ловко отвори с пръсти картата за самоличност, съдържаща прес документите ѝ, после измъкна шофьорската ѝ книжка от портмонето и сравни информацията от двата документа.

— Доволен ли си? — саркастично попита Хаусър, без да мърда, вперила поглед в пистолета.

Къли бавно освободи ударника на полуавтоматика и спусна предпазителя, преди да мушне оръжието в кобура под коженото яке.

— Ще ти кажа нещо, но ще бъде само веднъж. Стой колкото е възможно по-далеч от мен!

— Не ми звучи много дружелюбно — отвърна Хаусър, възвърнала самообладанието си, след като пистолета вече го нямаше.

— Не съм от дружелюбния тип хора — каза Къли и посегна към дръжката на вратата.

— Добре тогава, а какво си мислиш, че ще открия, когато проверя чии са магазинът и къщата, дето толкова те интересуват?

— Ще откриеш, че ще си имаш много повече неприятности, отколкото си очаквала.

— Аз обаче ще ти кажа какво мисля. Аз мисля...

— Изобщо не ме интересува какво мислиш.

— Бивш елитен агент от специалния отдел на ЦРУ изведнъж по магически начин е пуснат от затвора преди два дни от съдия, който го

мрази и в червата, и първото място, където се появява, е един град, в който всичко живо се е вдигнало да преследва сериен убиец. Какво съвпадение, а?

— Както сама каза, бивш. Вече не работя за тях.

— Веднъж хванеш ли се, пускане няма.

— Това се отнася за мафията. И не съм чувал нищо за сериен убиец.

— Къде, по дяволите, си бил през последния месец... всъщност, да. Искаш да ми кажеш, че нямаш никаква представа какво става в този град?

— Телевизия не гледам, а вестник не съм чел от седмица насам — каза Къли и отново посегна към вратата.

— Защо тогава си в Шарлотсвил?

— Това не ти влиза в работата. Затова го зарежи, докато все още можеш.

— Може би няма да е зле да оставя главният редактор да реши дали ми влиза в работата или не. Присъствие на ЦРУ в един град точно по средата на голямата гонитба на серийния убиец? Може да се получи интересна статия.

— Ти май наистина си мъжко момиче, лейди.

— Е, не изглеждам точно така — каза Хаусър с комична гримаса, която като че ли поосвободи малко напрежението. — Хайде да обядваме заедно. Аз черпя.

— Да обядваме ли? Какво, в името Божие, те кара да си мислиш, че съм готов да обядвам с теб?

— Искам да ме убедиш, че двамата не сме тук поради една и съща причина, и аз ще те оставя на мира. Няма да има никаква статия. Никакви главоболия. Обещавам ти.

Къли се поколеба, премисляйки какво би станало, ако Хаусър се окаже достатъчно глупава, за да публикува нещо, което да привлече вниманието към освобождаването му от затвора, компрометирайки по този начин временната му връзка с ЦРУ и заплашвайки операцията, която се бе зарекъл да осъществи, с провал.

Той си спомни начина, по който бяха написани статиите в „Пост“ по време на процеса му, и си каза, че ако наистина са писани от нея, то тя бе отразила събитията съвсем реално и точно. Какво толкова, по дяволите! Не бе ял от предната сутрин, а през изминалата година бе

вечерял и в по-лоша компания. Далеч по-лоша. Държането ѝ на маса би трябвало да бъде по-добро от това на Лудия Джек.

— Добре. Ще обядваме. После обаче изчезваш. Нали така?

— Точно така. Има едно кафе точно срещу гаража, от който току-що излезе. Там ще се видим.

Къли излезе от колата, погледна я отново, поклати глава и се запъти към мястото, където бе оставил мотоциклета.

Къли бе по-гладен, отколкото си мислеше. Тъкмо бе омел почти всички хляб от панерчето на масата и отпиваше от втората чаша вино, когато пастата му пристигна.

Хаусър изучаваше чертите на лицето му, когато той не гледаше към нея. Къли, изглежда, се бе поотпуснал малко, след като тя му бе благодарила за комплимента относно правдивите ѝ статии, и Джули видя на устните му да потрепва усмивка, когато спомена, че дръзкото му и безцеремонно отношение към съдията било голям спектакъл, но лошо избрана стратегия, като се има предвид ситуацията.

— Ти наистина ли нищо не си чул за убийствата тук?

— Помня, че четох нещо такова преди около седмица. Ставаше май въпрос за някакви изчезнали студентки.

— Да, и през последните няколко дни всички се оказаха мъртви. Измъчвани и обезобразени.

— Значи затова цялата преса се е събрала в града? А пък аз си мислех, че е заради мача.

Докато Къли говореше, Хаусър го гледаше право в очите. Започна да си мисли, че може би е допуснала грешка, като е свързала присъствието му в града с нещо повече от някоя тъмна сделка на Управлението. Хрумна ѝ мисълта, че като се има предвид миналото му, той може би има някаква представа за това, което непрекъснато занимаваше мислите ѝ, откакто го бе прочела. Отвори страничния джоб на чантата, извади копието от протокола на аутопсията и му го подаде.

— Прочети четвъртия абзац на пета страница и ми кажи какво мислиш. И моля те, това е строго поверително. Става ли?

Къли кимна, взе прилежно сгънатия документ и го разгърна на посочената страница. После го сложи на масата до себе си и започна да

чете, хранейки се. Някъде по средата на четенето ръката му, тръгнала да поднася набодената на вилицата паста към устата, замръзна във въздуха, после бавно се отпусна надолу и подпря вилицата на чинията. Той вдигна поглед към Хаусър.

— Какво е това?

— Протокол от аутопсията на първия труп.

Забеляза как очите на Къли отново станаха студени.

Мускулите на челюстта му затрепкаха.

— Какво има?

Той ѝ върна протокола, без да обръща внимание на въпроса.

— Хайде, моля те. Виждам, че знаеш нещо. Казвай!

— Какво още имаш?

— Какво знаеш, Къли?

— Правилата аз ги определям. Ако искаш да ти помогна, ще ми кажеш какво още имаш.

— На всяко едно от телата убиецът е оставил бележка. Имам съдържанието им, но не знам какво означават.

— Какво пише на бележките?

Хаусър извади бележника си от чантата и го разгърна.

— *Когато за пръв път те срещнах. Ти ми се усмихна. Приятелите ти казваха. Дъхът ми с-е-к...* — каза тя, произнасяйки последните букви поотделно. — Част от последната дума е малко размазана и не може да се прочете.

Къли остана неподвижен известно време, после, за голяма изненада на Хаусър, започна да пее с глас, малко по-висок от шепот:

*Когато за пръв път те срещнах, ти ми се усмихна —
дъхът ми секна.*

*Приятелите ти казваха, че сърцето ти било
студено и ти няма да останеш при мен.*

*Всичко на този свят бих дал,
за да те прегърна само още веднъж...*

— Имаш много странно чувство за хумор — каза Хаусър, прекъсвайки го по средата на песента с гневен и разочарован поглед.

— Никак не е забавно. Как може да ти е весело, след като си прочел толкова извратено нещо.

— Разбирам, че май не си падаш много по кънтри музиката.

— Къщата на Били Боб изгоряла, жена му го напуснала, продали му пикапа на пазар, кучето му умряло — той отишъл на гарата, изпил чаша кафе, изпушил една цигара и се метнал в товарния вагон. Това изчерпва съдържанието на почти всички кънтри песни.

— Пропусна все пак доста неща.

— Е, оставих някои неща и на фантазията ти — каза Хаусър с треперещ от гняв глас. — Как може да се отнасяш с такова пренебрежение към подобно нещо?

— Не ти го изпях, за да те развеселя. Ти просто ми каза думите на една стара кънтри песничка. И ако убиецът има намерение да я изпее цялата с по четири-пет думи на бележка, на ченгетата им предстои да открият още доста трупове, докато свърши.

— Съжалявам — каза Хаусър и наистина изпита съжаление. — Нещо в протокола от аутопсията ти направи впечатление. Какво беше?

— Чувал съм да го правят и преди.

— Къде?

— В бившия Съветски съюз. През трийсетте години, по време на най-жестоките сталински чистки — каза Къли. — Измислил го е човек на име Лаврентий Павлович Берия. Тогава той е бил шеф на НКВД, предшественика на сегашното КГБ.

— В протокола пише, че при самия процес болка почти не се чувства. Вярно ли е?

— Сигурна ли си, че искаш да го чуеш?

Хаусър се поколеба, после каза:

— Да.

— Когато пробиваш черепа отзад с бормашина, единствената болка, която човек чувства, е при разкъсването на кожата. Все едно че си е порязал пръста. При навлизането на бургията в костта на черепа и в самия мозък не се чувства никаква болка.

— Тогава защо го правят?

— Не го правят, с цел да предизвикат болка — каза Къли. — Номерът е този, когато разпитваш и подозираш, че има интересувашата те информация, да гледа как го правиш на друг човек.

— С каква цел?

— С цел да ужасят гледащия. Палачите на Берия взимали малко ножче и почвали да режат парченца от мозъка. Ефектът се постигал постепенно. Човекът не чувствал нищо, но после я говорът му започвал да се провлачва, я зрението му да се замъглява, или пък преставал да чува, или губел контрол над телесните си функции и слюнката му започвала да тече от устата, а понякога се стигало и до парализа на тялото. Ако палачът си разбирал от занаята, можел е да държи жертвата жива цели дни наред, ако, разбира се, не проливал много кръв.

— В протокола пише, че убиецът е използвал поялник, за да обгаря около тази част от мозъка, която отрязвал. Значи го е правел, с цел да спре кръвотечението, така ли?

Къли кимна утвърдително.

— Била е доста ефективна форма на психологическо изтезаване. Но доколкото знам, не е прилагана от четиридесет години насам. С времето КГБ измисли медикаменти, които предизвикват същия ефект, че и по-жесток.

Без да помръдва, Хаусър седеше, вперила немигащ поглед в Къли, и той просто виждаше релетата, щракащи бързо в съзнанието ѝ. Не бе пропуснала връзката между КГБ, ЦРУ и присъствието му в Шарлотсвил и серийния убиец, използващ старите методи на изтезание в НКВД.

У Къли възникнаха същите подозрения, когато мислите му се върнаха към разговора с Лу Грегъс в приемната на затвора. Той бе попитал Грегъс защо мисли, че Малик още се навърта около Шарлотсвил, след като знае, че „Секретна служба“ и Управлението усилено го търсят. Просто силно предчувствие, бе отговорил тогава Грегъс и бързо бе променил темата на разговора. А имаше и още нещо. През шестте години, прекарани в Москва като свързка на Малик, това нахално копеле непрекъснато го бе молило да оставя в пощенските кутии, използвани от тях за размяна на инструкции и информация, и касети с най-новата кълтри музика.

— Лу, мръсен кучи син такъв! — каза гласно Къли, без да иска.

— Какво? — трепна заинтригувано Хаусър. — Кой е този Лу?

— О, нищо. — Къли я погледна в очите и видя, че се кани да задава още въпроси.

— Малко странична информация. Серийния убиец ли търсиш?

— Малко странична информация. Човекът, когото търся, е заподозрян във фалшифициране на пари — каза Къли, въпреки че вече имаше сериозна причина да се съмнява, че Грегъс му е разказал цялата история защо искат да залови Малик.

— От къде на къде ЦРУ ще се меси в нещо, свързано с фалшификация на пари? Това е задължение на „Секретна служба“. Стига си обиждаш интелигентността ми!

Къли не отговори.

— Убиецът е бивш агент от ЦРУ, нали, Къли? Разбира се! Сега всичко си идва на мястото. Затова са те извадили от затвора. Да го намериш. Да не ти е стар приятел? Някой, с когото по-рано си работил и който накрая ви е показал среден пръст? Знаеш кой е убиецът, Къли. Така ли е?

— Не знам *нищо*. Но човекът, когото търся, определено не е нито сегашен, нито бивш агент от ЦРУ.

— Тогава бивш агент от КГБ?

Къли отново се въздържа от отговор.

— Кой е собственик на къщата и магазина, в които влезе?

— Не мога да ти кажа.

— Знаеш много добре, че мога и сама да разбера. Записано е някъде и трябва само да попитам. Какво търсеше?

— Нещо, което да ми подсказе къде се намира.

— Значи е изчезнал, така ли? И откога?

— От няколко седмици — каза Къли, горчиво съжалявайки, че изобщо е започнал този разговор, но твърдо решен да вземе насоката му в свои ръце. — И повече недей да си измисляш.

— А какъв е цветът на колата му?

Къли помисли малко.

— Тъмнозелен. Защо?

— Убиецът е оставил тъмнозелено парченце боя на първото тяло. В лабораториите на ФБР са открили, че парченцето е от кола на „Крайслер“ — плимут, додж, крайслер, ийгъл или джип. Каква кола кара човекът, когото ти търсиш?

— Разговорът ни приключи.

— Каква марка? Когато науча името му, мога да получа информацията от „Моторни превозни средства“.

— Джип „Гранд Чероки“ — каза Къли.

— По дяволите, Къли! Ако знаеш кой е, трябва веднага да кажеш на ФБР. За един месец това изчадие е убило четири жени... поне за четири знаят.

— Чуй ме сега, да допуснем, че си права и аз знам кой е убиецът. ФБР няма да имат никаква полза от това, защото ако той е този, за когото си мисля след всичко, което досега ми каза за него, той просто си играе с тях и повярвай ми — той знае такива номера, за които те и представа си нямат.

— Добре, ако ти не им кажеш, аз ще им кажа.

— Не, няма да им кажеш.

— Заплашваш ли ме?

— Предупреждавам те. За твое добро — каза Къли. — Има много неща, които не знаеш.

— Значи съм била следена от ЦРУ, а не от ФБР, нали? — каза Хаусър. — И точно те са влизали в апартамента и са ровили в компютъра ми, нали?

— Нищо не знам за това.

— Няма да оставя това да им се размине.

— Нямах представа с какво се захващаш.

— Мисля, че имам.

— Позволи ми да ти направя една услуга и да те извадя от сериозната заблуда, в която явно всички репортери сте изпаднали, и смятате едва ли не за света истина — рече Къли. — Забрави всичко, което си чела за това колко тромави и некадърни са ония тъпаци от ЦРУ. Повярвай ми, като ти казвам — не са. Всичко, за което изобщо си чувала, са само техните случайни провали. Никога не си чувала за успехите им и никога няма да чуеш. Те се ръководят от успеха, а не от изключенията. Когато решат да направят нещо, го правят. По един или друг начин. За тях прегради няма, след като става въпрос за национален интерес или дори, както е в много случаи, и в техен собствен интерес, което в края на краищата те смятат за едно и също нещо.

— Ако се опитваш да ме плашиш, откажи се. Не се плаша лесно.

— Не, просто се опитвам да те осветля по някои въпроси. И да те предпазя от сериозна грешка. Не можеш да се мотаеш наоколо и да обвиняваш някого си, че е убиец, основавайки се на косвени улики. Не и когато са заложени такива неща, за които и представа си нямаш.

— Хайде стига, Къли. И двамата знаем, че съдебните заседатели са осъждали хората и далеч за по-малко от това, за което става дума тук.

— Вярно. Пресата умее да упражнява натиск. Някой опортюнистично настроен помощник-прокурор вижда в раздуханото от пресата дело шанс за кариерата си и представя косвените улики за факти, водейки съдебните заседатели за носа.

— Най-малкото вече има достатъчно улики, за да бъде задържан и разпитан.

— Може би. Но ако се окаже, че грешиш и той не е убиецът? Докато ти и себеподобните ти от пресата свършите с него, обвинението в убийство ще се лепне за него като истинска присъда и ще му остане за цял живот. А междувременно ти ще си успяла да подхвърлиш на света някоя дълбоко засекретена операция.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че ще продължаваш да седиш с каменна физиономия и да ме убеждаваш, че човекът, когото търсиш, просто може и да не е серийният убиец?

— Искам да ти кажа, че нищо не знам.

— Значи няма да направиш нищо, така ли?

— Напротив, смятам да поогледам малко ситуацията. Може да се окаже, че познавам някой, който знае как да помогне.

— Кой?

— Дай ми един ден, преди да се раздрънкаш за разните му там предположения и недомислици, които няма да те доведат до нищо, освен до някои съвпадения. Ако науча нещо...

— Ако *ние* научим нещо — натърти Хаусър на множественото число. — Ето това ще е сделката ни. Тръгвам с теб. Може да се съгласиш, а може и да не се съгласиш. Ако не се съгласиш, отивам веднага във ФБР, а после и при моя редактор и им разправам всичко, което вече знам.

— Нищо не знаеш. Вярно, ще измъкнеш името на собственика на къщата и магазина без никакъв проблем, но това не означава, че ще се добереш и до истинската му самоличност.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не разполагаш с това, с което си мислиш, че разполагаш.

— Разполагам с достатъчно материал. А ще се добера и до още — каза Хаусър убедено. — ОПЕРАЦИЯ НА ЦРУ, СВЪРЗАНА С ХАЙКАТА ЗА ЗАЛАВЯНЕ НА СЕРИЙНИЯ УБИЕЦ. Как ти се струва като заглавие?

Къли потисна надигналите се в гърдите му противоречиви чувства, ровейки енергично в чинията си с вилицата. Не дължеше нищо на Управлението. След като още в началото са го излъгали защо им е Малик, значи им дължи дори по-малко от нищо. А вярност — още по-малко. Но никога в живота си не бе нарушавал дадената дума, и въпреки че всичко сочеше, че Малик е затънал в тия убийства до ушите, той не можеше да даде никакви доказателства за това. Във всеки случай не толкова сериозни, че да успее да хвърли Грегъс и заместник-директора на вълците.

Бяха му платили и той бе дал дума. Значи е приел договора. Уважаваният от време оно метод на Управлението — „информация не повече от необходимото“ — би накарал Грегъс да го държи на тъмно за истинската цел на която и да било операция. Къли разбираше това, защото бе много добре запознат с правилата на играта. Както Грегъс му бе обяснил, това нямало нищо общо с националните интереси. Било най-обикновена операция по прикриване на задниците. Но да прикриеш случай с фалшифициране на пари от дефектор е едно, а прикриване на сериен убиец — нещо съвършено различно. Особено пък ако неуспехът му да залови Малик стане причина да загинат още хора.

Къли впи поглед в Хаусър, премисляйки ултиматума ѝ. Тя нямаше намерение да отстъпи и нямаше начин да я убеди, че греши, особено пък след като всички обстоятелства сочеха, че е права. Бе умна, интуицията ѝ работеше безотказно и бързо щеше сама да разбере всичко. По дяволите, тя и без това почти всичко вече бе разбрала. Освен това той имаше и съвсем основателни, разумни причини да я държи под око и под пълен контрол, докато не разговаря с единствения човек, който може би разполагаше с нужните му отговори. И ако се окаже, че е Малик, ще повика Грегъс и ще изсипе всичко — редактори, репортери и всичко останало — в скута му, след което ще се обърне и ще си отиде. *Боже господи, Лу! Сериен убиец!*

— Добре. Слушай сега как ще го направим — каза той. — Щом си вътре, ще стоиш вътре докрай. Никакви статии, докато не събера

сериозни доказателства, че убиецът е този, когото аз търся.

— И ако случаят се окаже точно такъв, няма да премълча нищо. Нито пък ти ще се опиташ да ми попречиш, така ли да го разбирам?

— Аз да ти попреча? Аз не. Но ако убиецът е Малик, още отсега да си знаеш, че Управлението ще направи всичко по силите си, за да прикрие това. И те моля да ми повярваш — отношението им към тези неща е много, много сериозно.

— Ти каза Малик. Кой е Малик?

— Джон Малик, това е името му. Или поне това му беше името, когато бе легализиран в тази страна преди няколко години.

— Легализиран? — подскочи Хаусър. — Значи съм била права. Той е бивш агент на КГБ.

— Дефектор. Бях му шест години свръзка в Москва, докато работеше там като наш местен агент.

Хаусър се усмихна вътрешно. Разбираше кога пред себе си вижда сензационна история. Върху тази сякаш бе написано с едри ярки букви: *Пулицър*.^[1] А да не говорим за договорите за написване на книга. И щеше да води разказа от първо лице, единствено число.

— Прието — каза тя и протегна ръка. Къли я пое. — Сега... С кого трябва да разговаряме?

— Ще ти разправа по пътя за натам — каза Къли и махна на сервитьорката за сметката.

— Аз черпя, забрави ли?

Къли я изчака да плати. После двамата станаха и пресякоха улицата към паркинга.

— Ще отидем с твоята кола — каза Къли.

Той отвърза чантата от багажника на харлитото и я хвърли на задната седалка в поршето.

— Къде отиваме?

— Хемпдън-Сидни Колидж. Намира се на около час — час и половина на юг оттук.

Хаусър погледна към мотоциклета.

— Ти си забрави ключовете на контакта.

— Знам.

— Но това е покана да ти го откраднат.

Къли вдигна рамене.

— Точно затова ги оставих.

— Майтапиш се, нали?
— Хайде, карай!

---

[1] Престижна награда за журналистика, литература и музика в САЩ. — Б.пр. ↑

16.

Външната тераса на „Билтмор Грил“, намираща се от другата страна на улицата, точно срещу бистрото, където Майк Къли и Джули Хаусър обядваха, бе закрыта отвсякъде с решетъчна конструкция от летви, цялата обхваната от асма. Всеки, който седнеше на масите в дъното на терасата, гледаща към тротоара на Елиууд Авеню, бе скрит от непосредствените погледи на минувачите. Затова пък от хладното и сенчесто място човек спокойно можеше да наднича между пълзящите лози и да гледа какво става наоколо. Седнал точно на това място, Джон Малик бе видял Къли да спира с мотоциклета на паркинга, после да пресича улицата и да отива при жената, която самият той до този момент бе оглеждал с известен интерес.

За момент Малик помисли, че се е припознал. В никакъв случай не би могъл да бъде Къли. С интерес бе проследил процеса му във вестниците и знаеше много добре каква е присъдата му. Нямаше начин да е излязъл от затвора толкова скоро. После изведнъж се сети, че начин имаше и оттам веднага му стана ясно защо Къли е дошъл в Шарлотсвил — ЦРУ е изпратило старата му свръзка да го залови. И наистина, кой друг би могъл да го стори по-добре? Заместник-директорът по операциите бе направил умен ход. Но кого точно трябваше да залови Къли — изчезналия, легализиран от НЦОЛ дефектор, фалшификатора или серийния убиец?

Малик мислеше, че Къли е пратен за последното — така му подсказа логичният ход на събитията. Управлението е разбрало за отвличането на камиона с хартията и е заподозряло неговото участие в тази история, после наблюдаващият го агент от НЦОЛ идва да говори с него по този въпрос и разбира, че той е изчезнал. Имайки предвид изчезването на малките кучки, което става горе-долу по същото време, те са си направили изводи — открили са висящите въпросителни относно тъмното му минало, събрали са две и две и всичко им е станало ясно.

Когато по-голямата част от ценната хартия, заграбена от неговите приятелчета от руската мафия, бе спасена от „Секретна служба“, Малик разбра, че оттук нататък шансът да се разкрие неговото участие в тази акция нараства. През цялото време го бе очаквал, бе очаквал и това, че рано или късно логиката щеше да ги доведе до него. Това обаче, което не бе очаквал, бе намесата на Къли, въпреки че присъствието му само потвърждаваше още едно нещо, което Малик бе разбрал в самото начало: ЦРУ няма да каже нищо нито на „Секретна служба“, нито на ФБР. Те щяха да запазят всичко в рамките на Управлението, щяха да се опитат сами да го заловят и в случай, че не успеят, щяха да изтрият цялата информация за него, всички файлове до един. Това щеше да им даде възможност да отрекат неговото съществуване, при положение че той стане обект на разследване от някоя друга държавна институция.

И тогава докъде щеше да доведе такова едно разследване? Нямахше да има вече никакъв Джон Малик. Той е изчезнал безследно. Печатарят от Брайтън Бийч се бе погрижил за това. Стар фалшификатор от системата на КГБ, той му бе изработил съвсем нова самоличност, подкрепена от всички необходими за това спомагателни документи. „Секретна служба“ или ФБР, ако, разбира се, се окажат достатъчно умни, за да надушат следата, която той им бе оставил, евентуално щяха да стигнат до Джон Малик. Човек, който, както щеше да покаже по-нататъшното разследване, изобщо не е съществувал допреди три години. Веднага щяха да усетят пръста на ЦРУ в това, но дотогава чистката по файловете му щеше да е приключила, ако вече не е, и всички въпроси щяха да бъдат посрещани с озадачени погледи на неразбиране и пълна неосведоменост. Ето в това се състоеше малката му игра. Да подръпне всемогъщото Управление за брадата. И все още можеше да го направи.

Отнесе се с изключително внимание при наемането на ловната хижа в гората и се постара да остави колкото е възможно по-малко бумажни подире си, и затова който и да се опиташе да открие къде е, щеше да види голям зор. И ето сега — въпреки внимателното планиране и предпазните мерки, замалко да се блъснат в него на улицата. Ако бе пристигнал в ресторанта само няколко минути по-късно, Къли със сигурност щеше да го види и сблъсъкът ставаше

неизбежен. Не се страхуваше от Къли, но дълбоко уважаваше способностите му. Щеше да се наложи да е по-предпазлив.

Откакто бе настанен в Шарлотсвил, той бе водил затворен живот и много малко хора го познаваха достатъчно, за да завържат с него разговор. И откакто бе задействал своя план, не беше се мяркал нито около магазина, нито около дома си. Но сега, след като вече знаеше със сигурност, че Управлението усилено го търси, нежелателни рискове повече не биваше да поема. Нямаше да се паникьоса и веднага да се махне от Шарлотсвил — в това нямаше никаква спортна тръпка. Но повече нямаше да идва в града през деня, без да си промени външността, и то само за да проучи маршрутите към и от мястото на отвличане, както и местата на подхвърляне, които щеше да използва. Всичко това влизаше в предварителния план.

Присъствието на Къли обаче бе нещо, което не бе слагал в сметките. Той бе забележителен противник, който го познаваше много добре, и както Малик знаеше от съвместната им работа в Москва — човек, който налага свои собствени правила. Трябваше да промени тактиката си. Налагаше се да избърза с нещата. Затова трябва да отиде до Ню Йорк и да приключи с работата си там. Единственият палет ценна хартия, достатъчна за отпечатването на трийсет милиона долара, който той бе наредил да изнесат от склада преди нападението на „Секретна служба“ и имаше дял в тази сума, бе скрит в Брайтън Бийч в очакване на ръчно гравирани матрици, намиращи се у него. След като свърши това, можеше да се върне в хижата, за да обере последната реколта от малки кучки в Шарлотсвил, преди да потъне и да изплува там, където той си избере. Мисълта, че Къли е някъде наблизо и трескаво се мъчи да го открие, правеше играта още по-интересна и вълнуваща. Ще покаже на старата си свързка кой всъщност е дърпал юздите през цялото време.

Но първо трябваше да разбере какво са намислили Къли и приятелката му. Действията им щяха да му разкрият какво знаят, и какво не знаят. Бе ги видял как стават заедно и излизат от бистрото и сега караше през четири коли зад старото порше, излязло от 1–64 и поело по шосе 20 към Скотсвил. Още не бе разбрал как се вписва участието на жената в играта. Може би е част от проследяващ екип на Управлението, изпратен да работи заедно с Къли. Спомни си наистина, че Къли бе самотник — не обичаше да работи с партньори, но мацката

наистина си я биваше. Сигурно Къли я е харесал. Във всеки случай *той* я бе харесал. Дългата ѝ до раменете кестенява коса, тъмнокафяви очи и главозамайваща фигура бяха привлекли вниманието му още като я видя да пресича улицата към бистрото. Би била интересна подправка към основното ястие.

Всичко с времето си, помисли той и пусна още една кола между себе си и поршето.

— Още ли ги следиш? — попита Грегъс човека, обаждащ се от проследяващата кола в Шарлотсвил.

— Не. Уверих се, че претърсва магазина и след това къщата на Малик и когато го видях да обядва с репортерката, го оставих, както ти ми беше наредил.

— Добре. Връщайте се — каза Грегъс и затвори.

Той излезе от малкия кабинет до кухнята в конспиративната квартира и отиде в компютърната, където завари Хек, потънал в работа.

— Какво още успя да намериш за Джули Хаусър?

— По време на десетата година от службата била наградена с Медал на честта. Три месеца по-късно била пенсионирана по инвалидност.

— За какво е получила наградата?

— Не можах да разбера — каза Хек. — Няма го в компютрите им. Сигурно е записано някъде из бумагите.

— А какъв вид инвалидност има?

— Същата работа. Няма го в компютрите. Според мен сигурно е била ранена в същата акция, за която е получила и медала. Тия неща не ги дават току-така. Между другото — продължи Хек след кратко мълчание — димната завеса сработи отлично. Местните ченгета от Клифтън прикачили пожара в къщата на Къли на някаква група вандалчета. Засега не са се опитвали да ровят повече.

— Добре — каза Грегъс. — Ако положението се промени, уведоми ме веднага.

Грегъс бе заинтригуван от забъркването на Къли с репортерката и без особено усилие си представи сценария, довел до това — пътищата им са се пресекли по някакъв начин, след това причините,

наложили присъствието ѝ в Шарлотсвил, са били обсъдени и сега Къли знае, или най-малкото силно подозира, че фалшификаторската история не е единствената причина, поради която преследва Малик.

Хаусър представляваше потенциален проблем, но такъв, с който Грегъс предполагаше, че ще се справи, когато му дойде времето. Къли е отново в пътя и засега това бе най-важното. Каквато и причина да е имал, за да вземе Хаусър със себе си, Грегъс го познаваше достатъчно добре и знаеше, че няма да наруши оперативната тайна. Вероятно в момента е малко обиден, мислеше си Грегъс, но все пак е голямо момче и знае как се играе играта. Когато се обади, той ще го помилва по главата и нещата ще се наредят.

17.

Хаусър бе решена да изстиска и последната капчица от удоволствието, което ѝ даваше комбинацията от добра кола и подходящ за бързо каране път. За пети път през последните пет минути Къли здраво се хващаше за облегалката на вратата, докато тя ловко преминаваше на по-ниска предавка и с рев вкарваше поршето в поредния остър завой.

— Винаги ли караш така?

— Винаги когато имам възможност. А сега, при кого отиваме?

— Името му е Борис Новиков. Или поне така се казваше преди три години. Новото му име е Джордж Спирко.

— Още един дефектор от КГБ? Колко такива е вкарало Управлението в страната?

— Не знам. За около четиридесет години може би триста-четиристотин.

— И всички те са включени в правителствената програма за защита на свидетелите?

— Нещо такова. Обаче Управлението си има собствена процедура за това.

Къли ѝ даде кратко, изчистено описание на процедурата, без да споменава Националния център по оперативно легализиране по име и без да се впуска в подробности как най-напред разпитват дефекторите, после им дават нови самоличности, настаняват ги и ги следят, докато не се убедят, че са напълно приспособени към новия си живот.

— И какво прави този Новиков или Спирко в такова хипарско училище като „Хемпдън-Сидни“?

— Преподава теология.

— Майтап си правиш.

— Още една погрешна представа, която май е доста разпространена. Типичният офицер от КГБ. Всички ги мислите за недодялани тъпаци с развалени зъби, облечени в лошо ушити сини костюми, зелени ризи, бели чорапи и кафяви обувки. А истината е, че

повечето от тях имат научни степени по философия и по-голямата част са по-добре обучени, по-опитни и по-добре облечени от нашите хора.

— Добре, но чак пък теология? Съгласи се, че не е точно легендата, която би подхождала на бивш агент от КГБ.

— А ситуацията става още по-иронична, ако ти кажа, че Спирко е прекарал първите си години в онзи отдел на КГБ, който се е занимавал с потискането на религията в собствената им страна.

— И какъв е този афинитет към студентски градчета?

— Някои от тях обикновено преподават руски или пък продължават собственото си образование. Други продължават да работят за Управлението като аналитици. Трети пък изобщо не правят нищо и живеят от необлагаемия доход, който американският данъкоплатец им осигурява до края на живота.

— А някои убиват хора — натърти Хаусър.

След дълго мълчание Къли се извърна към Хаусър, която отново бе подкарала така, сякаш в края на пътуването я очакваха купа, лаврови венци и овации.

— Не искам да останеш с погрешно впечатление за тези хора — каза той. — Доста трябва да търсиш, докато намериш някой със свой собствен характер, воля и чест. Мнозина от тях не са станали двойни агенти и не са избягали оттам поради някакви морални или религиозни убеждения, или пък поради вярата си в демокрацията, въпреки че всички твърдят, че са го направили именно поради това. Мотивът им обикновено е пари, отмъщение за отказано повишение в службата или просто да опитат по-добър живот. В по-голямата си част те са лъжци, измамници и подлеци, предали собствената си страна. Фактът, че са ни помогнали, не ги прави по-добри и те си остават предатели. Спирко е едно от малкото изключения. Той просто не може да преглътне отношението на властите към духовенството и към всички, които държаха на вярата си. Самият той се приобщи към религията, докато ги изпращаше в трудовите лагери, за да измрат от глад и непосилна работа.

— Колко удобно! — каза Хаусър. — Щом като самоличностите им са толкова дълбоко засекретени, как така знаеш кои са и къде живеят?

— Не знам — отвърна Къли. — Знам за Спирко, защото аз изведох жена му и дъщеря му.

— Откъде си ги извел?

— От Русия — каза Къли. — КГБ бе затегнало обръча около него и трябваше да изчезва по възможно най-бързия начин. Остави там жена си и шестгодишната си дъщеря.

— Браво на него.

— Нямаше избор. Или трябваше да избяга, или щеше да бъде убит. Ние го измъкнахме буквално на косъм. Чакаха го в дома му, за да го арестуват, когато ние го пресрещнахме на път за вкъщи и го скрихме. Шест месеца след бягството му Управлението удържа на обещанието си да измъкне жена му и дъщеря му. Изпратиха мен да свърша тази работа, и аз ги изведох по същия път, по който бях изкарал и Малик предната година.

— Какво очакваш да ти каже за Малик?

— Може би нищо повече от това, което вече знам. Но той го е познавал в Москва. Работили са заедно десет или дванайсет години. Ако Малик е убил ония момичета, той не е станал сериен убиец за една нощ. Сигурно има нещо, което го е породило, и това нещо трябва да е започнало много отдавна.

Последната светлина на деня бързо си отиваше, когато Хаусър намали скоростта близо до разрешената и мина покрай покритите с бръшлян колони на входа към „Хемпдън-Сидни“. Построен между хълмовете на Западна Вирджиния, колежът, основан през 1776 година, притежаваше прилежно устроено като на картинка студентско общежитие: с монолитните си сгради във федерален стил, с грижливо поддържаните си тревни площи и лъкатушещи през тях алеи, засенчвани от разперили над тях клони дъбове и брястове, някои от които са били фиданки по време на Войната за независимост. С по-малко от деветстотинте си студенти и съотношение между студенти и преподаватели едно към дванайсет, той бе високо ценена и престижна образователна институция, известна с наплива на студенти от едни от най-богатите и влиятелни фамилии в страната.

— Това място си има своя собствена атмосфера — каза Хаусър, възхищавайки се на комплекса, докато караха по Колидж Роуд. — Усещам я в дългите сенчести алеи, карираните поли, кашмирените пуловери, небрежно метнати върху раменете, облечените от „Брукс

Брадърс“ момчета с ризи, блузи и мокасина, без чорапи. Точно мой тип колеж.

— Не мисля — обади се Къли.

— Защо?

— Това е мъжки колеж. Един от трите в цялата страна.

— Значи, както вече казах, наистина точно мой тип колеж — каза тя, широко усмихната. — Къде ще го търсим този Спирко?

— Не знам, трябва да питаме.

Хаусър забеляза четирима млади мъже, крачещи по тротоара, и спря колата до бордюра пред Грѐм Хол. Привлече върху себе си вниманието им в момента, в който излезе от колата. Да, знаеха къде е професор Спирко. След няколко дни щял да изнася рецитал и сега свирел на челото си на третия етаж в Уинстън Хол, непосредствено до резиденцията на ректора на Виа Сакра.

Три от студентите едва не се избиха да предлагат услугите си лично да придружат Хаусър дотам. После обаче забелязаха седящия в поршето Къли и просто посочиха към Уинстън Хол, който се виждаше в отсрещния край на широка затревена площ.

Влизайки в посочената сграда, Къли и Хаусър бяха посрещнати от нежните трели на „След сън“ на Габриел Форе^[1], изпълващи преддверието с меланхоличните си нотки. Следвайки носещата се из коридорите музика, двамата безпроблемно стигнаха до една голяма стая, в чийто център бе седнал Спирко и свиреше със затворени очи, изцяло отдаден на музиката.

Първите впечатления на Хаусър от него бяха противоречиви. Бе плешив мъж на средна възраст със силно изразени славянски черти. Нисък, но с мощна мускулатура на тялото, той имаше бичи врат и месести ръце и на пръв поглед всеки би казал, че ще се чувства по-добре с усукана около врата туба, отколкото с чело между коленете си. Но лекото и неуловимо движение на пръстите и музиката, която те извличаха, моментално разсейваха това впечатление.

Той не усещаше присъствието им и те стояха до вратата, докато свърши, след което учтиво и тихо изръкопляскаха и се приближиха. Отначало веждите на Спирко се свиха в недоумение, но после на устните му се появи топла усмивка.

— Майкъл, много се радвам да те видя.

— Здравей, Борис.

— Моля те, Майкъл. Сега се казвам Джордж. Не искаш да смутиш студентите ми, ако случайно те чуят, нали? И без това им създавам достатъчно главоболия. — Той се усмихна на Хаусър и кимна. — А как се казва прекрасната ти приятелка?

— Джули Хаусър — каза тя, пристъпи напред и протегна ръка. Спирко я пое.

— Много ми е приятно, госпожице Хаусър.

— Все още свириш много добре — каза Къли.

— А ти все още лъжеш много добре — каза Спирко с усмивка. — И така, на какво дължа това неочаквано, но желано посещение?

— Искам да говоря с теб за една стара работа — каза Къли.

— Преди това обаче трябва да дойдеш и да поздравиш Ана и Катерина. Много ще се радват да те видят. Ти и госпожица Хаусър ще останете за вечеря.

— Опасявам се, че няма да можем. Идваме по работа.

Хаусър забеляза очите на Спирко — очи на човек, който знае и пази тайни, тайни, които други вероятно биха дали живота си, за да научат. Веселото пламъче в тях, с което ги поздрави в началото, сега бе заменено от внимателен поглед.

— И госпожица Хаусър ли е от Лангли?

— Не. Но спокойно можеш да говориш пред нея.

— Съжалявам много за неприятностите, които ти се струпаха на главата, Майкъл — каза Спирко. — Предполагам, че тази гадна работа вече е оправена.

— Правилно предполагаш.

Спирко кимна.

— Те просто те избраха за жертвен агнец, стари приятелю. Но, както се казва, той си върви с пасището.

— Да, нещо такова.

Изражението му подсказа на Спирко, че за Къли този епизод в живота му е затворена страница.

— Тогава какво те води тук?

— Искам да посъбера малко информация за един твой стар приятел, Николай Лубанов — каза Къли, назовавайки истинското име на Малик, единственото, под което го познаваше Спирко.

Хаусър отново забеляза рязката промяна в очите на Спирко. Умореният поглед се бе превърнал в студен взор, който я накара да

направи спешна преоценка на първоначалните си впечатления — очите вече не бяха на човек, държащ чело или туба, а сатър.

— *Приятел* едва ли е най-подходящата дума — каза най-сетне Спирко. — Да не ви създава проблеми?

— Не съм много сигурен. Какво можеш да ми кажеш за него, освен това, което вече знам за работата му в КГБ?

— Какво точно искаш да знаеш?

— Имал ли е например някаква тъмна страна, за която ние не знаем?

Къли не искаше да му подсказва отговорите и реши и занапред да остави положението такова.

— Тъмна страна, а? — Спирко се усмихна мрачно. — Разбирам, че не си запознат с информацията, която дадох по време на разпитите, когато дойдох тук.

— Нищо не са ми казали.

— Когато Николай избяга, срещу него се водеше разследване за убийство — отвърна Спирко. — И то не само за едно убийство, а за много. Ставало въпрос за млади жени, които били брутално убити в много съветски градове, както и в чужбина, където той е работил.

— И всичко това си го казал на водещите разпита още преди три години?

— Разбира се. Те ме увериха, че ще предадат информацията, за да се „вземат съответните мерки“, както, доколкото си спомням, се изразиха.

— А откриха ли някакви неопровержими доказателства тогава срещу него?

— Много сериозни косвени улики — каза Спирко. — И един очевиден, който видял Николай в компанията на една от жертвите вечерта преди смъртта ѝ. Вътрешната сигурност на КГБ водеше доста енергично свое собствено следствие по тези обвинения, но те бяха внезапно прекратени.

— И защо?

— Очевидецът бил прегазен от автомобил, който, както твърдят свидетели, се качил на тротоара и го гонил, докато не го смазал в една стена.

— И с това всичко свършило, така ли?

— Никой не успял да види кой е карал колата, и след като единственият очевидец бил убит, те не са могли да направят нищо повече. Московската полиция продължи разследването, но не можа да стигне доникъде. Николай имаше много влиятелни приятели.приятели, които дадоха да се разбере, че на всички по-нататъшни опити да се нарушава спокойствието на един офицер от КГБ няма да се гледа с добро око. — Спирко за момент впери изпитателен поглед в Къли и добави: — Доколкото разбирам, моето предупреждение не е било взето под внимание.

— Явно си прав.

— Трудно ми е да го повярвам.

— По-добре го повярвайте — наруши мълчанието си Хаусър.

— И къде е Николай сега?

— Шарлотсвил, Вирджиния — отвърна Хаусър, усещайки сърдития поглед, отправен ѝ от Къли.

— Ти не се меси! — каза той остро.

— Да не се меся ли? Ето какви каши са забъркали приятелчетата ти преди три години и в резултат на това четирима души намериха смъртта си.

— Убийствата във Вирджинския университет — възкликна Спирко. — Разбира се. Подобни са.

— Ще трябва да те помоля да не казваш на никого за посещението ми, и за възможността Николай да е замесен в убийствата в Шарлотсвил.

— Възможността ли? — почти изкрещя Хаусър. — Какво чакаш още, Къли? Таванът да падне върху теб ли?

Къли я погледна сърдито и Спирко замислено се взря в лицето ѝ.

— Какво работите, госпожице Хаусър?

— Репортерка съм във „Вашингтон Пост“.

Шокираният и невярващ поглед, който Спирко отправи към Къли, говореше, че за бившия офицер от КГБ самото присъствие на Хаусър тук е сериозно нарушение на правилата за сигурност.

— Нямах избор — обясни Къли в отговор на неизречения от Спирко въпрос.

— ФБР още не са наясно с миналото на Николай и защо е в Шарлотсвил, нали?

— Още не — отвърна Къли.

— И ти няма да им кажеш?

— Не аз взимам решенията.

— Поставяш ме в много неудобно положение — каза Спирко.

— Съжалявам. Има основателни причини за това, които обаче не мога да споделя с теб.

— Разбира се. Винаги има основателни причини.

— Искам да разбера нещо друго.

Погледът на Спирко се спря на Хаусър, после отново се върна на Къли.

— Всичко е наред — каза Къли. — Аз отговарям за нея.

Забележката вбеси Хаусър, но тя не каза нищо.

— Участвал ли е някога Николай в операции на КГБ за фалшифициране на пари?

Спирко помисли малко и каза:

— Периодично снабдявахме източногерманската Държавна сигурност с матрици, за да подправят западно германски марки, английски лири и американски долари. Николай следеше за изпълнението на тези операции.

— Защо използвахте точно източногерманците?

— Имаха много добре организиран и оригинален метод за разпространение. Не бяха алчни, затова в международната парична система никога не циркулираше толкова голямо количество, че да възбуди подозрения. От всяка валута те отпечатваха всяка година не повече от няколко милиона. Използваха парите да финансират някои от операциите си. КГБ получаваше половината.

— И парите бяха достатъчно добри, за да минават за истински, нали?

— Ако не се изследват в лаборатория от хора, знаещи какво точно да търсят, те са съвършено копие на истинските — каза Спирко.

— Матриците се изработваха на ръка от майстор — гравьор, възрастен мъж, който работил същото и за нацистите. Ние произвеждахме хартията и осигурявахме матриците, а източногерманците отпечатваха парите и ги пускаха в обръщение.

— А какво стана с матриците, когато Източна Германия престана да съществува?

— Ето един интересен въпрос — каза Спирко.

— А има ли и интересен отговор?

— Когато стана ясно, че източно германското правителство всеки момент ще падне, Николай и двама от хората му бяха изпратени в щаба на Държавна сигурност в Източен Берлин да вземат матриците и да унищожат всички документи, издаващи нашето участие във фалшификаторската операция. Доколкото разбрах, той успял да изпълни поставената задача, с едно малко изключение — не могъл да намери матриците на американските долари. Петдесет и стодоларови матрици, ако не ме лъже паметта. Николай твърдеше, че били откраднати от някой от самата Държавна сигурност. От някой, който избягал на Запад само няколко дни преди той да отиде.

— А матриците могат да се ползват и днес, нали?

— Разбира се. Гравьорът изработваше нови матрици винаги когато някое от правителствата правеше промени в паричните си знаци. Ония, които използвахме по времето, когато ГДР рухна, бяха само на една или две години. Щом имат хубава хартия, пак ще могат да правят пари от същото качество.

— Съжалявам, че те замесих във всичко това — каза Къли, — но ти си единственият човек, който можеше да помогне.

— Значи Управлението провежда собствена операция по залавянето на Николай, за да избегне нежелателни усложнения.

— Такъв е планът, да.

Спирко се усмихна разбиращо.

— И са изпратили теб да го намериш, но не са ти казали истинската причина, поради която го търсят, нали?

Къли кимна, а Спирко се надигна, прегърна го и го целуна по двете бузи.

— Много съм ти задължен, Майкъл. На Ана и Катерина ще им стане много мъчно, че не си се отбил да ги видиш.

— Може би друг път.

Спирко се обърна към Хаусър:

— Ще ви бъда много задължен, ако не публикувате нито миналото, нито настоящето ми, госпожице Хаусър.

— Няма никаква причина да го споменавам.

— Благодаря ви.

Бе изгряла пълна и ясна луна, когато Спирко изпрати Къли и Хаусър до поршето, паркирано до тротоара. Там той спря и отново прегърна Къли.

— Желая ти късмет, приятелю. И бъди внимателен. Познаваш Николай по-добре от всеки друг, но не позволявай това да приспи бдителността ти. Той е много способен и опасен.

— Ще го запомня — каза Къли. — И няма да споменавам на никого за разговора ни.

— Нито пък аз.

Хаусър мълча, докато се настаниха в колата. После запали двигателя и гневно се обърна към Къли:

— Никой няма право да отговаря за мен, освен самата аз, Къли. Ясно ли ти е?

— Ясно ми е, че ти, изглежда, понякога си отваряш устата, преди мозъкът ти да е реагирал. Когато разпитваш някого, никога не му давай информация. Казва му се само онова, което е необходимо, за да изпее желаната информация. Доколкото го познавам, сега Спирко ще намери някакъв анонимен начин да каже на ФБР за Малик.

— Е, и какво от това? Точно същото се каня да направя и аз. Или си забравил за сделката ни?

Къли не отговори. Той се загледа към огряното от луната студентско градче, а Хаусър подкара рязко и бързо започна да сменя скоростите.

---

[1] Габриел Форе — френски композитор (1845–1924), ученик на Сен-Санс. — Б.пр. ↑

18.

Джордж Спирко крачеше по обляната в лунна светлина алея, с наслада вдишвайки хладния, пропит с есенни аромати въздух. Прехвърляше отново и отново в главата си разговора с Къли и се мъчеше да вземе решение. Не би могъл по никакъв начин да пренебрегне информацията за убийствата в Шарлотсвил. След вечеря ще отиде до някой обществен телефон и ще се обади на ФБР, без да казва кой е. Ако знаеше, че Николай Лубанов е настанен в Шарлотсвил, незабавно щеше да предаде информацията на властите. Неприятно му бе, че ще наруши дадената на стария си приятел дума, но животът на много хора бе в опасност, ако ЦРУ не успееше да залови Лубанов, и то бързо. Ако, разбира се, изобщо си бяха дали труда да го търсят. Ами да. Как бяха пренебрегнали предупрежденията му?

Спирко изостави алеята и както обикновено, тръгна направо през района. Мина през гъста горичка от стари и дебели брястове по посока на дома си, намиращ се в университетското градче, предвкушвайки свинската пържола и пръжките, които знаеше, че Ана готви. Накъсаната лунна светлина, проникваща между увехналите листа, не осветяваше пътя му добре и той забави крачка, след като се препъна веднъж.

Спря се да запали цигара и с периферното си зрение долови някакво движение между дърветата от лявата страна. Той впери поглед по посока на движението, но всичко бе мирно и тихо, с изключение на лекото движение на клоните, полюшвани от нощния ветреца. Самотен лист се завъртя във въздуха и уморено се отпусна на земята. Сигурно той ми е привлякъл вниманието, каза си Спирко.

Продължи нататък, после отново спря. Там имаше нещо. И не бе падащ лист. Почти право пред него, но малко вляво, само за миг му се мярна дълга сянка, пресичаща празното пространство между две дървета на около двайсет метра от него. Може би е някой закъснял студент, тръгнал към общежитието и вървящ по края на горичката. Той отново се закова на място и напрегна поглед, но не видя нищо повече.

Усмихна се вътрешно — твърде много години са минали по тъмни улички и тайни срещи, помисли си. Миналото не го оставяше на мира.

Продължи да върви с равна крачка и се опита да мисли за предстоящия рецитал, който двамата с още един преподавател — пианист, трябваше да дадат в чест на новия президент на колежа. Представи си кои пиеси ще изсвири и си помисли дали няма да е по-добре, ако промени реда им на изпълнение, така че да съответства на настроението в залата. Най-трудните изпълнения остави за края, напомни си той.

Тананикайки си някои от по-сложните пасажи, Спирко бодро крачеше нататък, когато нещо отново привлече вниманието му към тъмнината под дърветата. Ето там. Да. На десет метра пред него, леко отляво. Някой бе излязъл изпод сенките на дърветата и бавно вървеше към него.

Фигурата представляваше само силует, осветен откъм гърба от далечните светлини на комплекса. Ръцете му висяха отпуснати от двете страни, крачката му бе спокойна и плавна. Държеше нещо в дясната си ръка — когато наближи, Спирко разпозна зловещите очертания на предмета и спря. Усещанията му се пробудиха и той изведнъж се озова години назад — във времето, когато би реагирал мигновено на такава ситуация. Но не тук и не сега. Дали бе преподавател или студент? И да не би само да му се струва, че това нещо в ръката му е пистолет? Сигурно. Всички тия неща са вече зад гърба му. После обаче разбра, че не си въобразява и истината е точно такава.

Изрязаният в светлините зад гърба му силует спря на няколко метра от Спирко и вдигна полуавтоматика със заглушител, насочвайки цевта в главата му.

— Борис Николаевич — каза Малик с тих, почти дружелюбен глас, — ти си едно много непослушно момче.

Спирко бързо се огледа наляво и надясно — инстинктът го подканяше веднага да побегне. Но рефлексите му вече не бяха като едно време и той разбра, че никога не би могъл да достигне прикритието на най-близкото дърво навреме.

— Ти си разказвал разни работи за мен, нали така? Засрами се!

— Ти не си в ред, Николай. Ще те хванат. Знаят, че си ти.

— Разбира се, че знаят. Нали аз го измислих да стане така, глупак такъв.

Спирко отново се огледа за нещо, с което да отвлече вниманието на Малик — да извика на някой и да го накара да си отклони погледа само за част от секундата, не повече. Но наоколо нямаше жива душа.

Малик поклати глава и се усмихна.

— Няма спасение за теб тази нощ, другарю Новиков.

С тези думи той изстреля три бързи изстрела в главата на Спирко. Шумът им бе не по-голям от пукането на ставите на пръстите и Спирко бе мъртъв още преди тялото му да се бе строполило на земята.

Малик бързо завлече тялото под близкия бряст, чиито клони се спускаха ниско до земята. Огледа бързо околността, за да се убеди, че всичко е минало незабелязано, после извади от вътрешния си джоб нож с бутон и го натисна.

— Би ми се искало да прекарам с теб повече време, скъпи ми Борис Николаевич, и да приложя малко повече изобретателност. За нещастие обаче обстоятелствата налагат да импровизирам на място. Нека повече не видиш лоши неща — прошепна той и ловко извади очите на Спирко с бързи и умели движения. — Нека повече не чуеш лоши неща. — Със същата бързина ушите бяха отрязани вещо и чисто. — И най-важното. Повече не трябва да говориш лоши неща. — Той отвори устата на Спирко с ножа и хвана езика.

19.

Къли се бе подпрял на стената до обществения телефон в един тъмен ъгъл на крайпътна кръчма на около петнайсет километра от „Хемпдън-Сидни“. Отпи от дългата бутилка бира в ръката си, заслушан в гласа на Грегъс от другата страна на линията. Не бе му казал нищо за срещата си със Спирко.

— Да го духаш, Лу! Ти просто ме излъга.

— Всичко, което трябваше да знаеш, бе, че трябва да ни го доведеш, Майк — каза Грегъс. — Каква толкова е разликата?

— Не ти ли дойде наум, че ако човек го очаква смъртна присъда за многократни убийства, той постъпва по съвсем различен начин, отколкото ако знае, че ще лежи някакви си две-три години за нищо и никаква фалшификация.

— Усещах, че ще се справиш, независимо от това.

— Доверието ти в мен наистина ме трогва. Но това не те прави по-малък лайнар.

— Просто го намери, Майк. Преди феберите.

— Нямам намерение да го ликвидирам вместо вас. Ако се стигне до престрелка и го убия, това е съвсем друга работа. Но знай, че хладнокръвно няма да го убия.

— Само го намери и ни извикай. За останалото ние имаме грижата.

— Ще го намеря, но само защото не искам още някое момиче да тежи на *моята* съвест.

Точно на такава реакция разчиташе Грегъс.

— Ето това искам от теб.

— И това ще получиш.

— Чудесно. Ние ще подхванем работата от този край и ще те държим в течение. От каквото имаш нужда, само позвъни.

— Има една малка подробност — нещо, с което ще ти се наложи да се оправяш рано или късно.

— Знам за нея — каза Грегъс. — Джули Хаусър. Репортерка от „Вашингтон Пост“.

— Значи знаеш, така ли — избухна Къли. — Пак си пуснал проследяващия екип подир мен, лайно такова!

— Само докато се убедим, че си започнал да търсиш Малик. Когато се появи в Шарлотсвил, моментално изтеглих хората си.

— Добре, съветвам те да ги държиш по-далеч от мен. Ако Малик ги забележи, веднага ще потъне и спокойно можете да му цунете задника за довиждане.

— Няма проблеми — отвърна Грегъс.

— Освен това искам личната ти гаранция и тази на ЗДО, че що се отнася до Хаусър, няма да играете с нея грубите си игрички.

— И тук няма проблеми. Имаме си стотици начини да се оправим с нея, когато му дойде времето.

— Сериозно ти говоря, Лу. Ако пострада по какъвто и да е начин, лично ще се погрижа ти и ЗДО да вечеряте в затвора Луисбърг с Лудия Джек и Смит Космическия кораб.

— С кой, с кой?

— Няма значение. Можеш да ми вярваш — това е нещо, без което спокойно би могъл да минеш.

— Груби игри няма да има — увери го Грегъс. — Какво знае тя?

Къли му разказа за случайната им среща и за това колко бързо е успяла да съпостави това, което знае, и да разбере накъде вървят нещата.

— Изобщо не е глупачка — резюмира накрая Къли. — Единственото, което можех да направя, бе да я взема с мен.

— Тогава продължавай да я водиш със себе си. Накарай я да си помисли, че когато това свърши, тя ще получи публикацията на живота, си. Междувременно ние ще позадвижим някои работи тук.

— Просто забрави за това. Изобщо нямам намерение да мъкна със себе си и някаква си репортерка. А да не говорим, че ако се натъкна на Малик, трябва да й бера и страха на това отгоре.

— Може да ти бъде по-полезна, отколкото си мислиш.

— Да, като таралеж в гащите, нали?

— Не ти ли е казвала нещо за миналото си?

— Какво минало, по дяволите? Тя е вестникарка.

— Тя е бивше ченге, Майк.

— Ченге?

— Десет години. В Ню Йорк Сити. Високо отличена.

Къли се отблъсна с рамо от стената и надникна иззад ъгъла към бара, където Хаусър отпиваше от бирата си и бърбеше засмяна с превърналия се целия в слух барман.

— Ченге, а? Да пукна на място!

— На това отгоре явно куражлия. Две години е работила като таен агент из наркобандите, после като детектив по убийствата била ранена вместо партньора си. Преди две години се е пенсионирала по инвалидност. Защо обаче го е направила — още не можем да разберем. Но е много добре квалифицирана и спокойно можеш да разчиташ на нея да ти пази гърба.

— Ченге, а? — повтори Къли, после смени темата: — Имаш ли някаква представа къде може да се крие Малик?

— Още не. Но работим по въпроса.

— Аз се връщам в Шарлотсвил. Смятам отново да преровя къщата и магазина. Може да съм пропуснал нещо.

— Добра идея. Къде си отседнал?

— „Холидей Ин“. Двайсет и девет, север.

— В минутката, в която нещо излезе, веднага ще ти се обадя. Ти също. А, между другото, покрих ти задника за оня пожар. Не бе най-умната постъпка от твоя страна, но да пукна, ако те обвинявам.

— Гледай си работата, Лу!

Къли затвори и дълго стоя, вперил поглед в Хаусър, преди да се присъедини към нея на бара. Винаги се бе гордял с умението си да преценява хората правилно. Бе свързал напористото й, безцеремонно държане с нахалното и хладнокръвно отношение на всички репортери, а трябваше да види, че има и нещо повече от това.

— И така, каква е присъдата? — попита тя, докато той седнаше на табуретката до нея.

Къли не обърна внимание на въпроса, опитвайки се да измисли начин как да се отнася с нея оттук нататък. Отвлече вниманието на бармана от деколтето на копринената й блуза, където двете най-горни копченца бяха откопчани, и ако барманът си дадеше труда да се наведе още малко, гледката щеше да стане прекалено съблазнителна. Къли посочи мълчаливо бутилката си, мълча, докато дойде втората, и после

погледна бармана така, че оня се оттегли, без да каже дума, в другия край на бара.

Хаусър хвана и задържа погледа му.

— Каниш се да го намериш сам, нали?

— А според теб това не е добра идея, така ли?

— Според мен ФБР имат по-добри начини да го намерят, отколкото ти.

— Пълна глупост — каза Къли. — Позволи ми да ти обясня някои неща за нашите фебери. Съдебномедицинските им лаборатории и специалисти безспорно са най-добрите в света. Момчетата им на компютрите могат да проследят движението на бумагите, както би го направил всеки добър компютърен специалист. Но когато работата опре до оперативна работа навън, по улиците, те се осират. Графиките за арестите им и осъждането на заловените от тях изглеждат внушителни само на хартия, но когато харчиш по десет милиона само за да хванеш и осъдиш някой нещастник, подправил петстотин доларов чек, или да боцнеш някой тъп политикан, това вече не е никакво ефективно прилагане на закона. Когато работата опре до разкриване на престъпление, чийто сценарий не е разработен от самите тях като капан за общественото мнение, тогава вече се оцапват целите в лайна. А списъкът им с десетте най-търсени личности е просто шега — те не включват никого в него, докато не разберат точно къде е и колко време ще стои там.

Хаусър се усмихна. Имаше свое собствено мнение за достойнствата на ФБР, което си бе изработила още от времето, докато беше полицаи, и знаеше, че Къли е прав. Всички операции, проведени съвместно с тях, бяха пълни провали.

— И какво толкова може да направи ЦРУ, което ФБР не може?

— Гледай трезво на нещата, Хаусър. Забрави правилните процедури. Забрави какво ти говорят уликите. Ако е достатъчно важно, забрави дори и конституцията. Ние можем да направим всичко, което пожелаем, и обикновено го правим.

— Аха. И точно затова влезе в затвора. — Хаусър съжали за думите си още докато ги изричаше. — Съжалявам. Това бе удар под пояса.

— Не, права си. Аз наистина влязох в затвора. И какво от това? Играта продължава и без мен. Всички сме заменими на този свят.

— Виж какво, сещам се накъде биеш, но от публикацията си няма да се откажа. Ние сключихме сделка. Каза, че ако твоите приятелчета са те излъгали и ако се окаже, че Малик е Кърпача, ти се отдръпваш и аз повече нямам задължението да стискам информацията.

— Добре. Хайде сега, ако обичаш, обясни ми точно с каква информация си мислиш, че разполагаш.

— С достатъчно, за да напиша една супер статия.

— Тогава нека ти кажа, че ти нямаш нищо без официалното потвърждение на Управлението. И ако ще да се разцепиш откъм гърба, такова няма да получиш. И в случай, че си готова да предадеш Спирко, забравяш кой контролира живота му. Той ще отрече, че такъв разговор изобщо се е състоял. Ако все пак успееш да минеш и без това, не забравяй, че Управлението може да упражни доста осезателен натиск върху вестника.

— Моят редактор няма да се огъне пред ЦРУ. Това ти го гарантирам.

— Твоят редактор няма изобщо да има думата. Всичко ще бъде уредено на далеч по-високо равнище. Задейства се мрежата от старите приятелства. Директорът се обажда някъде, казва, че истината трябва да остане скрита поради съображения, свързани с националната сигурност, и готово. Ти си дискредитирана, статията ти отива на кино, кариерата ти също и всички гледат ни теб като на най-обикновена интригантка.

— Ние говорим за залавянето на сериен убиец, Къли, а не за моята кариера. Ако кажа на ФБР това, кое го знам в момента, те имат много по-добър шанс да хванат Малик.

— Заклевам ти се, че нямат — каза Къли. — Дай да ти обясня какво ще стане. Даваш на ФБР името на Малик и им казваш, че е дефектор от КГБ. Управлението естествено отрича всичко. Но по този начин ти успяваш да накараш ФБР да следи плътно всяко негово движение и ние не можем да мръднем, за да не се издадем. Затова феберите трябва да продължат операцията съвсем сами, а това означава да търсят някой, който вече не използва това име, което си им дала, име, което Малик е искал те да научат още от самото начало. Схващаш ли картинката? Връщаш се обратно на изходна позиция.

Къли замълча, без да сваля поглед от нея, давайки й време да смели казаното. После продължи:

— А аз разполагам с нещо, което ФБР нямат. Малик ги очаква да хукнат подир него, той предчувства всяко тяхно действие. Но не знае, че и аз съм в играта.

След дълго мълчание Хаусър внезапно го погледна гневно.

— И нямам навик да предавам хората — каза тя, все още сърдита от подхвърлената за Спирко забележка.

— Дължах ти я, ти как ми подметка за затвора?

— Да, но аз ти се извиних.

— Е, и аз ти се извинявам.

Хаусър отново потъна в мълчание, загледана в чашата си. Къли също мълчеше и чакаше.

— Добре, Къли. С това приключихме. Какво предлагаш?

— Задръж още малко. Стой с мен още няколко дни да видим дали ще стигнем до нещо. Ако ФБР намерят Малик преди нас, пак можеш да си направиш публикацията. Такава, каквато никой не е правил досега.

— Ако обаче ти го намериш пръв, аз изпадам в същата ситуация. Ти ще прикриеш всичко така, сякаш никога не се е случвало, нали?

— Няма да е толкова лесно. Ти вече си навлязла доста надълбоко и ще можеш да посочиш, че Малик все пак е съществувал. И тогава — жив или мъртъв — някой трябва да обясни кой е той. Най-вероятният сценарий, ако аз намеря Малик преди феберите, е Управлението да поеме отговорността за залавянето или смъртта му, което им пасне по-добре. И в края на краищата се оказва, че този човек няма нищо общо с ЦРУ. Случайно се изпречил на пътя им и те са го хванали — бдителни и прилежни служители, които с риск за живота си са помогнали да се извърши едно добро дело. Ще излязат от цялата тази история едва ли не като жертви.

Къли не изпитваше особена гордост от опита си да убеди Хаусър в нещо, което лично той смяташе за изход с извънредно ниска степен на вероятност. Но въпреки, че верността му към ЦРУ се крепеше на косъм, тя все пак съществуваше, докато на един репортер той не дължеше нищо.

— Струва ми се невероятно, че ЦРУ е пренебрегнало предупрежденията на Спирко за Малик. Как изобщо са допуснали такова нещо?

— ЦРУ е бюрократичен апарат — както всяка друга държавна институция — отвърна Къли. — Само с едно изключение: има толкова строго разделение на дейностите, че дясната ръка рядко знае какво прави лявата. Завели са информацията на Спирко в някое досие и после никой не ѝ е обърнал внимание. А може и нарочно да са я пренебрегнали. Малик беше дефектор от много висок ранг. Един от най-ценните, които сме имали. Той е от онези, върху чиято ценност се градят цели кариери, и издигналите се за негова сметка съвсем не гледат с добро око на опитите на друг да се меси в шоуто им.

Къли погледна колко е часът. Беше шест и трийсет. До Шарлотсвил имаха половин час път. Той оправи сметката с бармана, докато Хаусър изля последната глътка бира в гърлото си и се изхлузи от табуретката. Барманът отправи последен и изпълнен с копнеж поглед към дългите изваяни крака, плътно обгърнати от стегнатите дънки.

Вън Хаусър се спря под неоновата светлина на паркинга и вторачи дълъг и изпитателен поглед в Къли. В това, което бе казал, имаше логика. А да не говорим за късмета ѝ като репортер — такова нещо се случваше един път в живота. В края на тази история се чуваше далечен тътнеж от овации, награди, отличия... Освен това имаше още едно нещо, което ужасно ѝ липсваше, откакто бе напуснала полицейската работа — екшънът.

— Окей, вътре съм. Обаче само докато показваш някакъв напредък. И нека се разберем: независимо от натиска, аз ще си направя публикацията, когато всичко това приключи. Ако не в „Пост“, то някъде другаде.

Къли протегна ръка и тя я пое.

— Става — каза той.

Майк се настани на дясната седалка на поршето, после се обърна назад и взе чантата си отзад. Отвори я и извади 38-калибровия валтер от глезенния кобур. Хаусър го гледаше как проверява дали пълнителят е на мястото си, и дали предпазителят е спуснат.

— Казаха ми, че си била нещо повече от едно приятно личице. — И той ѝ подаде пистолета.

— Значи приятелчетата ти от Лангли са си решили домашното — отбеляза Джули и му върна оръжието. — Нямам нужда от такива работи.

— Ако налетим на Малик, повярвай ми, ще имаш.

Хаусър също се извърна назад, взе своята чанта от задната седалка и я сложи в скута си. За всички, които не знаеха, чантата отвън изглеждаше като всяка нормална чанта — може би малко по-голяма, но нищо повече. В средата ѝ обаче имаше отделение, затварящо се с велкро лепенка, за да не се губи време за търсене и дърпане на цип. Тя плъзна ръка вътре и извади полуавтоматичен пистолет със скрита цев.

— „Глок“ 40-и калибър — каза тя. — Тръшка това твое пушкалце, дето ми го даваш, в земята по всички показатели.

Къли се разсмях за първи път, откакто се бяха срещнали. Има чудесен, смях, помисли си тя, и такова едно дяволито пламъче в очите, което не бе виждала у нето.

— Репортерски инвентар, а?

— Трябва да видиш някой път из какви квартали ми се налага да ходя по всяко време на нощта.

— А имаш ли разрешително за това нещо?

— Аз не нарушавам закона, Къли.

— Защо не ми каза, че си била ченге?

— Не си ме питал.

— Глупав отговор.

— Глупав въпрос — отвърна Хаусър и запали двигателя. Рязко отпусна съединителя, натискайки здраво газта. Вирнало нос, с пищящи гуми, поршето с рев изхвърча от паркинга и въртейки задница, пое по пътя.

— О, по дяволите! — изпъшка Къли. — Пак почваме.

20.

В тази отсечка от шосе 20, виещо се на север към Шарлотсвил, тъмнината бе особено гъста — дърветата от двете му страни образуваха тунел над платното. Луната се бе скрила зад ниско спусналите се над земята облаци и приземната мъглица още повече намаляваше видимостта. Осовата линия, спешно нуждаеща се от преобоядисване, едва се виждаше в тесния конус светлина на фаровете и Хаусър бе принудена да намали до позволената скорост. Чувстваше се като ограбена — да ѝ отнемат удоволствието от предизвикателството на пътя. Къли съвсем не виждаше нещата по този начин, приемайки всяко намаляване на скоростта като отговор на горещо отправена към Бога молитва.

Пътят бе пуст — не бяха срещали кола, откакто бяха излезли от шосе 15, затова на излизане от дългия S-образен завой фаровете, блеснали в огледалото за обратно виждане, изненадаха Хаусър. Тя се пресегна, щракна му, за да намали непоносимия блясък в очите и отново се съсредоточи в пътя.

Навлизайки в къса и права отсечка, тя забеляза, че задната кола скъсява дистанцията с голяма скорост. Правата отсечка завършваше само след около стотина метра и за да избегне неприятен инцидент, Хаусър намали с намерението да пусне глупака да заминава напред, преди да е станало твърде късно. Но колата само се доближи още по-близо и си остана там. Фаровете бяха малко по-високо от тези на нормален автомобил и Хаусър си помисли, че това зад нея е или малък камион, или някакъв джип. Прозорците на поршето бяха отворени — тя извади ръка и му махна да я надмине. Но возилото стоеше зад нея и дори се приближи още по-плътно.

— Задник такъв — промърмори тя.

Къли се обърна назад и примижа срещу ослепителната светлина.

— Пусни го да мине.

— Вече опитам. Сигурно е някой пияндур, дето си търси белята.

— Тогава дай газ и го остави назад.

Хаусър слезе на трета и рязко даде газ. Прекрасно регулираният двигател отреагира моментално и колата се хвърли напред, оставяйки нахалника назад, но само след минутка той отново се залепи за задницата ѝ.

— Тъпанар! — каза Хаусър.

Малик се закиска доволно. Огромният осемцилиндров двигател на черокито не можеше да се мери по пъргавина с този на поршето, но мощността му бе достатъчна, за да го настигне и да поддържа скоростта. Малик, който се връщаше по същия път към Шарлотсвил от „Хемпдън-Сидни“, бе минал покрай крайпътното заведение и бе забелязал отличаващото се от другите коли порше на паркинга.

Някъде отдалеч в него се бе обадил слаб глас: *Не си играй с него, той е опасен.* Това бе гласът, диктувал действията му през последните четири години, потискайки нагона му да убива с успокояваща логика и трезв разум. Но още преди месец Малик бе престанал да му се подчинява. А тази вечер, все още чувстващ приятния гъдел от убийството на Спирко, бе особено настроен за игри. Бе отбил от пътя и бе изчакал поршето да мине край него, след което го бе последвал.

Не се дръж като глупак, посъветва го отново гласът, но Малик бе изкрещял:

— Майната ти! Майната ти! Млъквай!

И гласът бе замлъкнал.

Хаусър караше с максимална скорост, доколкото мъглата и тесният, с лоши банкети път позволяваха. Колата хвърчеше в нощта с над сто и десет, но Малик продължаваше да кара плътно зад нея. Бе опасно близо — само на няколко сантиметра от задната ѝ броня. Ако ѝ се наложеше да спре рязко, ударът отзад в никакъв случай нямаше да бъде избегнат.

Реши да опита един стар трик, който бе виждала баща си да прилага на такива нахалници като този.

— Дръж се — подхвърли тя към Къли.

Къли, без да чака да му повтарят, се хвана за дръжката на вратата с дясната ръка, а лявата вкопчи в ръкохватката под жабката и се

подготви за дявол знае какво.

Хаусър рязко изкара поршето от пътя и с десните гуми стъпи върху банкета. Моментално изпод тях захвърчаха дребни камъчета и като град забарабаниха по цялата предница и стъклото на джипа.

Малик веднага се дръпна назад.

— Ах, малка кучка такава! — извика той и веднага се доближи отново, щом поршето се върна на пътя.

— Отбий и спри — каза Къли. — Ще се избием заради този идиот.

Хаусър напрегна поглед през мъглата и се опита да намери напред някое по-открито място. Точно на върха на завоя тя видя малка пролука между крайпътните дървета. Лекичко чукна спирачката — колкото стоповете да светнат и да подскажат на тоя тъпак отзад, че се кани да намалява.

Малик, пренебрегвайки опасността от насрещно движение, мина в лявото платно и се изравни с поршето точно когато то се накани да влиза в завоя.

— Май се умори нашият човек — каза Хаусър и се дръпна плътно вдясно.

Малик дръпна още малко напред и рязко кривна волана надясно. Само поради бързите рефлексии на Хаусър избегнаха удара, но Малик, добре запознат с недостатъците на поршето, бе избрал момента с хирургическа точност — бе й отрязал пътя на най-високата точка на завоя.

Слабото място на пъргавата спортна кола бе в задното й предаване. При всяко по-здро натискане на спирачките по време на завой винаги съществува опасност да изтървеш управлението. И поршето направи точно това. Задницата поднесе встрани и гумите изгубиха сцеплението си с пътя. Хаусър направи всичко, което би направил всеки добър шофьор, добре запознат с капризите на този вид коли: бясно завъртя волана по посока на занасянето, но тъй като скоростта бе голяма, не можа бързо да го върне в подходящия момент. Поршето лудо се завъртя, правейки два пълни оборота, преди да спре, високо вирнало двете си колелета във въздуха, и с трясък да стъпи отново на четири гуми.

Челото на Къли с тъп удар се стовари върху таблото, а главата на Хаусър издрънча в страничното стъкло и за малко не го изби. Колата бе

наполовина излязла от пътя, обърната към насрещното движение, с фарове, насочени към джипа на Малик, спрял малко по-напред от тях.

Къли, със замъглено за момент съзнание, разтърси глава и се наведе към Хаусър, която не бе пострадала, ако се изключи надигналата се отстрани на главата ѝ цицина.

— Добре ли си?

— Да — отвърна тя и вдигна поглед, за да види Малик, застанал зад джипа с тяло, наполовина скрито от приземната мъгла, но с ясно виждащо се в светлината на фаровете лице. В ръката му имаше пистолет, насочен към предното стъкло на поршето.

— Къли!

Къли извърна глава и моментално позна Малик. Бе вдигнал ръка и мърдаше пръсти за поздрав, хилейки се.

Само с едно движение Къли отвори вратата, и изтъркулвайки се навън, измъкна пистолета от раменния кобур. Насочил оръжието към джипа, той предпазливо подаде глава иззад калника, но Малик не се виждаше никакъв.

— Легни под таблото! — подвикна Къли към Хаусър и в същия момент видя вратата ѝ да се отваря и тя да застава зад нея, промушила стиснатия в двете ръце пистолет в пролуката между отворената врата и купето.

Къли се примъкна към предницата на поршето. Цевта на пистолета следваше всяко движение на очите, докато оглеждаше обстановката около пътя.

Джипът бе спрял в средата на пътя и двигателят му още работеше. Внезапният рев на мотора привлече вниманието на Къли. Той се прицели в задното стъкло на джипа и се приготви да дръпне спусъка, но само част от секундата преди това отпред се появиха фаровете на кола, излизаща от завоя срещу тях. Страхувайки се някой рикоширал куршум да не засегне невинен човек, Къли отпусна спусъка тъкмо в момента, в който Малик натисна газта и за броени секунди изчезна зад завоя.

Шофьорът на идващата срещу тях кола рязко завъртя волана, за да избегне поршето, после спря да разбере какво става, но видял двама души с пистолети в ръцете, натисна отново педала и изчезна в нощта със свирещи гуми.

— Скачай вътре! — викна Къли. — Приложи самоубийственото си шофьорско изкуство за нещо полезно. Не може да ти избяга.

— Откажи се — каза Хаусър и кимна към предницата на поршето. — Предната лява гума е гръмнала.

Тя се изправи и се подпря на покрива на колата. Държеше пистолета така, сякаш бе естествен придатък към ръката ѝ. Къли забеляза, че е спокойна и съсредоточена, ни най-малко впечатлена от случката.

— Малик? — попита тя, предусещайки какъв ще бъде отговорът. Къли кимна.

— Цветът на джипа не е същият, но може да го е преобоядисал — каза тя и добави: — Край на теорията ти, че не знаел за твоето участие в играта.

Тя видя как гневният израз от лицето на Къли рязко се променя, очите ужасени се разширяват и тялото му се напруга.

— Какво има?

— Спирко. Малик сигурно ни е проследил.

— О, боже мой!

Хаусър изтегли поршето от пътя, а Къли извади клетъчния телефон. Юмрукът му ритмично удряше по таблото, докато чакаше телефонистката да му даде домашния телефон на Спирко. Бързо набра номера и зачака. Телефонът иззвъня шест пъти, преди да се обади груб мъжки глас, който каза само:

— Шериф Мъхейнъс.

Хаусър чуваше само Къли, но не беше трудно да се досети, че Спирко е мъртъв.

— Тоя тип, дето отговори, беше местният шериф — каза Къли, след като затвори. — Нищо не пожела да ми каже, но някъде отзад се чуваше плач. Това ненормално копеле е убило Спирко. И на това отгоре аз го заведох при него.

— Ще си помислят, че ние сме го направили — каза Хаусър.

— Да, но не знаят кои сме. Не му казах името си и ония хлапета, дето ги питахме за Спирко, едва ли са запомнили номера ти.

— Вероятно сме последните, които са видели Спирко жив.

— Не е вярно. Точно когато се разделихме с него, трима студенти пресякоха улицата и дойдоха нещо да му кажат. Видяха ни да си тръгваме, а той беше още жив.

— Все пак, ако аз разследвах случая, щях да се опитам да говоря с нас.

— Не можем да го направим.

Хаусър забеляза, че ръцете ѝ започват да треперят и разбра какво става. Адреналинът, закипял във вените ѝ, бавно се отдръпваше. Безброй пъти го бе изживявала и знаеше, че минава за броени минути.

— Можеше да ни убие, ако искаше — каза тя. — Защо не го направи?

— Защото е супер самоуверено копеле и достатъчно ненормално, за да повярва, че може да спечели играта.

— Какво е работил в КГБ? — попита Хаусър. — Нещо ми подсказва, че не си е седял само на бюрото.

— Всичко е работил — отвърна Къли.

И докато сменяха спуканата гума с резервната, я запозна с миналото на Малик.

21.

Къли и Хаусър стояха в тъмнината зад къщата на Малик и навличаха тънките памучни ръкавици, купени по пътя за насам от една аптека. Къли тъкмо се канеше да разбие вратата с ритник, когато Хаусър го бутна настрани и с помощта на кредитната си карта освободи ключалката.

— Типично за хора като теб — каза тя с игрива усмивка. — Дай им само един чук в ръцете и всичко наоколо им заприличва на гвоздеи.

— Спестяваш си време. Освен това е приятно.

— Прилагай малко финес от време на време. Спестяваш си износване и амортизиране на тялото.

Влязоха в тъмната кухня и Къли запали прожектора, взет от жабката на поршето. Хаусър щракна голямото колкото писалка фенерче, което бе взела от чантата си. Къщата бе оградена отвсякъде с дървета, но те криеха светлината с шепи, докато минаваха от стая в стая и дърпаха завесите.

— Предполагам, че знаеш как се претърсва къща — каза Хаусър.

— Ще се оправя.

— Вземам първия етаж — добави тя и без повече приказки започна щателно и умело претърсване, докато Къли, вземайки по две стъпала, се качи на втория етаж. Къщата бе безупречно подредена. Всичко си стоеше на мястото, предназначено за него. Списанията бяха прилежно подредени на кафе масичката в хола и в кабинета. Стройните купчинки лежаха от една и съща страна и на двете маси и бяха разположени точно на два сантиметра и половина от краищата им, като заглавията бяха обърнати така, че да се виждат от пръв поглед, на това отгоре подредени и по дати — последните броеве най-отгоре.

Акуратността на подредбата биеше на очи навсякъде. В гардеробите на горния етаж Къли виждаше прибрани в големи найлонови пликове костюми, грижливо окачени по закачалките на петсантиметрови интервали един от друг. Обувките, в малки полиетиленови пликчета, бяха наредени в идеална редица по пода в

гардероба. Съдържанието на аптечката над мивката в банята му заприлича на взвод войници, строени за преглед. Кърпите висяха на еднакви разстояния по рейките и прецизно сгънати в шкафовете, като мястото на сгъвката винаги бе навън. В чекмеджетата на дрешника цареше същият ред: чорапи, подредени по цвят и материя — летните в едно чекмедже, зимните — в друго, бельо, изгладено и старателно подредено, ризи, силно колосани, безупречно сгънати и пъхнати в найлон.

Когато Къли свърши с претърсването, стаите от горния етаж изглеждаха, сякаш през тях е минал тайфун. Костюмите бяха нахвърляни по пода. Рамките на картините, свалени от стената, бяха изпотрошени и задната им основа — разкъсана. Книгите от библиотеката в спалнята бяха разхвърляни по цялата стая. Чаршафите и одеялата бяха свалени от леглата, матраците — обърнати и захвърлени към стената.

Часът, изминал в основно претърсване на къщата, не даде нищо повече от един стар билет за кино, останал в иначе празното кошче за боклук. Освен болезненото чувство за ред, единствената представа за човека, живеещ тук, даваше колекцията от учебници по анатомия на човешкия организъм и хирургия, както и обширната сбирка от порнографски видеокасети в най-горната лавица на шкафа за бельо, скрити зад чаршафите и калъфките.

Усилията на Хаусър също не дадоха резултат. След също така основното ѝ претърсване обаче долният етаж остана в същия вид както преди, сякаш никой не бе пипал нищо. Дватама слязоха в мазето само за да видят, че вътре няма нищо, освен бойлер, газова печка и елтабло с предпазителите. Всичко бе покрито с дебел слой прах и от всеки ъгъл висяха паяжини — явно тук отдавна никой не бе влизал.

Тъкмо се канеха да излизат през кухненската врата, когато Къли забеляза телефонния секретар на барплота. Червената лампичка за съобщенията светеше, а екранчето показваше, че записаните обаждания са три на брой. Той натисна копчето за прослушване и ги изслуша. Първото беше от химическото чистене — напомняха на Малик, че дадените от него за почистване дрехи са готови и го чакат. Второто бе от електрическата компания и го подканваше да отиде до банката и да уреди плащането на непогасената си сметка, просрочена вече с цял месен.

Третото бе от жена с френски акцент и много запомнящ се глас — нисък и сипкав. Къли обърна особено внимание на това обаждане и го прослуша три пъти:

Обажда се Одет. Утре се връщам в Джорджтаун и ще чакам да ми се обадиш при първа възможност.

— Одет с френски акцент от Вашингтон — каза Хаусър замислено. — Само за две години ще успеем да стигнем до нея.

Къли не отговори нищо, сигурен, че този Джорджтаун, който жената спомена, няма нищо общо със скъпия квартал във Вашингтон. Той натисна копчето за изтриване и обажданията изчезнаха.

— Защо ги изтри? — попита го Хаусър.

— По силата на навика.

— Но тя може да е следващата жертва.

— От това, което ми каза, разбрах, че той не си прави срещи с тях — просто ги отвлича от улицата.

— Това бе безсмислено, Къли. Съобщението можеше да се окаже полезно.

— Моя грешка. Хайде, имаме още работа.

Часът, прекаран в магазина на Малик на Елиууд Авеню, не даде нищо ново и малко след десет часа те излязоха и подкараха към „Холидей Ин“.

— Обади се на твоите хора и ги накарай утре да проверят в пощата — каза Хаусър, докато излизаха от колата. — В пощенските кутии нямаше нищо. Нито в къщата, нито в магазина. Сигурно има кутия в пощата.

— Той е твърде умен, за да пропусне нещо толкова явно. Гарантирам ти, че се е обадил в пощата и им е казал да спрат да му изпращат писмата на този адрес и им е дал, ако изобщо им е дал нещо, фалшив адрес.

— Тогава какво ще правим по-нататък?

— Точно сега имам нужда от малко сън — каза Къли. — Утре сутринта ще мислим. Ще се видим около седем.

Стаята на Къли бе в противоположния край на сградата и Хаусър се загледа в гърба му, докато той се отдалечаваше по паркинга. Търсеше си белята с него и го знаеше, но в момента чувстваше само

ефекта от моментната близост, която неминуемо се поражда между двама души, избегнали заедно на косъм голяма опасност. Освен това имаше и още нещо. Когато очите им се срещнеха, той сякаш се опитваше да погледне дълбоко в душата ѝ. И това ѝ харесваше. От доста време не се бе чувствала така.

В него има някакво вътрешно затишие, помисли си тя. Напрегната готовност и понякога неговите, иначе напрегнати, и о, толкова сини очи не излъчваха никакво чувство, отразявайки само спокойната увереност на сигурен в себе си човек. Но той бе предаден от хора, на които бе имал доверие — като дете, яло бой от най-добрия си приятел. Отвън изглеждаше здрав като огъната стоманена плоча, но отвътре обидата бе оставила дълбок отпечатък в душата му и имаше нужда от помощ, от утеха. Майчинските ѝ инстинкти бяха събудени за първи път от толкова много време насам, че не можеше да си спомни откога. През последната година не бе имала сериозна връзка с никого, ако се изключат редките вечери с мъже, които считаше за свои приятели. Бе срещала и други мъже като Къли — опасно хубави. Освен това той бе последното нещо, от което имаше нужда, но това никога не я бе спирало.

Почти цял час Хаусър прекара в леглото, сложила компютъра в скута си, пишейки резюме на случилото се през деня. Когато позвъни на редактора вкъщи, вече минаваше единайсет часа.

— Страшно точно избираш кога да се обадиш, Джули. Току-що излизам от банята — каза Питър Дейвидсън, — но ти прощавам. На всички удари шамара с тия бележки. Дори и „Таймс“ го нямат, а когато това стане, мед ми капе на сърцето. Цяла седмица съм на върха на щастието.

— Известно време няма да ти се обаждам — каза Хаусър.

— А това има ли някакво обяснение?

— Ще трябва да ми се довериш без обяснение, шефе.

Дейвидсън я познаваше достатъчно добре, за да настоява — и друг път му се бе случвало.

— Добре, но очаквам, като се върнеш, публикацията да е адски добра.

— Точно такава ще бъде.

— Ако си се задълбала в аферите на ТАСВ — каза Дейвидсън, припомняйки си предишния разговор с нея, — бъди внимателна. Тия

момчета хич не обичат някой да им се бърка.

— Какво е това ТАСВ? — попита учудено Хаусър.

— Тайната армия на Северна Вирджиния. Известна още под името ЦРУ.

Хаусър се засмя и му пожела лека нощ. Загаси нощната лампа и легна по гръб, загледана в тъмното към тавана. Отново видя как Къли се изтъркаля от поршето и застава на коляно, насочил пистолета напред. Оттренирана маневра, извършена почти инстинктивно. Ни най-малка следа от колебание или страх.

— Точно това ти трябва, Джули. Пищовджия в къщата.

Тя се обърна на една страна, сгуши глава във възглавницата и отново запрехвърля в главата си събитията от деня, докато накрая заспа.

22.

Малик бе в стихията си. Кънтри музиката гърмеше от тонколониите в претъпканата зала, а той подскачаше, въртеше се и размахваше ръце заедно с цяла група танцуващи, които заемаха цялата дължина на осемнайсетметровия дансинг на заведението, поръсен с дървени стърготини и черупки от фъстъци.

Наближаваше полунощ, бе събота вечер и тълпата още не бе стигнала върха на веселието. В залата вонеше на изветряла бира и цигарен дим и децибелите от гърмящата музика, крясъците на пияните и продраните писъци на жени — ту обидени, ту приятно изненадани — в зависимост от оказаното им внимание, правеха разговора невъзможен, освен ако не викаш право в ухото на събеседника си. Посредственият оркестър свиреше, скрит зад телена мрежа, предпазваща ги от случайно запратена по тях бирена бутилка или дори стол, когато изпълняваната от тях песен не срещаше одобрението на по-буйните и ставащи все по-невъздържани клиенти. Из залата, разпределени на по-невралгични позиции, огромните фигури на дузината безврати биячи се спускаха от време на време и прекъсваха неизбежно възникващия по такива места юмручен бой, безцеремонно изхвърляйки биещите се през двойната задна врата, без да я отварят преди това.

Крайпътната кръчма на Ханигън се намиреше на три километра от магистралата за Ню Джърси, съвсем близо до Мансфилд. Малик бе открил това място преди няколко месеца, докато пътуваше до Ню Йорк. Беше му станало навик да се отбива тук при всяко отиване натам и обратно. Тази вечер бе постигнал особено добро време по 1–95, карайки със средна скорост от сто и шейсет километра в час, бързайки да стигне до Ханигън, и бе пристигнал тук в десет и половина — за по-малко от четири часа, след като бе избутал Къли и Хаусър от пътя. Хапна набързо в ресторанта в другия край на сградата и си купи каубойска шапка и ботуши от магазинчето, продаващо дрехи и принадлежности от Запада по прекомерно раздут ценоразпис.

Новата шапка с украшение от фалшиво сребро и две-три проскубани пера бе на главата му, небрежно бутната назад. Дишаше тежко и се потеше в спортното си сако от туид, когато танцът свърши и ръководителят на оркестъра запя бавна балада. Момчето бе цялото коса и шапка, но без талант. Партньорката на Малик бе сексапилно двайсетгодишно момиче с лисиче лице и стегнато тяло — Тами, с *и* на края, беше му казала тя. Бе облечена в плътно прилепнали джинси, блуза със силно изрязано деколте под незакопчаното кожено яке, а краката ѝ бяха обути в розови ботуши. Изобщо не почувствала умора от танца, тя се залюля под ритъма на баладата, отърквайки се плътно в него с предизвикателен поглед.

— Обичам тази песен — каза тя, плъзгайки ръка по вътрешната страна на бедрото му.

Малик я прегърна и вътрешно се усмихна, когато тя притисна тяло в неговото и отново силно потърка таза си, докато двамата бавно се завъртяха в центъра на претъпкания дансинг, пристъпвайки в ритъма на музиката.

Когато танцът свърши, Малик погледна часовника си. Беше се обадил на Юрий в Бруклин и му бе казал да го чака, докато дойде, така че нямаше защо да бърза да си тръгва. Все пак достатъчно бе танцувал тази вечер, и сега нямаше търпение да си вземе неочакваната премия, която го очакваше.

— Това е златен ролекс, нали? — каза Тами, загледана в часовника му.

— Да.

— Доста секси изглеждаш за възрастта си, знаеш ли?

— Много любезно от твоя страна.

Той си тръгна от дансинга и Тами увисна на ръката му. Безсрамието ѝ нарасна — точно както Малик очакваше. Сега, когато музиката беше спряла, разговорът бе станал възможен, макар че пак трябваше да се вика.

— Нали няма да си бягаш?

— Боя се, че ще трябва. Но вечерта с теб беше едно прекрасно изживяване, мила моя.

— Ама страшно ми става гот, като те слушам как приказваш. — Ръката ѝ се промуши през колана на панталоните му, промъкна се надолу и когато го хвана, намигна похотливо, гледайки го право в

очите. — Не можем ли да отидем някъде? Само двамата. На някое тихо и спокойно място.

— И какво точно имаш предвид? — попита я Малик, измъквайки ръката ѝ от панталоните си.

— Забавни игрички.

Малик се засмя, Тами го хвана плътно под ръка и двамата си запробиваха път през тълпата към изхода. Претъпканият с коли и пикапи паркинг бе слабо осветен. Джипът се намираше в най-далечния му ъгъл, където светлината не достигаше, и Малик се огледа да се увери, че са сами. Предната част на паркинга бе пълна и новопристигналите паркираха колите си зад сградата на заведението, така че не можеха да ги видят. Няколко пияници се клатушкаха ту навън, ту навътре през главния вход, но джипът бе добре скрит зад четири редици коли. Веселият израз по лицето на Малик нямаше нищо общо с напрегнатостта в очите на мърлявата му компаньонка — той вече бе забелязал мургавото момче да излиза преди тях от бара и сега го видя да се крие, облеgnато на стената в сянката на сградата.

Малик предчувстваше как ще се развият събитията и нетърпението му нарасна. Още в магазина бе забелязал как тия двамата го оглеждат и му взимат мярката. Действаха толкова непохватно и аматьорски, че той едва не се засмя. Просто така, за забавление, отвори натъпканото си със стотачки и кредитни карти портмоне, давайки им възможност да видят и часовника му. Тами го бе заговорила на бара с целия финес на слон в стъкларски магазин още когато си поръча първото питие. И сега трябваше да положи доста усилия да не се разсмее, като видя смуглия хлапак да запраца фаса в тъмнината с небрежно движение на убиец от мафията и да се насочва към него с преднамерено безгрижна и същевременно заплашителна крачка.

Хлапакът се приближи откъм задницата на джипа и от ботуша си извади нож с пружина. После освободи острието и направи кръгово движение с него пред лицето на Малик.

Тами се закиска възбудено.

— Клъцни го, Дуейн! Клъцни го!

— Дай си сега насам шибания ролекс, портмонето и ключовете от колата, задник такъв, и може би няма да те кълцам много.

Това бяха последните думи на Дуейн.

Малик се ухили, престори се, че посяга за портфейла и извади пистолета със заглушителя от колана на кръста си. Стреля два пъти в главата на хлапето още преди то да е разбрало какво става, после спокойно прекрачи трупа му и блъсна Тами към джипа, притискайки заглушителя под брадичката ѝ.

— Сега искам много тихо и внимателно да се качиш в колата.

Тами се взираше ужасена в трупа на приятеля си и в локвата кръв около главата му. Толкова се бе уплашила, че нито можеше да помръдне, нито да извика. Малик отвори вратата и я набути навътре през централната конзола, докато момичето се отпусна премаляло на дясната седалка. Веднага обаче се стресна и се опита да отвори вратата, но Малик рязко се пресегна, хвана я за ръката и жестоко я изви.

— Моля те, шефе. Той ме накара.

— Сигурен съм, че е така.

— Няма да ме дадеш на ченгетата, нали?

— Не мисля, че това ще е необходимо.

— Никога не съм правила това нещо, честна дума.

— Разбира се, че не си. Ти си образец на добродетелта. Разбрах го още като те видях.

— Ъхъ. Никак не щях да се меся в тая работа. Той ме наби, да знаеш.

— Е, този проблем вече го решихме, нали?

— К'во ще правиш с мен, шефе? Моля те, не ме бий.

— Преди малко спомена нещо за забавни играчки — каза Малик, затвори вратата и запали двигателя.

— Ъхъ, дадено, дадено. И съм много добра, ще знаеш — каза Тами, хващайки се като удавник за сламка за всяка възможност. — Пичовете разправят, че съм много естествена. Мога да ти извъртя калифорнийска свирка, да ми се изпразниш между циците, да ти налапам целия с топките барабар и да глътна семето... каквото ти дойде наум.

— Колко си чаровна.

— Няма да те разочаровам. Обещавам ти.

— Е, добре, Тами с и накрая, щом искаш забавни играчки, забавни играчки ще получиш.

Малик я хвана за врата, натика главата ѝ в скута си и изкара джипа от паркинга. Тихо изпъшка, когато тя разкопча панталоните му и го пое в устата си.

— Хайде сега да те видя какво можеш — каза той, завивайки по пътя. — Ще бъдеш възнаградена според заслугите.

На няколко километра от Ханигън Малик видя това, което търсеше — посипан с чакъл път, водещ към огромен строителен обект, в който нямаше жива душа, — бе събота. Спря зад един булдозер, скрит от очите на минаващите по пътя, и угаси двигателя и светлините.

Тами вдигна глава от скута му разочарована.

— Хей, нишката ти май нещо омекна. А още не съм свършила.

Малик я сграби за косата и тресна главата ѝ в отсрещната врата.

— Аз също, малката ми кучка.

Един час по-късно щатският патрул от Ню Джърси напусна мястото на убийството в паркинга на Ханигън. Престъплението се поемаше от местните ченгета и той повече нямаше работа тук. Продължи с рутинната си обиколка и свърна към строителния обект на няколко километра от кръчмата просто за да се увери, че всичко там е спокойно и никой не се опитва да краде строителни материали, както бе станало миналата седмица.

Патрулът направи бавна обиколка на целия обект и тъкмо се канеше да си тръгва, когато видя, че зад лостовете на булдозера има някой. Без да слиза от колата, той се приближи към машината и насочи прожектора натам през отворения прозорец. Човекът, изглежда бе гол, и май бе заспал. Някой пияндур, помисли си той, спря колата и излезе от нея.

Покатери се по стълбичките към кабината и освети вътрешността ѝ с прожектора. Гледката от ужасно обезобразеното тяло го накара да се изпусне от перилата на стълбичката, той залитна назад и падна на земята. После с усилие се изправи на колене, повърна и дълго се дави, преди да се съвземе и да изтича до радиото в колата.

23.

Докладът от „Хемпдън-Сидни“ стигна до щаба на обединената група в Шарлотсвил за по-малко от час след убийството на Джордж Спирко. По същия бърз начин специалният агент от ФБР Джек Матюс отхвърли връзката на това убийство с поверения му случай. Жертвата бе мъж, обезобразяванията нямаха сексуален характер, а и Кърпача не бе използвал огнестрелно оръжие при предишните четири убийства. Матюс тъкмо се канеше да приключи работния ден малко след единадесет часа, когато един от хората на Брейди направи пробив в търсенето на тъмнозелени металици, произведени от „Крайслер“ и закупени в района на Шарлотсвил.

Списъкът с такива возила съдържаеше триста шейсет и осем автомобила, но те извадиха късмет с кола номер сто и дванайсет. Когато служителят опитал да се свърже с Джон Малик, собственик на джип „Гранд Чероки“, оттам никой не му отговорил. Съседът му, възрастен човек, прибиращ се от късната си вечерна разходка, казал на изпратените на мястото хора на Брейди, че не е виждал Малик повече от месец. Просто изчезнал. Изобщо не му липсвал с тая кънтри музика, която пускал по всяко време на денонощието, и то толкова силно, че можела да събуди и мъртвите. Ако искали, можели да проверят в магазина му на „Елиууд“, но той мислел, че магазинът е затворен горе-долу от същото време — бил си поръчал книга за Елизабетинските драматурзи преди шест месеца и още не я бил получил.

Служителите започнали да разпитват и останалите съседи — някои от тях даже вдигнали от леглото, — но никой не могъл да добави нищо по-съществено, освен че Малик бил саможив и неособено приятелски настроен. Даже не обръщал внимание на поздравите в редките случаи, когато съседите го срещали на улицата.

Изчезнал преди месец, повтаряше си Джек Матюс, след като изслуша обясненията на служителя. Времето съвпадале. Цветът на колата — също. И кънтри музиката. Скоро след като си тръгнаха от

стадиона, шефът Брейди си спомни къде бе чувал тези думи от бележките — подсъзнателно си бе тананикал старата кънтри песен, когато внезапно се усети.

Матюс знаеше, че на този етап той разполага със съвсем слаби косвени улики — малки, не доказващи нищо парченца информация, които при по-нататъшно разследване можеше изобщо да не съвпадат. Предстоеше му да извърви дълъг път. И въпреки това усети как косъмчетата по тила му настръхнаха. Нещо вътре в него му подсказваше, че е на прав път.

Сега вече разполагаха със снимката и номера на социалната осигуровка на Джон Малик, взети от шофьорската му книжка, издадена преди три години. На нея Малик бе с брада и мустаци, но Матюс подозираше, че ако той е убиецът, отдавна я е обръснал — още когато е започнал да се крие и да отмъква студентките, променяйки по този начин външността си значително. Освен това, проучвайки шофьорското досие на Малик, Матюс с интерес забеляза липсата на книжка, издадена от друг щат, която той би трябвало да остави, за да получи вирджинска шофьорска книжка. Мъж на четиридесет и три години, който до този момент е бил без книжка, бе нещо, на което Матюс трудно можеше да повярва. Първата мисъл, която му дойде наум по този повод, бе, че името е измислено.

Един чиновник от Данъчно управление бе изтръгнат от топлото кресло пред телевизора у дома си и откаран в общината, за да събере информация относно молбата на Малик за откриване на магазина, за недвижимото му имущество и данъчните декларации, добавяйки по този начин още парчета към мозайката. Оказа се, че Малик е дошъл да живее в Шарлотсвил преди три години и веднага е купил къщата и магазина, плащайки в брой. Средната брутна печалба от магазина през последните три години бе осемнайсет хиляди долара, което наведе Матюс на мисълта, че това едва ли би могло да бъде единствен източник на доходите му. Огромната сума пари в брой — над четиристотин хиляди долара, необходима за покупката на къщата и магазина би могла да дойде от по-раншен незаконен бизнес, мислеше си Матюс, но можеше и да има съвсем законно обяснение. Отделът на ФБР за връзка с IRS още утре сутринта трябваше да започне да души в тази посока.

В два часа сутринта лампите в кабинета на полицейското управление в Шарлотсвил, окупиран от щаба на обединената група, още светеха. Шефът Брейди се бе отпуснал на един стол със зачервени от безсъние очи и удължено от умора лице, разсеяно заслушан в разговора на Матюс, комуто току-що се бяха обадили от центъра в Куонтико. Откакто се бе появило първото тяло, те също работеха почти денонощно.

Матюс затвори, стана от дългата заседателна маса и закрочи бавно около нея, за да раздвижи малко схванатите си мускули. Вдигна кафето към устните си, после пак го остави, без да отпие — това му бе седмата чаша през последните три часа и накрая то бе придобило в устата му вкус на акумулаторна киселина. Очите му уморено се спряха на голямото табло в другия край на стаята, огледаха зловеците снимки на обезобразените тела, направени на мястото на подхвърляне, и устните му за стотен път повториха думите от бележките, написани с тебешир на черната дъска, търсейки някакъв смисъл, който до този момент може би му е убягвал.

— НЦКИ нямат информация за никакъв Джон Малик — каза най-сетне Матюс на Брейди, предавайки му какво е научил току-що от Националния център по криминална информация в Куонтико. — В нашите криминални досиета също няма абсолютно нищо.

— Няма никой, използвал такова име, така ли?

— Нищо. Никаква следа от име Малик. Абсолютно нищичко.

— Бихме могли да поискаме разрешение за обиск на къщата и магазина — каза Брейди. — Трябва да намерим отпечатъци от пръстите му. Ако името Джон Малик е измислено, то той сигурно някъде има криминално досие и отпечатъците му са в него.

— За разрешително за обиск ни е необходима основателна причина — каза Матюс. — А ние нямаме нищо, което даже да прилича на такава.

— А дали не можем да се разровим из банковите му сметки, кредитните карти и сметките му за телефона?

— Това може да стане. Първата ми работа утре сутринта ще е да им изпратя молби от прокурора на Съединените щати — каза Матюс. — Предчувствам, че с този тип сме на прав път, шефе. И то до такава степен, че искам от теб да изтеглиш всичките си хора от търсенето на колата и да ги съсредоточиш изцяло върху Джон Малик. Накарай ги да

разпитат всеки, който даже само се е разминал с него на улицата през последните три години.

— Ще изкарам фотокопия от снимката на шофьорската му книжка и ще ги раздам на всички от обединената група — каза Брейди. — Със и без брада и очила.

— Накарай ги да я показват из всички магазини за медицински принадлежности, из железарските магазини... знаеш ги тия работи.

— А да обявим ли щатско издирване на джипа? — попита Брейди.

— Да — отвърна Матюс. — Но с инструкции никой да не го спира. Ако го открият, веднага да се обадят тук и да продължат наблюдението, докато не изпратим наш екип да го поеме. В никакъв случай обаче да не се опитват да му попречат по какъвто и да било начин.

— Можем да измислим нещо да го спрем — предложи Брейди. — Например, че някой габарит не му свети и какво ли не още. Да го глобим, да му дадем да пипне квитанция или нещо от този род и да снемем отпечатъците му.

— В никакъв случай. Искам всичко да стане както е писано по книгите. Ако убиецът е той, не искам да му давам възможност в съда да разчита на слабостите ни.

Един от хората на Брейди влезе в стаята, понесъл факс, току-що пристигнал от щатското управление на полицията в Ню Джърси. Той го подаде на Матюс.

— По дяволите! — извика Матюс, като го прочете.

— Какво има? — попита Брейди.

Матюс се приближи до черната дъска.

— Какви бяха думите по-нататък в оная песен?

Брейди се замисли малко и започна песента отначало:

— Когато за пръв път те срещнах, ти ми се усмихна — дъхът ми секна. Приятелите ти казваха... че сърцето ти било студено. *Че сърцето ти било студено* — каза той. — Да не са намерили още някой труп?

— В Ню Джърси. Мансфилд.

— Ню Джърси ли? — изненадано повтори Брейди. — Исусе Христе! Ами че това е... колко? Осемнайсет-двайсет часа откакто подхвърли телата на стадиона.

— Не може да е подражател. Само един репортер знае за бележките, и ако е разбрала съдържанието им, тя не го е публикувала досега. А за шанса това да е съвпадение не си струва дори да се мисли.

— Да не би да са намерили бележка, на която пише „*че сърцето ти било студено*“, и то на същото място, както и на другите тела?

Матюс кимна.

— Обезобразявания от сексуален характер, но не така обстойни. Сякаш са били правени набързо.

— Колежанка ли е?

— Намерили тялото само преди половин час и още не са го идентифицирали.

— Мансфилд, Ню Джърси. Това е на колко... на пет-шестстотин километра оттук, нали?

— На петстотин и шейсет.

— Това е пробив в теорията ти, че жертвите му били само от този район, и че внимателно се подготвял, преди да ги отвлече.

— За чудовища като него нищо не може да се твърди със сигурност. Това, с което разполагаме, са заключения и съставени от нашите психолози типови профили на престъпници, вече заловени от нас — каза Матюс. — Освен това смяната на местата не е чак толкова необичайна. Обсегът на действие на повечето серийни убийци обхваща големи райони. Тед Бънди например започна в Сиатъл и свърши във Флорида. За тях не е необичайно да навъртят четиридесет — четиридесет и пет хиляди километра в търсене на поредната жертва. Този обаче не прави паузи. Обикновено убийствата спират, когато те сменят местата. Нали първо трябва да се запознаят много добре с новото място.

— А тази може и да е студентка оттук. Някоя, която си е тръгнала за вкъщи, а той я е проследил.

— Възможно е — каза Матюс. — Но по-вероятно е да е жертва на внезапно открила му се възможност, докато е отивал да върши съвсем друга работа. Първите четири жертви бяха резултат на много внимателна подготовка, а тази като че ли е била убита мимоходом, убиецът сякаш го е направил импулсивно. Което показва, че той може да се справя с всякакви ситуации.

— Мислиш, че той се е махнал оттук и повече няма да се върне?

— Не. Не мисля. От всичко, което знаем за него, си личи, че ако има намерение да се установява в Ню Джърси, той не би убил толкова скоро — отвърна Матюс. — Доста зор е видял, докато намери място около Шарлотсвил, където да може да измъчва и обезобразява жертвите си необезпокояван. И ако съдим от уликите, оставени от него нарочно, той не се страхува, че ще бъде заловен. Шестото ми чувство ми подсказва, че той е в Ню Джърси по съвсем друга причина. Но каква?

Матюс поклати глава сломено. После вдигна чашата с кафето, отпи и преглътна с гримаса.

— Издирването на колата нека бъде от национален мащаб с инструкции, ако бъде открита, да се обадят в най-близкото представителство на ФБР. На нашите ще им пусна отделно циркулярно писмо.

24.

Майк Къли отчаяно се бореше с пламъците, за да се добере до жена си. Пръстите му бяха на сантиметри от протегнатата ѝ ръка, когато изведнъж тя изчезна, погълната от пожара, унищожаваша дома и семейството му. Някъде откъм пламъците и пластовете черен дим се чуваха писъците на дъщеря му, но той не я виждаше. Къли разби още една врата и изведнъж се озова лице в лице с Малик, застанал в центъра на стаята и някак си недосегаем за бушуващия около него ад. Хилеше се зловещо и предизвикателно. Телефонът иззвъня отнякъде и той отново видя жена си — по лицето ѝ бавно се търкулна една сълза. Тя го повика с пръст и веднага след това пламъците отново я погълнаха. Къли се хвърли в сърцето на огъня, крещейки името ѝ, и отново чу телефона да звъни.

Той стреснато се събуди, за да разбере, че телефона на нощното шкафче звъни — бе се вписал в съня му безпогрешно. Седна на ръба на леглото, дишайки тежко, потънал в пот и с усукан около краката чаршаф. Остави телефона да иззвъни още три пъти, докато дишането му се успокои и сърцето възстанови нормалния си ритъм. Зелените цифри на радио часовника показваха четири и дващест и четири сутринта.

— Да — каза Къли с хриплив от съня глас, сваляйки слушалката от апарата с лениво движение.

— Майк, Лу се обажда — каза Грегъс.

Къли разтърси глава, за да прочисти главата си от последните остатъци на съня и се прокашля.

— Какво има?

— Малик се е размърдал.

— Закъде се е размърдал?

— Снощи около единащест и половина е бил в Ню Джърси.

— Сигурен ли си? Вчера ни изхвърли тук от пътя някъде около седем.

— Сигурен съм. Очевидно не е имал време да си извади нови кредитни карти под новата си самоличност, затова е използвал една от старите. По компютърен път правим проверка на разплащанията му на всеки цял час и открихме, че е използвал кредитна карта, за да се обади по телефона от някаква кръчма на някой си Ханигън в Мансфилд.

— Ти не спиш ли бе, човек?

— Спя, но моят компютърен гений обича да работи по малките часове. Казава, че по това време било най-лесно да се прониква в системите.

— Виж сега, трябва да ти кажа нещо — започна колебливо Къли.

— Знам за Спирко — прекъсна го Грегъс. — Жена му се обадила на неговия човек от НЦОЛ, чийто шеф моментално ме уведоми. Не е необходимо да съм лауреат на Нобелова награда, за да разбера какво е станало.

— Съжалявам — каза Къли. — Оплесках работата.

— Е, случва се и на най-добрите.

— Ако ФБР свърже това убийство с другите четири и започне да рови из миналото на Спирко, няма да мине много време и ще започнат да тропат на вратата на Управлението.

— Остави аз да си блъскам главата с това. А от теб искам да отидеш в Ню Джърси. В Бруклин, ако трябва да бъда по-точен.

— Какво те интересува в Бруклин?

— Ресторант „Гардения“ на Брайтън Бийч Авеню.

— Да ми обясниш малко по-подробно?

— Оттам можеш да започнеш. Там се навъртат доста членове на руската мафия. През изминалия месец някои от дружките на Малик от КГБ, които все още държим под око, били забелязани няколко пъти там. Мислим, че именно те са взели участие в кражбата на ценната хартия.

— Искаш да кажеш, че Малик е тръгнал за там, за да си вземе дела от фалшивите пари?

— Искам да кажа, че неговото участие в тази операция е да осигури матриците, необходими за отпечатването на парите, и той е тръгнал за там именно с тази цел — да им ги даде.

— Ще ми трябва нещо повече от обикновен транспорт на четири колела — каза Къли.

— В момента към шарлотсвилското летище „Олбъмарл“ лети един наш „Лиър“. Приблизително време на пристигане — след трийсет минути.

— Ще имам нужда от кола, като пристигна.

— Ще я намериш на терминала за морската пехота на „Ла Гуардия“^[1], когато пристигнеш.

— Какво още сте разбрали за дружките на Малик от КГБ?

— Нищо особено. Но един от тях го познаваш. Виктор Силкин.

Образът на Силкин веднага се появи в съзнанието на Къли.

— Да. Спомням си го. Голяма работа беше в спецоперациите. Лявата страна на лицето му е парализирана от огнестрелна рана. От това лицето му остана вечно намръщено. Бяхме го набелязали за вербуване едно време, но Малик ни каза, че нямало да се подаде.

— Точно той. Загубихме му следите, когато се покри, след като Елцин дойде на власт — бе имал нещастieto да се присъедини към губещата страна на преврата. Сериозно се бе заел с работите на руската мафия в Москва и имаме сериозно основание да смятаме, че тук отново е подкарал работата оттам, откъдето я е оставил.

— Сега има ли някой да следи Силкин?

— Не, изтеглих хората преди два дни, когато ти се качи на борда.

— Добре, нека остане така. Не ми се иска да налетя на други хора от Управлението.

— Имаш чисто поле за действие — каза Грегъс. — Намери ли нещо в магазина или къщата на Малик?

— Само, че е побъркан на тема ред.

— Ако нещо ти потрябва в Ню Йорк, само звъни.

Къли затвори и остана да седи на леглото, вперил замислен поглед в тъмнината навън. Спомни си съня, но прогони мисълта за него и стана да се изкъпе и облече, но преди това се обади на Хаусър и я събуди.

Завари я да го чака на паркинга, седнала зад волана на поршето. Той хвърли чантата на задната седалка и седна до нея.

— Защо трябва да ходим в Ню Йорк?

Къли й каза, и видя как по устните й заигра крива усмивка.

— Вече ще работим на моя територия — каза тя.

— Не се прави на много отворена. Не забравяй, че Малик е работил като нелегален агент в Ню Йорк цели десет години. Познава

града като теб, ако не и по-добре.

— Едва ли — каза Хаусър. — Мислиш ли, че след като вземе парите, ще напусне Шарлотсвил? И ще започне с убийствата някъде на друго място?

— Вероятно. Единствената причина, поради която дава улики на ФБР е, че той няма да е там, когато най-сетне го идентифицират. А за да се откачи от Управлението и да се скрие някъде, ще са му нужни пари. Много пари. Такива пари, с които се купува мълчание, протекции, шифровани банкови сметки, ново лице и изобщо такива неща.

— И за какви пари става въпрос?

— Трийсет милиона.

Хаусър подсвирна тихичко.

Значи ако участват още двама души, неговият дял е най-малко десет милиона. Ако, разбира се, делят по равно. Колко мислиш, че ще получи за тях, когато ги продаде на някой, за да ги пусне в обръщение вместо него? Двайсет, трийсет цента на долар?

— Забравяш, че парите ще са почти толкова добри, колкото и истинските. Няма нужда да прибъгва до такъв вид услуги. Ще използва някоя от връзките си тук от времето на КГБ, и ще ги изпере чрез международната валутна система. Никой няма да разбере нищо.

— Долар за долар? — каза Хаусър впечатлена.

После запали колата, изкара я на шосе 29 и подкара към летището.

— Долар за долар — кимна утвърдително Къли.

— Хей, а какво ще стане с мотора ти? Той е още на оня паркинг там.

— Не е мой.

— Да не би наистина да си го откраднал?

— Нещо такова. Само че от по-голям крадец, така че всичко е наред.

---

[1] Едно от нюйоркските летища. — Б.пр. ↑

25.

Складът се намираше на две пресечки по-надолу от Сърф Авеню — в разположената в Кони Айлънд част от Бруклин, съвсем близо до известния парк и плаж. Външната му мазилка имаше спешна нужда от боядисване, а това, което бе останало от фирмения знак на предишния собственик, бе избеляло, облъскано от природните стихии табло с полуизтрити букви, някога гордо съобщаващо, че тук се намира печатницата на Казаноф и син.

Единственият прозорец, гледащ към улицата, бе този на малката вратичка, вградена в огромната плъзгаща се врата, но и той бе покрит с черна хартия.

Погледнато отвън, помещението изглеждаше запуснато и отдавна неизползвано. Отвътре обаче цялата огромна площ на халето бе заета от бързо оборотна типографска машина с устройство за подаване на хартията, печатарска преса, преса за дълбок печат, машина за висок печат, нож за нарязване на хартията и опаковъчна машина — всичките грижливо отремонтирани и приведени в експлоатационно състояние през изминалия месец. До една от стените бяха разположени три огромни промишлени сушилника, а в отделението до вратата имаше дълга работна маса. До нея, седнал на една табуретка и отпуснал глава върху ръцете си, опрени на масата, бе заспал Юрий Великов.

Минаваше пет и половина сутринта, неделя, когато Малик отби по алеята, водеща към помещението, и паркира джипа отпред — вече с номера от Ню Джърси, които бе откраднал от паркинга на Ханигън. По пътя за насам бе спирал на една бензиностанция и в тоалетната бе смъкнал изцапаните с кръв панталони и яке, изхвърляйки ги в боклукчийския кош. В синия си блейзер, сиви панталони, снежнобяла риза и безупречно завързана връзка, изглеждайки съвсем не на място в този опърпан квартал, той бавно излезе от джипа и се отправи към вратата на сградата.

Малката уличка, към която гледаше помещението, бе тъмна и мрачно спокойна. Малик опита да отвори малката врата, но тя бе

заклучена. Вече бе забелязал микробуса на Великов, паркиран малко по-надолу по уличката — там, където се намираше и неговият джип, — затова тихо почука, послуша се, но отвътре не се чу никакъв шум. Почука малко по-силно и почти веднага след това зад вратата се чуха забързани стъпки.

Великов, все още замаян от съня, отвори вратата и се отдръпна встрани да стори път на Малик, после подаде глава навън, огледа бързо уличката, след което затвори и заключи вратата отново.

— Чаках те да дойдеш по-рано — каза Великов.

Бе дребен жилест мъж с лице на пор, неспокойни, непрекъснато шарещи очи и крадливи движения. Погледът му рядко се задържаше на едно място за повече от секунда-две. Дългогодишен престъпник, той бе прекарал в един от сибирските лагери десет години и се бе научил да приема превратностите на съдбата като нещо съвсем нормално. Да му се довери човек, за каквото и да е, би било сериозна грешка, освен ако не повика на помощ страха. А Великов изпитваше дълбок и траен страх от застаналия срещу него мъж.

— Бях задържан от неотложна работа — отвърна Малик, потискайки слабата усмивка. Възбудата от времето, прекарано с Тами, още не го бе напуснала.

Погледът му обиколи машините из халето и се спря на палета хартия, сложен на пода до масата. Палетът бе само около метър висок, с половин метрови страни.

— Това ли е? — попита Малик учудено. — От тази хартия ще излязат трийсет милиона долара?

— Трийсет и два, ако трябва да сме точни. Големината лъже, а? — каза Великов. — Един палет съдържа десет хиляди листа хартия. Трийсет и две банкноти от лист. Четири на широчина и осем на дължина. Ще отпечатаме банкноти от по сто долара. Три хиляди и двеста долара от лист, умножени по десет хиляди листа, прави трийсет и два милиона долара.

Погледът на Малик се спря върху огромните сушилници.

— А тези неща за какво служат?

— Това е, за да се придаде на парите износен вид — каза Юрий. — Вътре сме сложили карфици, парцали, найлонови торбички и други боклуци. Въздушната струя ще ги върти заедно с банкнотите и след това те вече няма да имат вид на току-що отпечатани.

— И колко време ти трябва, за да се справиш?

Великов сви рамене.

— Може би десет часа, ако започна веднага.

Малик погледна часовника си.

— Значи ще си готов в три часа следобед, така ли?

— Ако всичко е наред.

— Гледай да е.

Малик отвори куфарчето, което носеше, и извади матриците — всяка поставена в отделен калъф с дебела подплънка отвътре. Той ги подаде на Великов, който ги взе и веднага ги отнесе на масата, нагласи подвижната лампа и постави часовникарската лупа на окоето си. Внимателно огледа гравираниите матрици поотделно, обръщайки особено внимание на печатите на Държавния трезор и на Федералния резерв. И двата печата бяха чисти, ясно различими и контрастни, без неравности и точки, дължащи се на незабележими шупли, останали от гравиранието. Портретът на Бенджамин Франклин, предназначен за лицевата част на банкнотата, изглеждаше забележително жив и изпъкваше ясно на подобния на екран фон — същото се отнасяше и за рисунката на Индипендънс Хол^[1], предназначена за гърба ѝ. Тънките като косъм линии и ръкописният текст също бяха много добре направени.

— Великолепна работа! — каза той. — Такова нещо още не бях виждал.

— Значи завършеният продукт ще бъде фактически неотличим от истинските банкноти, така ли? — попита Малик.

— Това, което ни липсва, е зеленото и черното мастило, използвано от Бюрото по гравирание и отпечатване.

Малик се намръщи.

— И вместо него слагате други цветове ли?

— Не. Цветовете са абсолютно същите. Но няма да имат магнитните свойства на мастилото, което правителството им придава.

— А как може да се установи това?

— Невъзможно е да се установи извън лаборатория — каза Великов. — На никой няма дори да му хрумне, че банкнотите може да са нередовни. Не и с тази автентична хартия и с гравираниите матрици, с които разполагаме.

Великов помълча малко.

— Почти всички фалшиви пари, които се правят днес, са от смешно ниско качество — продължи той. Фалшифицирането на пари и подправянето на кредитни карти бе негова основна специалност през последните двайсет и пет години и затова гласът му бе уверен и авторитетен. — Глупаците, дето се мъчат да ги правят, използват лошокачествена хартия, често пъти лесно различима само на пипане, и на това отгоре не разполагат с гравирани матрици. Ползват най-обикновени копирни машини, а по-амбициозните прилагат офсетов метод, за да си направят матрици от фотография или истинска банкнота. Повечето обаче използват копир машини, каквито има във всеки офис. Хартията и изображението на банкнотите обикновено са от толкова ниско качество, че всеки баничар би могъл да ги разпознае още от пръв поглед. Почти стопроцентово съм сигурен, че „Секретна служба“ не са имали случай на фалшифициране с гравирани матрици от двайсет и пет години насам. И никога — такъв с автентична хартия. Ето затова парите ни ще бъдат извън всякакво подозрение и практически невъзможни за проследяване.

— Докато не минат проверката на някой банкер — каза Малик. — Всъщност само това е необходимо. Влязат ли веднъж в международния паричен обмен, няма начин да бъдат спрени или проследени.

— Мога да те уверя, че това не представлява никакъв проблем.

— Искам да ги опаковат в пачки от по десет хиляди долара — каза Малик. — Ще се върна тук в три часа, за да ги взема.

— За да си вземеш дела — каза Великов предпазливо.

— Разбира се. Моя дял. Десет милиона, шестстотин шейсет и шест долара, правилно ли го сметнах?

— Правилно — отвърна Великов и малко си отдъхна.

— Ще доведе и Виктор с мен — добави Малик, споменавайки за третия съдружник — Виктор Силкин. — Ще можем да разделим парите веднага.

— А на тия, дето отвлякоха камиона, кой ще им плати? — попита Великов.

— Виктор и аз ще се погрижим за това от нашите дялове — отвърна Малик, знаейки много добре, че за тримата мъже, специално докарани за целта от Москва, вече са се погрижили. Силкин ги бе убил, когато „Секретна служба“ нападна първия склад, където товарът

на камиона бе скрит веднага след като бе извършено отвличането. С камъни на шията, телата бяха хвърлени в залива. Силкин и Малик още скърцаха със зъби заради загубата на по-голямата част от хартията, загуба, която отдадоха на тъпотията на тримата мъже. Ако Малик не бе наредил да откарат един палет за проба при Великов, щяха да я загубят всичката.

— Искам да сменя колата си с твоята — каза Малик. — Дай ми ключовете на микробуса, а аз ще ти оставя джипа.

— Разбира се — с готовност се съгласи Великов и двамата си размениха ключовете. — Вдругиден ще карам нещо далеч по-подходящо.

— Три часа — каза Малик и остави Великов да си гледа работата, излизайки през малката врата.

---

[1] Зала във Филадельфия, където е била подписана Декларацията на независимостта през 1776 година. — Б.пр. ↑

26.

Малик стоеше в тъмната уличка пред склада и с наслада вдъхваше свежия утринен въздух, изпълнен с уханье на море. Нямахше още шест часа и до уговорената среща със Силкин в ресторант „Гардения“, където двамата щяха да закусят, оставаха още три часа. Ни най-малко не се чувстваше уморен — след убийство никога не изпитваше умора, затова подкара към Брайтън Бийч и остави микробуса на Брайтън Фифт Стрийт. Оттам отиде пеш до крайбрежната дъсчена алея и седна на една от пейките с лице към океана. Хоризонтът на изток вече бе започнал да светлее.

Винаги се бе чувствал добре на Брайтън Бийч — обстановката му бе позната още от дните, когато бе нелегален агент на КГБ в Ню Йорк — все едно че се връща към добрите стари времена. Едновременният запуснат и разпадащ се квартал през седемдесетте се бе подмладил и превърнал в нова и процъфтяваща общност, заляна от вълната руски емигранти, чийто брой в момента надвишаваше цифрата четиридесет хиляди. Цели улички, едно време преградени с дъски, сега бяха пълни с ресторантчета с руски деликатеси, бакалии, магазини и оживени нощни клубове. Под очукания външен вид прозираше охолство и богат живот, дължащ се и на законен, и на незаконен бизнес, и старите, износени фасади на жилищните блокове в стил art deco^[1] с апартаменти, гледащи към морето, които едно време трудно можеха да се продадат за четиридесет хиляди, сега носеха повече от половин милион долара годишна печалба.

През тия десет години Малик често бе идвал тук, особено когато го хващаше носталгията и му се искаше да види нещо руско. Сядаше на някоя пейка на дъсчената алея, пиеше квас и слушаше акомпаниращите си на балалайка улични музиканти, пеещи за далечната родина.

Но любовта към всичко руско не бе единствената причина, поради която идваше тук. Пъстроцветната етническа общност бе идеалното място за един нелегален да изчезне, и да се слее с околната

обстановка, а с времето КГБ бе внедрило десетки свои агенти сред множеството законни имигранти, с които Малик се срещаше и ръководеше шпионските си операции.

Точно по това време бяха положени и първите основи на сегашната криминална структура в района. През първата половина на седемдесетте години, точно както Кастро щеше да направи няколко години по-късно, КГБ изпразни затворите си, изпращайки хиляди закоравели престъпници в Съединените щати — повечето от тях в работническите квартали на Брайтън Бийч — заедно със законните политически емигранти, на които бе законно разрешено да напуснат Съветския съюз, предизвиквайки по този начин най-голямата емигрантска вълна от Русия след Втората световна война.

Малик имаше отдавнашни връзки с босовете на руските престъпни елементи, създадени още от времето, когато работеше в този град и в Москва. В Русия те не биха могли да въртят чернорборсаджийските си операции без мълчаливото съгласие на КГБ, а в Ню Йорк пак работеха за КГБ, посочвайки възможни за вербуване обекти измежду бившите патриоти, изгубили всичките си илюзии за живот в Америка, или измежду хора, отчаяно нуждаещи се от пари или пък задължнели на престъпниците.

Отначало това, което по-късно бе наречено *руска мафия* или Организацията, представляваше сборище от неорганизирани банди престъпници, тероризиращи и рекетиращи емигрантската общност. Но не мина много време и те се превърнаха в далеч по-рентабилно предприятие, занимаващо се с фалшиво застраховане и медицинско осигуряване, и след като се сдоби и с контрол върху мрежата за разпределяне на бензина в града, лиши правителството от стотици милиони долари данъчни приходи. През деветдесетте години те вече бяха здрава организация с централно управление, разпростряла пипалата си от базата в Брайтън Бийч до бившите комунистически държави в Източна Европа, Африка, Югоизточна Азия и — след появата на Елцин — обратно до бившия Съветски съюз, където бившите агенти от КГБ й въртяха черната борса и наркотрафика.

Малик се усмихна вътрешно, като се сети как му бе дошла наум идеята за фалшивите пари. Преди шест месеца случайно се бяха срещнали със Силкин в Брайтън Бийч и бяха се впуснали в спомени за добрите стари времена. Спомняйки си фалшифицирането на пари от

КГБ, Силкин му бе доверил, че има свой надежден човек, работещ в компанията, която официално произвежда ценната хартия за правителството на Съединените щати. Имал намерение да откъдне една от пратките и да прави фалшиви пари по метода на офсетово откопирана матрица. Помоли Малик да вземе участие в операцията — опитът му в прането на пари тук бе неоценим. Малик още си спомняше очите му, като му каза за гравирани матрици, които бе откраднал от Източен Берлин. Сделката бе сключена моментално.

Тъй като не му оставаше нищо друго, освен да чака отпечатването на парите, Малик седеше отпуснат на пейката и съзерцаваше бавно търкалящите се към плажа вълни, заслушан в спокойния им ритъм, докато не забеляза самотната утринна бегачка, насочила се към него. Тичаше с плавните и грациозни движения на истинска атлетка. Прекрасна млада жена, брюнетка, средна на ръст, с раздалечени изразителни очи и вързана на конска опашка кестенява коса.

Бегачката премина ходом, закрачи бавно по пясъка досами водата и продължи да се приближава към него. Очите на Малик се впиха в нея, без да изпускат нито една част от тялото, докато тя го подминаваше на по-малко от два метра от пейката. Изпъкналите дълги и мускулести бедра още потрепваха от напрежението на изтощителния спринт. Цялото ѝ тяло бе оросено от малки капчици пот и гърдите ѝ ритмично се надигаха и спадаха в ритъма на равномерно и контролирано дишане. Найлоновата ѝ блуза и шорти плътно прилепваха към кожата, обхващайки твърдите закръглени гърди, широк гръден кош и здравия сноп коремни мускули, които плавно преминаваха в леката извивка на тънката талия.

Великолепна фигура, помисли си Малик, почти съвършена по симетричност и пропорции, изваяна отвътре от пластове точно регулирани и умело кондиционирани мускули. Бръкна във вътрешния си джоб и напипа ножа. Представяше си как остро като бръснач острие влиза чисто и без усилие в корема на бегачката, ужаса, изписан на лицето ѝ. Той си помисли дали да не я проследи, да види къде живее и да я посети по-късно, когато си свърши работата. Но онази част от мисловния му процес, която понякога успяваше да упражни известен контрол върху действията му, отхвърли идеята като твърде

импулсивна. Трябваше да я дебне известно време, да научи навиците и движението ѝ, а тук не му беше нито времето, нито мястото.

Той я наблюдаваше, докато тя продължаваше разходката си по плажа, и мислите му постепенно го отнесоха в бъдещето и как щеше да изпере парите. Кога да го направи — преди или след като си свърши работата в Шарлотсвил? Слабото гласче, на което той се бе научил да не обръща внимание, му подсказваше да грабва парите и да се маха. Да промени живота си и външния си вид, да спре с убийствата и да изживее останалата част от живота си сред дискретен лукс. Но после пред очите му се появиха младите жени от университета, които си бе набелязал като следващи жертви, и желанието да се придържа към плана си надделя. Цигуларката го бе заинтересувала най-много. В нея имаше нещо, някакво излъчване на невинност, което той нямаше търпение да наруши.

Едновременният нагон се бе превърнал в нещо осезаемо, когато преди месец започна отново да убива. Бе претърпял коренна промяна от ранните години, когато всичко бе започнало като игра без никаква мисъл за убийство, докато един ден не си даде сметка, че цялото му същество крещи за жертви и за смъртта на тези, които го възбуждаха. Често пъти обаче можеше да минат месеци, преди да изпита такъв пристъп. Бе имал даже и промеждутъци от година, че и повече. Но след тригодишното бездействие, последвало бягството му, разпитите и легализирането, пристъпите бяха станали много по-чести, като понякога се появяваха всяка седмица. И бяха далеч по-силни, по-ясно изразени — интензивността им нарастваше след всяко убийство. Вече ги усещаше още в началото — чувстваше приближаването им като някаква потрепваща и мамеща в мрака светлинка. Постепенно цветът ѝ ставаше по-контрастен. Времето забавяше хода си. Кожата ставаше по-чувствителна. Странните му, сексуално заредени, убийствени фантазии започваха да изместват всяка друга мисъл. Скоро тези фантазии ставаха реалност, изискваща незабавно действие. Обхващаше го непреодолимо желание да ги приложи на дело и той се впускаше в поредния цикъл от кървави убийства, последван от прогресивно намаляващи периоди на доволно спокойствие и удовлетворение.

Цикълът никога не завършваше напълно със смъртта на поредната жертва и периода на бездействие. Той си имаше своите видеокасети и сувенири — гащички, сутиени и други лични вещи,

които вземаше от всяка жертва. Имаше дори и малко кичурче коса от първата — от около преди трийсет години в селото, където се бе родил. Това му даваше възможност отново и отново да преживява и да се наслаждава на всяко убийство поотделно, когато си поиска, уединен в спокойната атмосфера на вилата. Живото въображение, силната памет и сувенирите му бяха помогнали да издържи на тригодишния период на бездействие, но все пак никога не успяха да му доставят същата наслада като истинските убийства — само изостряха апетита и го тласкаха към нови и нови убийства.

Той седеше на пейката, замислено загледан в океана, усещайки как отново преживява мъченията и обезобразяването на Тами с и на края. Търпеливо бе изчакал, събличайки я бавно, да дойде на себе си от удара във вратата. Паметта му бе съхранила и най-малките подробности от краткото време, прекарано с нея. Още чуваше молбите, плаحوвете и писъците ѝ, докато я измъкваше от колата, започвайки работа над нея. Последният ѝ ужасен писък прозвуча ясно в главата, му и точно в този момент бегачката отново влезе в ползрението му. Бе пробягала около двеста метра по-нататък и сега се връщаше в същата посока, от която бе дошла. Усети как нещо вътре в него се размърдва и бавно надига глава.

Името ѝ бе Керъл Джордън и следвайки обичайния си маршрут, тя се обърна и бавно закрачи по плажа към дъсчената алея и по-точно — към чешмичката, поставена на по-малко от десет метра от пейката на Малик.

По това време на годината мястото бе пусто — магазинчетата и сергиите покрай дъсчената алея слагаха кепенците веднага щом увеселителният парк затвореше след Деня на труда^[2]. Плажът също бе пуст, и в двете посоки по алеята Малик не виждаше жива душа. Затова пък много добре видя тясното коридорче зад пейката, образувано от две съседни сергии. В края му от едната страна имаше врата, водеща към задната част на спусналата кепенците сергия.

Супер, помисли си той. *Не*, викна гласецът в главата му. *Не тук! Не сега!* Малик изскърца със зъби, разтърси яростно глава и гласът замлъкна.

Вниманието му се върна на бегачката, която подпряла ръце на бедрата, си поемаше дъх, преди отново да отпие. Нещото вътре в него се размърда с нарастваща сила.

Той седеше съвсем спокойно, сякаш зареял замислен поглед някъде далеч в морето, но с периферното си зрение не изпускаше нито едно нейно движение — сетивата му бяха нащрек, ясни и силни, съсредоточени като на стаен в тревата леопард, готвещ се за смъртоносния си скок върху някоя антилопа.

Керъл Джордън нямаше разрешително за късоцевния 38-калибров револвер, който носеше в чантата на кръста си. Винаги когато ѝ се налагаше да ходи по съмнителни квартали през нощта или когато бягаше сутрин, тя го вземаше със себе си. Както почти всички нийоркчани, всекидневно подложени на риск от внезапно и безсмислено насилие, така и Керъл бе решила стриктно да се придържа към аксиомата: „По-добре да ме съдят дванайсетима, отколкото да ме носят шестима.“

Точно в този момент обаче тя не се чувстваше ни най-малко застрашена и спокойно се наведе да отпие още една дълга глътка. Нито пък виждаше причина да гледа с подозрение към мъжа на пейката недалеч от нея. Само бегло го погледна, преди да мине покрай него, и веднага го елиминира като евентуален източник на заплаха — имаше приличен вид, бе добре облечен и освен това, по особен начин хубав.

Когато се изравни с пейката, Малик скочи с изненадваща за възрастта си бързина, светкавично прекоси нищожното пространство между двамата и скочи върху нея още преди тя да е разбрала какво става. Едната му ръка я обгърна, притискайки ръцете от двете ѝ страни, а другата запуши устата, за да заглуши писъка ѝ. Вдигна я от земята и без да обръща внимание на опитите ѝ да го ритне, я понесе към коридорчето под мишница като вързоп.

Стигнал до вратата, той се дръпна назад и нанесе силен ритник на неособено здравия шперплат. Веднъж, втори път. Вратата се сцепи около бравата и се отвори с трясък. Малик се спусна вътре и отново затвори вратата с рамо. От времето, откакто я сграбчи, до затварянето на вратата бяха минали не повече от шест секунди. Никой не бе нито видял, нито чул каквото и да било.

От пролуките между кепенците на страничните прозорци и предната страна, която се отваряше към алеята, се промъкваше светлина и слабо осветяваше вътрешността на сергията. Керъл Джордън се мъчеше безуспешно да се отскубне от здравата хватка на ръцете, които не ѝ даваха възможност да стъпи на пода. Чувстваше

горещия му дъх във врата си и ѝ се стори, че усеща езика му върху лицето си. С усилие потисна парализиращия ужас, заплашващ да обхване цялото ѝ същество.

В лактите ръцете ѝ бяха приковани към тялото, но надолу те бяха свободни. Ръката ѝ трескаво затърси капачето на чантата и го намери. После бръкна вътре, пръстите ѝ обхванаха дръжката на револвера и докато го вадеше, показалецът се сви около спусъка.

В този момент единият от бясно размахващите се крака ритна Малик в глезена и той рязко я запокити в стената с лицето напред. За секунда тя остана замаяна от удара, но намери достатъчно сили да се завърти бързо и да се обърне към похитителя. А Малик изведнъж се озова срещу немигащото око на насочената срещу него цев.

— Махай се отгук! — изкрещя тя и започна да се промъква към вратата. — Махай се!

Малик направи крачка към нея с налудничава, изкривена усмивка.

— Само още една крачка и — Бог да ми е на помощ — ще те застрелям! — изкрещя отново тя с разширени от ужас очи.

Малик реши, че крачката, която направи току-що, е достатъчна.

Тя стоеше срещу него с гръб към вратата и без да се обръща, се мъчеше да намери дръжката. Цевта потрепваше в лицето на Малик на около половин метър от главата му. Но вече бе допуснала фаталната грешка, която всички изпаднали в критични ситуации аматьори с оръжие правеха — не стреля веднага щом ѝ се откри възможност.

Точно в този момент Малик направи внимателно пресметнатия си ход. Той бързо погледна надясно, сякаш нещо бе привлякло вниманието му към тъмния ъгъл. Очите на Керъл Джордън инстинктивно го проследиха, отвличайки вниманието ѝ само за нищожна част от секундата, но напълно достатъчна за Малик със светкавично движение да се пресегне и да дръпне рязко револвера от ръката ѝ.

Тя извика на помощ всичката сила, която ѝ бе останала, и се хвърли върху него. Лявата ръка на Малик се стрелна напред и я хвана за гърлото, задържайки устрема ѝ. Ноктите ѝ драскаха въздуха само на сантиметри от лицето му. Той захвърли револвера в ъгъла, после ръката се изтегли назад, набирайки размах, и с все сила се заби в корема, изкарвайки въздуха ѝ, придружен от нисък гърлен звук.

Хватката на пръстите около гърлото отслабна и тя се свлече на колене в краката му, мъчейки се трескаво да поеме въздух.

— Никога, никога не говори какво ще направиш — каза Малик спокойно. — Има само една причина да насочиш оръжие срещу човек и тя е — да го убиеш. Веднага. Преди още да е реагирал.

Керъл Джордън започна да трепери, поемайки въздуха на едри глътки. Бързо започваше да губи контрол над действията си. Притисна гръб към стената, бавно придърпа колене към лицето си, за да се чувства по-малко уязвима и започна да плаче и да се моли.

— Моля те! Имам малко пари в себе си — каза тя отчаяно и извади двете двайсетдоларови банкноти, които държеше в чантата за всеки случай. Ръцете ѝ трепереха неудържимо, докато му ги подаваше с умолително изражение и пълни със сълзи очи. — Това е всичко, което имам. Вземи ги. Само ме пусни. Обещавам, че няма да кажа на никого. Обещавам. Само, моля те, пусни ме! Моля те!

Малик дълго стоя, загледан в нея. Погледът му не изразяваше нищо, освен спокойна решителност.

— Съблечи се! — каза той най-сетне с равен и безизразен глас — почти шепот.

— Не! Моля те!

По бузата ѝ остро изплююща страничен удар с опакото на дланта и я запрати в стената. От ъгълчето на устата ѝ се проточи тънка струйка кръв.

— Всяка заповед ще бъде давана само веднъж — каза Малик със същия тих и монотонен глас. — Ако не бъде изпълнена веднага и без колебание, ще бъдеш моментално наказана.

Керъл Джордън погледна мъчителя си в очите, но видя в тях само студ и мрак. Изглежда, бе изпаднал в транс — лицевите му мускули бяха отпуснати и ъгълчетата на устата му бяха извити надолу в жестока гримаса. Никога не бе изпитвала такъв страх и никога не бе треперила така неконтролируемо, докато се събличаше — пръстите ѝ трескаво напипаха закопчалката на чантата и тя падна на земята.

— Маратонките и чорапите също — каза Малик. — Бързо!

Тя веднага се подчини и издърпа маратонките, без да развързва връзките. Издърпа блузата и сутиена през глава, избута шортите и гащичките надолу по бедрата и ги пусна в краката си, после ги ритна

встрани. Застана гола пред него, сложила едната си ръка върху гърдите, а другата — върху чатала.

— Отпусни ръцете си отстрани.

Керъл Джордън направи каквото ѝ бе казано, чувствайки се за първи път през целия си кратък живот толкова безпомощна и унижена. Главата ѝ бе олекнала, мислите ѝ се блъскаха в нея като подгонени в кланица животни. Тя се олюля, тъй като краката ѝ внезапно омекнаха. Изпусна контрол върху себе си, очите ѝ се обърнаха назад и тя припадна, срутвайки се на пода.

Малик коленичи на едно коляно до нея и нежно прокара ръка по извивките на тялото ѝ. После грубо стисна зърното ѝ, но реакция не последва. Убедил се, че тя наистина е изпаднала в безсъзнание, той започна да се разсъблича. Грижливо сгъна дрехите си, подреждайки ги на тезгяха, като преди това внимателно избърса праха с един парцал, който после напъха в устата на жертвата. На лавицата под тезгяха намери две престилки и кълбо дебел канап и с тях я завърза на земята с широко разтворени крака и ръце — краката за стойката на една фурна за пица, а ръцете — за подпорите на тезгяха.

После се изправи и застана гол над нея, неподготвен и несигурен върху това, което му предстоеше да направи. Както беше и случаят с Тами, тук нямаше организация, подготовка и дебнене, което даваше възможност на фантазиите му да се развият в планомерна дейност, както ставаше винаги с онези, които замъкваше в хижата. Отново се налагаше да импровизира, да проявява колкото е възможно повече изобретателност без помощта на внимателно подбираните инструменти. Е, все нещо ще измисли. В края на краищата винаги измисляше нещо. Възможностите бяха неограничени.

Той я обкрачи и застана прав над голото ѝ тяло. После започна да се гали и мастурбира, отметнал глава назад и затворил очи, представяйки си ритуала, който му предстоеше да извърши. Стоновете му на удоволствие скоро се превърнаха в недоволно ръмжене, като разбра, че не може да задържи ерекцията си. Чу тихите ѝ стонове и видя как очите ѝ потрепват, отварят се и се взират в него. Това го вбеси. Той я ритна жестоко, после коленичи и я забъхти с юмруци, като внимаваше да не я удари така, че отново да изпадне в несвяст. Не искаше това. Още не.

Керъл Джордън лежеше безпомощна под него. Местата, където я бе ударил, я боляха, но съзнанието ѝ бе ясно и тя много добре разбираше какво става с нея. Видя Малик да се изправя и да се приближава към тезгяха. Очите ѝ се разшириха от ужас и тя нададе дълъг приглушен вик, когато той отново се обърна към нея. Ножът в ръката му щракна и се отвори, а той се ухили и коленичи до нея.

— Готова ли си, малката ми кучка?

Виковете на Керъл Джордън не можаха да пробият стените на малкото затворено пространство. С едно последно отчаяно, но безплодно усилие тя се опита да се измъкне, тялото ѝ се изви, за да избегне острието, което той бавно прокара по кожата на корема ѝ.

— Още не си? — каза Малик с детски, напевен глас. — Е, готова или не, аз започвам.

Шабаз Джонсън се влачеше бавно по дъсчената алея, внимателно оглеждайки се за ченгета или за някой, който би могъл да го лиши от неотдавна придобитото съкровище. Бе мършав, покритата му с петна кожа бе осеяна със струпеи, възпалените му очи бяха изпъстрени с червени жилчици, а бялото на очите му имаше бледожълт оттенък. Дрехите му бяха мръсни и измачкани, а рязко променящата му се походка — нещо средно между раван и кариер — би била комична, ако от нея не ставаше ясно, че човекът има сериозен проблем. У Шабаз този проблем бе дрогата. Но късметът му току-що бе проработил. Страхотен удар! Пет парчета! И сега търсеше място, където би могъл да се скрие и да разпали лулата. Място, където никой няма да го безпокои. Изпитваше ужасна нужда. Трябваше бързо да намери такова място.

Той се повлече към вътрешната страна на алеята, бавно тътрейки крака покрай редицата магазинчета, докато не се изравни с коридорчето между две сергии и беглият поглед навътре го увери, че е спасен. Вратата към едната сергия бе леко открената и той без колебание се отправи към нея, вмъкна се вътре и клекна в тъмния ъгъл, готов да избяга от действителността, макар и временно.

Забърка из джобовете си да намери едно от малките стъклени шишенца с дрогата, но ръката му изведнъж спря и той подуши въздуха. Силният мирис на мед накара ноздрите му да потръпнат. Тази

миризма му бе позната. Но на какво точно миришеше? Усети, че краката му са стъпили в нещо мокро и лепкаво — той протегна ръка надолу и докосна полусъсирената течност, в която едва не бе седнал. Вдигна ръка към носа си и помириша. Тогава чак се сети на какво му мирише.

Шабаз Джонсън рязко се изправи и стъпи извън локвата. Заотстъпва бавно назад към предната част на магазинчето, докато усети, че кракът му потъва в нещо меко. Спря се като закован, после бавно извърна глава и присвил очи в слабо осветеното пространство зад тезгяха, погледна надолу. Това, което видя, го накара да се хвърли към вратата като изхвърлен от катапулт и блъскайки се и залитайки по коридора, да изхвъркне, падайки и лазейки на колене, вън на алеята, като едва не събори възрастната двойка, тъкмо канеща се да започне утринната си разходка покрай плажа.

Възрастните хора се отдръпнаха встрани, шокирани от гледката, която представляваше Шабаз и издаваните от него нечленоразделни звуци, придружени от налудничави жестове по посока на коридорчето. Бързо, дори леко подтичвайки по старчески, двамата се отдалечиха по посока на улицата. Иззад ъгъла, точно пред тях, излезе полицейска кола и те отчаяно замахаха с ръце към нея.

---

[1] Архитектурен стил от трийсетте години на нашия век. — Б.пр. ↑

[2] Официален празник — първия понеделник от септември. — Б.пр. ↑

27.

Беше седем и петнайсет, когато Джули Хаусър сви вдясно от бруклинския Оушън Паркуей и пое по Сърф Авеню. Като наближи първото кръстовище, тя изви глава, за да прочете названието на улицата.

— Пресечката за Брайтън Бийч Авеню беше на около двеста метра по-назад вляво — обади се Къли.

— Знам. Искам първо да се отбия на едно място.

Къли вече бе забелязал промяната в нея, откакто бяха влезли в града. Неуловима от пръв поглед, но все пак осезаема промяна, някаква напрегнатост, каквато не бе виждал у нея до този момент. Отчасти промяната бе в движенията на тялото ѝ, но се чувстваше най-вече в очите ѝ, непрестанно шарещи наоколо, зорко наблюдаващи околното пространство. Преценяваше хората, седнали в колите си и чакащи на светофарите, тия, застанали по тротоарите, или пък събраните на групички пред блоковете, в които живееха. После Къли си даде сметка защо. Тя оглеждаше града с очите на ченге — всички бяха съмнителни, докато компютърът в главата ѝ, базирайки се на данните от опита ѝ, събиран по улиците на този град, не ги идентифицираше като безвредни или опасни, нарушители или жертви.

Двамата минаха покрай Брайтуотър Тауър, издигащ се от лявата им страна, а някъде зад него бе Тръмп Вилидж.

— Знам, че е някъде тук — каза тя. — На Осма улица, запад, май беше. Зад Аквариума.

— Какво е то?

Хаусър отново намали и погледна надписа на улицата.

— Ето тук сме.

Тя сви по Осма-запад и подкара по нея, търсейки място да паркира пред Шестдесето полицейско управление.

Къли видя редицата синьо-бели коли, паркирани до тротоара, и прочете надписа над входа.

— Но това е полицейски участък.

— Точно така. Шест нула.

— Какво, по дяволите, ще правим в полицейски участък?

— Имам приятел тук, казва се Тони Грималди — каза Хаусър. — Искам да му се обадя и да му кажа здрасти.

Тя изгаси двигателя и посегна да отвори вратата, но Къли я стисна за лакътя.

— Никакви ченгета. Уговорката е само двамата да работим по случая.

— Бихме могли да му покажем снимката на Малик и да го помолим да поразпита тук-там.

— В никакъв случай.

— Добре. Тогава ще го питаме за оня, другия тип, когото търсиш. Силкин. Той може да го познава, да знае къде се навърта.

— Аз познавам Силкин — каза Къли — и нямам нужда от помощ. Дадено ми е място, откъдето да започна.

— Добре. Но просто не мога да мина оттук, без да се обадя на Тони, че съм тук — каза Хаусър. — Само ще му кажа, че работя по един случай, което няма да е лъжа.

Къли неохотно се измъкна от колата и я последва по стълбите.

— Хей, Лу — подвикна Хаусър на дежурния офицер в кабинката, използвайки широко прилагания в полицейския речник и изразяващ уважение термин за лейтенант. — Тони Грималди?

— Кой пита?

— Бившият му партньор.

— Детективски отдел. Нагоре по стълбите. После наляво — отвърна лейтенантът, изучавайки лицето ѝ. — Познавам ли ви?

— Не. А не ти ли се иска да ме опознаеш?

Лейтенантът се засмя и отново се зае с бумагите. Хаусър се заизкачва по стълбите, последвана от Къли, който отново бе заинтригуван от промяната в нея. Акцентът ѝ вече бе чисто нюйоркски. Леката и непринудена размяна на реплики с дежурния офицер бе протекла гладко и естествено. Тя отново бе ченге, върнала се пак там, където явно я теглеше сърцето, чувстваше се в свои води, уверена и непоколебима. Той се запита защо изобщо е напуснала.

Влязоха в Детективския отдел и очите на Хаусър огледаха бюрата, подредени вдясно от вратата. Трима детективи седяха пред очукани пишешци машини и съчиняваха с пот на челото поредния

доклад, а други двама говореха по телефона. Най-близкият вдигна глава.

— Да? Мога ли да ви помогна с нещо?

— Тони Грималди?

Детективът посочи с палец вратата в другия край на залата и отново се наведе над пишещата машина. Малката стая до главната зала служеше като място за отдых, в нея безразборно бяха нахвърляни няколко паянтови маси и столове, заринати от пластмасови чашки за кафе и вестници. В единия ъгъл, на специална конзола, монтирана в стената, бе кацнал телевизор, а до стената имаше хладилник, кафе машина и автомат със закуски.

Хаусър застана на вратата и се усмихна на Тони Грималди, който седеше на една от масите с чаша кафе и изтърсваше трохите от досието, което четеше. Бе съблякъл сакото си и ръкавите на ризата му бяха навити нагоре. Късоцевният револвер се подаваше от кобура под мишницата на лявата ръка. Набит и мускулист, той бе мургав мъж с гладка маслинена кожа, къдравата му черна коса от двете страни бе късо подстригана, но отзад се спускаше чак до над яката. На дясното му ухо проблясваше диамантена обичка. Отвсякъде приличаше на нийоркски детектив от новото поколение.

— Използваш всяка възможност да се тъпчеш, нали? Не се ли наяде веднъж бе, човек? — каза Хаусър с широка усмивка.

Грималди вдигна глава и тъмното му лице с правилни черти светна от удоволствие.

— Джули! — извика той и скочи да я прегърне, след което я отдалечи от себе си. — Виж Ти, самата Мик Шваба! Не мога да повярвам — каза Тони и отново я притисна към себе си.

— По-добре да повярваш — отвърна тя и го целуна по бузата.

Хаусър бе облечена в нещо подобно на сиво размъкнато яке, избелели дънки и черна копринена блуза, която бе видяла и по-добри дни. Охлузени и износени найки допълваха тоалета. Грималди отново отстъпи назад и я огледа с подчертано критичен поглед.

— Страхотно облекло. Не знаех, че са разпродавали имуществото на Мери Попинс.

Моменталното разбирателство между старите приятели бе съвсем непринудено и се усещаше със сърцето, взаимното уважение и привързаност бяха очевидни. Къли неволно се усмихна. Бе явно, че

дватамата ги свързваше изпълнено с преживелици минало. И тази връзка бе от онзи вид, който се получава само при такива опасни ситуации и места, където всеки зависи от другия и нито един от двамата не е останал разочарован от тази зависимост. Някъде дълбоко в себе си той им завидя на това отношение — знаеше, че това за него е отминало завинаги. Никога вече не би могъл да се довери на когото и да било по този начин.

— Хей, Съливън — подвикна Грималди на детектива, който седеше в залата точно срещу вратата. — Виж кой е дошъл.

Съливън вдигна глава — на лицето му сякаш бе отпечатана картата на Ирландия.

— Кой? — попита той, бегло оглеждайки Хаусър.

— Джули Хаусър. Заедно работихме по наркотиците едно време. Разправял съм ти.

— Така ли? — с безразличие подхвърли Съливън.

— Така. Тя напусна преди две години и сега е информатор.

— Божичко, Грималди — изкиска се Хаусър. — Репортер съм, а не информатор — добави тя, обръщайки се към Съливън.

— Каква е разликата? — Съливън бе съвсем сериозен.

Хаусър се засмя.

— Всеки го знае.

— Не сме се виждали... колко? — каза Грималди. — Три или четири години?

— Около три.

— Омъжена ли си?

— Не още.

— Е, точно това си мислех. Ти чакаш мен. Защото ти липсвам, нали?

— Ужасно. Всяка нощ те сънувам.

— Какво да се прави? Това е проклятието Грималди. Просто не мога нищо да направя. Където и да отида, хората се взират в мен с нямо възхищение.

— Виждам, че тази грандомания още не те е напуснала. И така? Разправяй. Как си, що си?

— Ами как... Както всеки бял хетеросексуален мъж би бил на работа в полицията.

— А-а, бедното ми, политически неграмотно бебче. Доколкото разбирам, май пак си пропаднал на сержантския изпит?

— За пети път. Но между нас да си остане — мисля, че това е заговор срещу всички италианци.

— И за какво? Сигурно пак заради многото купешки думи, а?

Грималди се засмя и отново я прегърна.

— Липсваш ми, Хаусър. Хубави времена имахме с теб.

— Вярно е.

— И така... за какво си дошла? Просто си минавала оттук и си решила да се отбиеш, а?

— Работя по един случай.

— Последното, което знам за теб, е, че работиш във „Вашингтон Пост“. Отговаряш за Ню Йорк, нали така?

— Отговаряме за целия свят, Грималди — каза Хаусър и махна по посока на броя „Дейли Нюз“ на масата до него. — А не като тия скапани таблоиди, които наричаш вестници.

— Добър вестник. Пълен е с картинки. Кажй сега по какъв случай работиш? Може да ти помогна.

— Просто се мъча да разбере нещо за отвличането на ценната хартия преди около шест седмици.

Къли, застанал малко по-встрани, й отправи предупредителен поглед. Грималди го засече и за първи път си даде сметка, че Къли и Хаусър са заедно.

— Аха. Занимавахме се малко с него. Помогнахме на „Секретна служба“ в нападението на склада, където я бяха скрили. Взеха си я всичката, с изключение на един палет. Някъде около трийсет милиона, ако ония типове рекат да я използват. Но не хванахме нито един от тях. Но това е вече проблем на феберите. Да нямаш нещо ново?

— Не, Просто душа насам-натам.

Грималди посочи Къли с брадичка.

— Тоя с теб ли е?

— О, да, извинявай. Майк Къли. Тони Грималди — каза Хаусър. Двамата си стиснаха ръце и Грималди го измери с полицейски поглед.

— Вие полицай ли сте? — попита го Грималди.

— Не. Просто се мотая наоколо.

— Така ли? — каза Грималди, без да му повярва. — Искаш да ти разправа нещо по този случай? — обърна се той отново към Хаусър.

— Може би по-късно. Сега просто исках да намина. Да ти кажа, че съм тук.

— Трябва да вечеряме заедно, преди да си тръгнеш. Да хапнем, да пийнем, да се полъжем малко. Да си поговорим за едно време. Отдавна не сме се виждали.

— Ако успея.

На вратата се появи изтупан в костюм и жилетка едър детектив — лейтенант.

— Грималди. Ти си. На дъсчената алея до Брайтън Секънд са намерили труп. От дежурния екип се обадиха, че работата е лоша. — С тия думи лейтенантът изчезна.

— Е, дългът ме зове — каза Грималди, навличайки сакото, после се спря и се обърна към Хаусър: — Хей, защо не дойдеш с мен? Днес партньорът ми има работа в съда. Работила си по убийствата. Само на няколко пресечки оттук е. Ела да хвърлиш един поглед. Като едно време, а? — Той погледна към Къли. — И ти ела.

— Нямах нищо против? — попита Хаусър за всеки случай.

— По дяволите, не! Женската гледна точка може да се окаже полезна в случая.

— Ще те шиbam аз някой ден, ама да видим кога.

— Обещания, обещания...

Грималди се отправи към стълбите, а Хаусър се извърна към Къли:

— Няма да се бавя много. След това веднага се захващаме с нашата работа. Освен това сега е едва седем и половина. Още никой не е отворил. А и случката е на Брайтън Бийч.

Къли си помисли дали да не продължи да преследва Малик сам и да се срещнат по-късно някъде, но бързо разбра опасността от това да я остави сама с приятелите ѝ ченгета. Той погледна часовника си и вдигна примирено рамене.

— Обаче започваме не по-късно от осем и половина.

— Готово — отвърна Хаусър и тръгна след Грималди.

Дежурният екип и съдебномедицинският експерт вече бяха пристигнали на местопроизшествието. Грималди закачи табелката на горното джобче на самото си, мушна се под жълтата лента и я задържа вдигната, докато Къли и Хаусър го последват. Изобщо не обърна никакво внимание на виковете, идващи от стадото телевизионни и вестникарски репортери, събрало се наоколо и държано на разстояние от кордона униформени полицаи.

— Те са с мен — каза Грималди на един от униформените, който се намери да спре Къли и Хаусър. — Кой намери трупа?

— Някакъв наркоман — каза ченгето, сочейки към Шабаз, който бе седнал наблизко и направо излизаше вече от кожата си, защото нуждата от дрога бе станала непоносима, и даваше показанията си на един от униформените служители.

— Къде е жертвата?

Ченгето посочи коридора между двете сергии и Грималди се насочи към отворената врата вдясно. Къли и Хаусър влязоха вътре заедно с него. Кепенците откъм предната част на сергията бяха вдигнати и вътрешността бе заляна от светлината на утрото, а вътре дежурният екип добросъвестно вършеше работата си.

Медикът коленичи до жестоко обезобразеното тяло на Керъл Джордън и Грималди се присъедини към него, нахлузвайки на ръцете си найлонови ръкавици, които извади от джоба си.

Къли и Хаусър се дръпнаха до стената, за да не пречат, но виждаха и чуваха всичко.

Къли направи гримаса и извърна поглед, когато видя тялото за първи път. Забеляза, че погледът на Хаусър се е втвърдил, но външно остана спокойна и изражението ѝ не се промени. Бе виждала и пострашни работи. Очите ѝ уловиха неговите и той схвана мислите ѝ.

— Какво имаме? — попита Грималди медика с безизразно като на Хаусър лице.

— Касапска работа — отвърна медикът, без да вдига поглед от работата си. — Чу ли за оная история в Ню Джърси снощи?

— Аха. Днес сутринта получихме факс. ФБР го приписва на Кърпача. Май във Вирджиния е станало твърде горещо за него.

— Е, ако съдим по това тук, можем да кажем, че вече е захапал и Голямата ябълка.

— Пак ли е убил? В Ню Джърси? — попита Хаусър, приближавайки се по-близо до тялото. — Снощи?

— В Мансфилд — каза Грималди. — Младо момиче, на около двайсет години, също като останалите.

— А бележка намерили ли са?

— Аха. — Грималди чак сега се усети, давайки си сметка с какво си изкарва хляба приятелката му. — Забрави, че съм ти го казал, Джули. Феберите не дават нищо за бележките на пресата.

— А я виж тук какво става — каза медикът, измъквайки с помощта на пинцети сгънатото листче от вагиналният отвор на Керъл Джордън. Грималди го взе и много внимателно започна да го разгъва.

Хаусър забеляза, че бележката е написана на фактура. На тезгяха имаше цял кочан от тях. А до него лежеше и химикалка.

— Сложи кочана и химикалката в найлонови пликчета — каза Хаусър на един от детективите от дежурния екип.

Детективът я изгледа с красноречив поглед — ти пък коя си, по дяволите.

— Наш човек е — обади се Грималди.

— Съжалявам — каза Хаусър извинително. — Едно време работех същото.

Грималди тъкмо се канеше да прочете съдържанието на бележката на глас, когато Хаусър го изпревари.

— И ти няма да останеш при мен — каза тя и отправи тежък поглед към Къли. — А на онази, която са намерили в Ню Джърси, би трябвало да пише: Че сърцето ти било студено.

Очите на Грималди срещнаха нейните. Той вече бе забелязал съучастническата размяна на погледи между нея и Къли и сега загледа бившия си партньор въпросително.

— Нещо пропуснал ли съм?

— Един мой човек ми даде съдържанието на първите четири бележки, но не съм го публикувала. Това са думите на една кънтри песничка. Убиецът използва стихчетата ѝ. И ти няма да останеш при мен е следващото.

— Значи ти се занимаваш със серийните убийства, така ли?

Хаусър кимна. Грималди се изправи и ѝ кимна с глава да го последва навън. Къли също се присъедини към тях — тримата се отдалечиха от ченгетата и вестникарите и се спряха на алеята.

— Хей, Джули, ти си ми приятелка и аз те обичам — каза Грималди. — Но нещо ми подсказва, че не играеш честно с мен. Ти се занимаваш със серийните убийства и се случва така, че се озоваваш тук точно по времето, когато оня тип къща следващата си жертва. Значи онази история с отвличането на хартията е за заблуда, нали?

— Част от нея е.

— А останалата част каква е?

— Не можем да ти кажем — намеси се Къли, страхувайки се, че нещата вече отиват твърде далеч и Хаусър е готова да изплюе камъчето всеки момент. Не бе далеч от истината.

Гласът на Грималди падна с една октава и показалецът му спря на сантиметри от носа на Къли:

— Виж к'во, приятел. Теб не те познавам. Обаче забелязах издутината от тоя топ, дето ти е под коженото яке. Сигурно нямаш разрешително за него, нали?

— Позна. Не го нося с мен — блъфира Къли. — Мога да ти дам един номер, от който веднага ще успокоят съвестта ти, но се съмнявам дали би искал да отвориш тая кутия с червеи.

— Може би да, а може би не. Ти какъв си? От Държавния департамент? От кой по-точно? „Секретна служба“? ФБР?

— Не. Нека не ти казвам тая част, а?

— Мисля, че току-що го направи.

Грималди отново се обърна към Хаусър:

— Ти няма ли да ми кажеш какво става тук?

— Не мога. Не сега.

— Хей, Джули. Това съм аз — Тони.

— Знам. — Тя погледна към Къли, който отмести поглед и поклати глава. — Нека поговорим няколко минути насаме. Става ли, Тони?

— Дадено. Но не искам да се бъзикате с мен. Ако знаете нещо за тоя задник, дето е нарязал момичето, искам незабавно да го чуя. Аз ще съм вътре — каза той и се отдалечи.

— Трябва да му кажем — каза Хаусър на Къли. — Да му дадем снимката на Малик.

— Не. Както на теб, така и на мен не ми харесва това, което става, но Малик ще го хвана сам. Обещавам ти.

— Преди да извърши следващото си убийство ли? Когато сключих сделката с теб, имахме уговорката, че ще пазя мълчание само ако убийствата не продължат, докато го търсиш, помниш ли? През изминалия месец той убиваше по една жертва на седмица, а сега е започнал по една на ден. Не ти ли се струва, че това е далеч повече, отколкото се бях пазарила?

Къли губеше увереност, но не бе готов да се предаде.

— За мен също е повече, отколкото се бях пазарил. Но трябва да я свърша тази работа. И сме съвсем близо до края, чувствам го.

— Боже господи, Къли! Не можеш да оставиш нещата така. Просто не можеш! Тони познава района си. Има информатори, познава играчите от руската мафия и има много по-добри шансове от нас да намери Малик. По-добри и от тия на ФБР.

— Слушай сега. Най-вероятно Малик е тук, за да си получи дела от фалшивите пари. А ако Грегъс е прав, че той им е дал гравирани матрици, това означава, че печатарят им ги е получил или късно снощи, или рано тази сутрин. Цял ден, а може би повече, ще отиде за печатане на парите. А това, от своя страна, означава, че Малик ще бъде тук поне толкова време.

— А ако междуременно убие още някого?

— Точно сега Малик не знае, че сме тук, но ако полицията предприеме масирана акция и започне да показва снимката му наляво и надясно, той няма начин да не разбере. Това, което ще постигнем, като кажем на приятеля ти, ще бъде да накараме Малик да се скрие, докато не стане време да мине да си вземе парите. А след това ще изчезне и ще го изгубим завинаги.

— А ако успее да си вземе парите, преди да го намериш, пак ще изчезне завинаги, нали?

— Дай ми време до края на деня — каза Къли. — Ако не успея да намеря Малик дотогава, ще се обадя на Грегъс, че започвам работа с Грималди.

— Току-що каза, че парите ще бъдат готови до края на деня и Малик ще изчезне веднага след това. Ти на това сделка ли му викаш?

Хаусър извърна възмутен поглед към морето. Колкото и да ѝ се искаше да публикува изключителната си история, повече не можеше да оправдае задържането на информация, която би могла да помогне за залавянето на Малик. Тя отново се извърна към Къли, сигурна, че е

намерила компромисен вариант, който горе-долу би оставил съвестта ѝ чиста:

— Виж сега как ще го направим. Може да се съгласиш, може и да не се съгласиш. Ако не се съгласиш, отивам при Тони и му разправям всичко, което знам. Ти му даваш снимката на Малик при условие, че ако той го намери, ти поемаш щафетата нататък. Ако ти го намериш, е, тогава няма да имаш проблеми. Но ако Тони го намери първи... е, сигурна съм, че приятелчетата ти от Лангли ще намерят начин да си покрият задниците. — Тя го погледна в очите и внушително продължи: — Трябва да му кажеш, Къли. Всяко друго действие би било безотговорно пъчене.

Къли знаеше, че тя е права. Гледката на обезобразеното тяло зад сергията бе направила нещата твърде реални. Това вече бе престанало да бъде обикновена стерилна операция на Управлението за прикриване на щети, лишена от жестокости и ужаси. Освен това знаеше, че Малик никога няма да се остави да бъде хванат жив — край, който евентуално би задоволил всички страни.

— Няма да казваме на приятеля ти за интереса на Управлението в тази история, нито пък нищо за миналото на Малик — каза най-сетне Къли. — Съгласна ли си?

— Съгласна съм. Но ти го подценяваш. Мислиш ли, че вече не е разбрал кого представляваш?

— Да си мисли е едно, но да знае със сигурност и да може да го подкрепи с доказателства е нещо съвсем друго.

— В такъв случай всичко е наред. Не му казвай нищо за ЦРУ. Измисли си там каквото искаш, за да обясниш интереса си към историята. Това, което му трябва, е да знае кого да търси.

— Иди го извикай — каза ѝ Къли. — И не забравяй, аз ще говоря.

Хаусър бързо се запъти към местопроизшествието и почти веднага се върна с Грималди.

— Имаш ли да ми казваш нещо? — попита той Къли.

— Дай първо да установим правилата. Казвам ти всичко, което знам, и почваш да работиш сам. Никакво ФБР.

— Няма проблем. Искам да намеря този тип, а не да превръщам цялата тази работа в цирк и серия от префърцунени пресконференции.

— И ако го намериш, искам да присъствам на неутрализирането му.

— Имаш думата ми.

Снимката на Малик, направена по време на разпитите му, се намираше във вътрешния джоб на якето на Къли. Той я извади оттам и я подаде на Грималди.

— Това е човекът, когото търсиш.

— Този ли? Това е Кърпача, така ли?

— Точно той.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— И...

— Какво и?

— Име. Малко информация за миналото му. Какво прави тук? Откъде знаеш къде да го търсиш? И други такива.

— Не знам какво му е името сега.

— А как е истинското му име?

— То не ти е необходимо.

— Защо не оставиш аз да реша кое е необходимо и кое не?

— Няма да работим така.

— Хайде бе!

— Виж какво, Грималди, готов съм да ти сътруднича, доколкото мога, но те моля да не ми се правиш на главен герой и да не ме притискаш много. Защото ако аз реша да притисна, няма да минат и пет минути и ти вече ще си главен надзирател на метачите в твоя участък. Вече доста превиших правата си с това, което ти казах, така че хайде да престанем да си мерим пишките и да обявим примирие, какво ще кажеш?

Грималди отстъпи:

— Добре, но трябва все пак да знам какво прави той тук, за да знам откъде да започна.

— Забъркан е в аферата с отвличането на ценната хартия. Имаме доста основателна причина да подозираме, че той притежава гравирани матрици, с които ония типове ще отпечатат парите. Ако сме прави, това е единствената причина, поради която е тук, и веднага след като си получи дела, ще изчезне. Така че нямаме много време.

Намери мястото, където печатат парите, и бъди сигурен, че ще го открием.

— Още колко твои хора работят в участъка ми?

— Нито един.

— Познаваш ли някоя от свързките на тоя тип тук?

— Само една. Хаусър и аз ще я проследим.

Грималди замислено оглеждаше снимката.

— Кога е правена?

— Преди три години.

— Да е носил някога очила, да е имал брада, мустаци?

— Снощи нямаше нищо такова.

— Снощи сте го видели?

— Около седем часа. Изблъска ни от пътя във Вирджиния.

— Още нещо да ми кажеш?

— Не — рече Къли.

— Как се сетих, че точно това ще чуя. Голяма работа съм, а? Добре, но ще си налягаш парцалите. Ако го намериш, веднага ме викаш. Нямах никакви пълномощия да действаш тук и не искам никакви рамбовски изпълнения в центъра на Брайтън Бийч. — Грималди се обърна към Хаусър: — Внимавай, Джули. В сравнение с руснаците, ония отворени пичове от колумбийските картели и оная ямайска сган, срещу която едно време бачкахме, са просто групичка сополиви хлапета от църковния хор. С тях работят бившите съветски шампиони по вдигане на тежести и здраво са се захванали с дрога и хероин, внасяни от бившите съветски републики. Умни са, не се шегуват и убиват, без да им мигне окото. Тази година имам осемнайсет случая на неразкрити убийства. Повечето от тях са станали посред бял ден и никой не е видял нищо. Нито един от тях не иска да бъде наречен смукач, жаргонната им думичка за информатор. На всичко отгоре нямаме рускоезични ченгета — лично аз ходих на курсове по този език, но нещо хич не ме бива. Единствената фраза, която научих, е *я ницего не знаю*, което означава „Не знам нищо“, защото това е цялата информация, която получаваме от тях. Онзи ден ми пратиха един за разпит. Левият му крак бе така надъвкиан и усукан, че приличаше на изстискан бифтек алангле. На някои от неговите приятелчета не им харесваше компанията му. Опитах се аз да го попритисна малко — дано изтърве нещо за убийствата, — а той ми се смее. Сочи си крака и

вика: „По-лошо от това не можете да ми сторите.“ Повечето от тях са били в съветските затвори, затова нашите сега им изглеждат като санаториуми. Преживели са ужасите на КГБ и ГУЛАГ — не се страхуват вече от нищо и са много по-склонни да проявяват насилие, отколкото нарко боклуците, с които сме си имали работа досега. Много от нашите момчета направо се страхуват от тях — ония типове не биха се поколебали да нападнат семействата им.

— Картинката ми е ясна — отвърна Хаусър.

— Да, и изобщо не си мисли да се правиш на героиня — каза Грималди и ѝ подаде визитната си картичка. — Номерът на сигнализатора ми е написан отзад. Искам да ми се обадите веднага щом усетите, че кълве на въдицата. — Грималди се обърна към Къли: — Да ми кажеш още нещо за този тип?

— Да. Той е всичко това, което току-що ни разказа, и много повече. Много, много повече, отколкото психопатите, с които обикновено се занимавате. Няма да се даде лесно, затова забравете за всякакви предупреждения. Най-напред стреляйте, а после го предупреждавайте. И стреляйте на месо, защото ви давам гаранция, че няма да се остави да го арестувате.

— Доколкото разбирам, май добре го познаваш.

— Даже много добре.

— Отговори ми на един въпрос. От ЦРУ ли е или е бил от ЦРУ едно време?

— Не. Не е.

— Ама ти си, нали?

Къли не отговори.

— Добре, както рече, тая част ще я прескочим.

— Чудесно. Защото повече от това нищо няма да научиш.

— Никакви стрелби — каза Грималди. — Обаждате се на сигнализатора ми веднага щом откриете нещо. Разбрано?

— Разбрано — отвърна Къли, мислейки си, че шансовете това да стане бяха, меко казано, твърде малки. — Това се отнася и за теб.

— Разбира се.

Хаусър надраска набързо номера на мобифона си и го подаде на Грималди.

— Този телефон се намира в чантата ми. Аз ще бъда с Къли.

Грималди взе хартийката с номера.

— Джули, моля те, запомни добре. Не си играй с тези хора. — С тези думи той се обърна и се запъти към местопроизшествието.

— Ти си била добро ченге, нали — каза Къли, докато вървяха по алеята към колата.

— Вярно е.

— А защо си напуснала?

— Това е дълга история.

— Нищо, разкажи ми.

— Може би някой друг път. — Тонът ѝ не оставяше съмнение, че темата е приключена.

— Мик Шваба — каза Къли.

— Какво?

— Грималди те нарече Мик^[1] Шваба.

Хаусър се усмихна.

— Аз съм половин ирландка, половин германка.

— Кофти комбинация. Напиваш се, пееш „Галуей Бей“ и окупираш Полша.

---

[1] Разговорно название на ирландец. — Б.пр. ↑

28.

Масата до прозореца в кафенето на Брайтън Бийч Авеню осигуряваше много добър изглед към входа на ресторант „Гардения“, намиращ се точно срещу него от другата страна на улицата. Ресторантът бе отворил за закуска преди трийсет минути и Хаусър и Къли седяха и чакаха в кафенето, тъй като не искаха да привличат излишно внимание, като влязат в почти празната зала на ресторанта.

Над главите им по виадукта на метрото, чиито подпорни колони вървяха по средата на широкото авеню, прогърмя влак, пръскайки искри по сенчестите места отдолу. Къли и Хаусър излязоха от кафенето и пресякоха улицата към ресторанта. Ролетките на магазините от двете страни на улицата бяха вдигнати и по тротоарите вече се тълпяха едри бузести мъже и ниски и яки жени. Всички имаха ясно изразени славянски черти и повечето от тях бяха облечени в крещящи дрехи от найлон и изкуствена кожа, мъкнейки пазарски чанти, натъпкани до ръба с пресни плодове, зеленчуци и какви ли още не стоки от добре заредените магазини — нещо, което никога не бяха виждали в родината си.

Чувството, че се намиращ в затворена етническа общност, враждебно настроена към натрапници отвън, се подсилваше от грубия, гърлен руски език, който явно бе, ако не точно единственият говорим език тук, то поне доминираше далеч над английския. Къли би могъл да се закълне, че отново се е върнал в стария Съветски Съюз, в Москва, Киев или пък особено в приморския град Одеса, защото ако не бе изобилието от стоки в магазините и несекващият поток коли по улицата, приликата с този град щеше да е поразителна.

Собственикът, който поздрави Къли и Хаусър още с влизането им в ресторанта, имаше блестящи очи и розовобузо лице на херувим — самото въплъщение на дружелюбие и общителност. Надписът, татуиран на кирилица на ръката му — белегът на издигнал се в Организацията човек, — говореше обаче точно обратното.

Ресторантът представляваше дълга и тясна зала, вече три четвърти пълна, изпълнена с родни миризми и шумяща от оживените разговори на матерен език. Къли забеляза свободната маса в ъгъла до вратата и посочи натам. Предрешеният херувим кимна и ги поведе към масата, махайки на сервитьора с лице и фигура на палач, който веднага дотърча, даде им менюто, наля вода в чашите им и се отдалечи, без да каже нито дума.

Къли виждаше залата много добре по цялата ѝ дължина. Очите му бавно оглеждаха малките групички закусващи, някои от които им хвърляха подозрителни погледи, моментално класирайки ги като аутсайдери. Погледът на Къли се спря на масата в другия край на залата, близо до летящите врати към кухнята.

На нея, наведени над чиниите си, бяха седнали трима мъже, облечени в скъпи маркови костюми, с вид на избягали затворници, току-що оплячкосали магазин на Армани, и обръщаха чашите водка, сякаш беше обикновена вода. Под сакото на единия от тях — мъж с отнесен поглед на психопат, седнал с лице към Къли — се виждаше ремъкът на раменен кобур. И тримата бяха едри, дебеловрати, с рамене като четирикрилен гардероб — явно наети мускули — и Къли трябваше да се съобразява с присъствието им.

— Как изглежда Силкин? — попита Хаусър, оглеждайки залата и спирайки вниманието си на акварелите и евтините маслени картини, изобразяващи сладникаво — романтични пейзажи от руската природа и най-вече река Волга.

— Около метър и осемдесет и пет висок, с изпъкнали челюсти, строен. Рус, със сини очи. Едната част на лицето му е парализирана и изглежда точно като кучи син, какъвто е в действителност.

— С Малик приятели ли са?

— По-рано работеха известно време в един и същи отдел на КГБ. Бяха даже нещо като съдружници. Силкин отговаряше за събирането на данъка, плащан от мафията, докато Малик се грижеше очите на Комитета да са затворени за дейността ѝ.

— А Силкин участвал ли е в кражбата на хартията?

— Сигурно.

Безразличният глас на Къли и упоритото избягване на очите ѝ не отминаха незабелязано от Хаусър. Тя помълча няколко минути, после каза:

— Сърдиш ли се, че настоях Грималди да вземе участие?

— Не. Сърдя се на себе си, че още отначало проявих глупостта да се забъркам в тая история.

— Не съм сигурна дали решението да се набъркаш в това е погрешно. На този етап ти вероятно си доста по-близо до Малик, отколкото ФБР би било или щеше да бъде, дори и ако им бе казал каквото знаеше. В този аспект мисля, че постъпи правилно.

— В мен започват да се надигат известни съмнения.

— Е, нека ти кажа тогава, че посвещаването на Грималди бе много умен ход от твоя страна. Той е най-добрият уличен полицай, когото познавам.

Сервитьорът се приближи да вземе поръчката и двамата замълчаха. Къли убеди Хаусър да опита руските пирожки — вкусно подправено свинско, увито в тесто и изпържено — едно от малкото руски блюда, на които бе навикнал да се наслаждава, докато работеше в централата на ЦРУ в Москва. Сервитьорът не говореше английски и Къли просто му посочи с пръст съответните ястия в менюто, решил, че засега е по-добре да не се изразява на езика, който знаеше добре и говореше без следа от акцент.

Скоро, след като поръчката пристигна, Къли забеляза, че един от мъжете на онази маса се надигна и влезе в кухнята, повикан от друг мъж, който се появи на летящите врати и му махна. Останалите двама на масата сякаш изведнъж застанаха нащрек. Главите им непрекъснато се обръщаха в посоката, в която бе изчезнал сътрапезникът им, като че очакваха всеки момент да ги повикат.

Къли не обърна внимание на храната, приковал поглед към отсрещния край на залата и тесния коридор, водещ покрай кухнята към задния вход. Повиканият в кухнята скоро излезе, съпроводен от още един мъж, който моментално привлече вниманието на Къли.

Хаусър, непропускаща никакво ядене, се наслаждаваше на необикновеното, но вкусно блюдо. Въпреки това тя видя промяната в лицето на Къли и се обърна да проследи погледа му. Огледа новопристигналия, докато той седнаше на масата, и го позна от описанието на Къли.

— Това е Силкин, нали?

— Да. Не се заглеждай така. Гледай мен, все едно че водим обикновен разговор.

— Какво ще правиш сега?

— Нищо. Но има едно нещо, което искам ти да направиш — каза Къли. — Ако разсъждавам вярно, този човек ще ни отведе при Малик. Искам да излезеш и да заобиколиш зад сградата. Забелязах, че между ресторанта и съседния магазин има нещо като ходник. Застани така, че да можеш да виждаш задния вход и изхода на ходника към Брайтън Бийч Авеню. Ако излезе от задния вход, проследи го. Аз ще изляза от предния вход и ще се присъединя към теб.

— А ако излезе през предния вход?

— Когато изляза, ще ти дам знак. Знаеш как се проследява по метода на жабешки скок, нали?

— Всеки заема по един тротоар, като от време на време сменяме позициите си, за да не вижда едни и същи лица след себе си, като се обърне.

— Точно така.

— Той не те ли познава по лице?

— Не. Гледал съм филмите, направени от проследяващия екип, чел съм биографията му и психологическия портрет, когато го бяхме набелязали за вербуване, но никога не сме се срещали.

Хаусър се надигна да върви, но Къли сложи ръка на нейната и я задържа.

— Изчакай още малко. Когато ти кажа, ставаш, целуваш ме по бузата и тръгваш. Преди да излезеш, спираш на вратата и леко ми махаш за довиждане. Това е.

Къли продължи да наблюдава незабелязано хората на масата, докато се увери, че всички са погълнати в разговор.

— Хайде — каза той на Хаусър, тя се надигна и изпълни всичките му инструкции хладно и спокойно, без следа от страх.

Мъжът с отнесен поглед забеляза излизането на Хаусър, но отново насочи вниманието си към разговора. Къли хапваше по малко от ястието си и наблюдаваше Силкин с крайчеца на окото. Двойните врати на кухнята се отвориха и в залата влезе мъж, който веднага се обърна назад, за да довърши разговора си с някой, който стоеше от другата страна на вратите.

Къли втренчи невярващ поглед в тила на мъжа, в наклона на раменете му, в начина, по който държеше коляното си подгънато. Усети как кожата му настръхва и косъмчетата по тила му се надигат. Мъжът

се извърна малко, излагайки профила си на показ, и у Къли изчезна всякакво съмнение — това бе Малик.

Къли се напрегна, извърна очи и наведе глава. Първата му мисъл бе за Хаусър. Ако Малик излезеше през задния вход и я видеше, или тя се опиташе да го задържи, можеше да я смята за мъртва. Независимо колко добър полицай е била и в колко тежки ситуации е изпадала — ако се стигнеше до двубой, тя просто не можеше да се мери с Малик.

Умът му трескаво заработи, мъчейки се да състави план на действие, ако Малик решише да излезе през задния вход. Но каквото и да измислеше, щеше да е късно. А ако се опиташе да го стигне сега, той просто щеше да изхвърчи през вратата още преди да го е достигнал.

Дилемата се разреши сама, когато Малик се насочи към масата на Силкин. Той огледа ресторанта — студеният му, подозрителен поглед бавно обходи масите. Очите му подминаха Къли, после рязко се спряха, върнаха се върху него и се разшириха смаяно.

Отначало на лицето му се изписа израз на пълна изненада, който скоро премина в подигравателна усмивка. Ръката му се плъзна под сакото, като видя, че Къли вади оръжието си, става и бавно се насочва към него. При вида на пистолета в ръцете на Къли в ресторанта се надигна ужасена глъчка и хората се спуснаха да дирят прикритие, разбягвайки се от пътя му.

Малик бе хванал ръкохватката на пистолета, мушнат в колана на панталоните му. Той се поколеба и поради някаква лична причина реши да не вади оръжие. Къли бързо се приближаваше със свободно отпуснати надолу ръце, стиснал пистолет в дясната, и хората потресени му правеха път. В средата на залата няколко от гостите застинаха, парализирани от страх, и за момент закриха Малик от погледа на Къли.

Малик каза нещо на Силкин, после отново се усмихна, махна на Къли и обръщайки се, хукна към задния вход. Силкин се изправи на крака, другите трима също. Един по един, четиримата застанаха пред тесния коридор, преграждайки достъпа към него.

Къли продължи да се приближава. На около три метра от живата барикада се спря и насочи пистолета към главата на Силкин. Другите трима държаха ръцете си под саката, стиснали ръкохватките на оръжията си.

Къли усили натиска върху спусъка.

— Извадете бавно ръце навън, момчета, или приятелят ви е мъртъв.

Тримата не знаеха нито дума английски, но много ясно разбраха смисъла на заплахата.

— **Никой** да не стреля! — извика Силкин на руски.

Останалите веднага го послушаха и бавно извадиха ръце навън.

Къли се приближи, без да отклонява цевта от челото на Силкин. После с рязко движение я извъртя и го удари в слепоочието с ръкохватката, просвайки го на пода в безсъзнание. Почти без да спира движението на ръката, Къли плавно се извъртя наляво и ръбът на дланта му се заби в гърлото на мъжа с отнесен поглед. Оня падна на колене, трескаво мъчейки се да поеме въздух. Третият мъж скочи върху него, но Къли го ритна в чатала и вдигна коляно, разбивайки носа на свития одве мъж. Той се строполи на пода в ембрионална поза, стиснал с длани размазания си нос. Четвъртият мъж не помръдна от мястото си — стоеше непоклатим като канара, препречвайки пътя към коридора, загледан в цевта без никакъв страх и без никакво намерение да отстъпи.

Къли чу приглушените изстрели отвън и очаквайки най-лошото, финтира ляво кроше към последния мъж и когато оня се прикри, жестоко го ритна в капачката на коляното, изпращайки го на пода, виещ от болка.

Къли го прескочи и се спусна по коридорчето. С периферното си зрение забеляза появата на някакво лице в малкия шубер на кухненската врата. Човекът отвътре го отвори. Къли блъсна вратата с рамо и я тресна в лицето на мъжа зад нея, отхвърляйки го навътре в кухнята. Пробяга на един дъх останалото разстояние до края на коридора, блъсна вратата на задния вход и изхвъркна на рампата зад ресторанта. Коленичи веднага в стабилна стрелкова позиция и насоченият напред пистолет, следвайки погледа му, бързо обходи околността. Малик не се виждаше никакъв. Къли пробяга късото разстояние до ходника между двете сгради и се притисна в стената на ъгъла, надничайки бързо иззад нея. Видя Малик в другия край на ходника да тича с все сили към изхода на Брайтън Бийч Авеню. Къли излезе иззад ъгъла и се огледа за Хаусър. Нямаше я.

— Хаусър! — извика той и тогава я видя да се надига иззад купчина кашони и найлонови чували с боклук.

Той изтича до нея, без да изпуска от погледа си Малик, който изхвъркна от входа и тръгна да пресича оживената улица.

— Добре ли си?

Тя се изправи невъзмутима, стиснала пистолета си и ръка.

— Добре съм. Опитах се да го спра, той стреля и аз се хвърлих на земята.

Къли веднага я заряза и поднови преследването, плътно следван от Хаусър. Само за секунди стигна до тротоара на Брайтън Бийч Авеню и видя Малик, наполовина пресякъл широката улица. Тичаше по средата под виадукта, изчаквайки пролука в натовареното движение, за да притича до отсрещния тротоар.

Къли изтича на улицата, без да обръща внимание на движението. Цялата улица се огласи от възмутени клаксони, скърцащи спирачки и свирещи гуми. Той се претърколи през предния капак на една кола, оказала се на пътя му, и падна от другата страна на крака.

В това време Малик намери пролука в движението и се спусна през улицата. От другата страна се спря, обърна се и видя, че Къли продължава гонитбата. Отпусна се на едно коляно, хвана пистолета с две ръце и се прицели. Къли усети заплахата и с последно усилие успя да скочи зад една от бетонните колони на виадукта. Малик стреля два пъти. И двата изстрела рикошираха в колоната на сантиметри от главата на Къли, пръскайки парчета отчупен бетон по стъклата на минаващите коли, предизвиквайки нова суматоха сред тях. Тежко натоварен камион за зареждане на магазини рязко зави встрани, мъчейки се да избегне куршумите, и тежко се стовари на една страна, разпилявайки кашони със стока из цялата улица. Идващата зад него кола незабавно се заби в задницата му, а другата зад нея, избягвайки същата участ със сетни усилия, скочи във витрината на отсрещния магазин.

Къли подаде пистолета иззад колоната и бързо прецени обстановката. Навсякъде бягаха ужасени от стрелбата пешеходци, всеки търсеше прикритие и той не можеше да стреля, без да застраши живота на невинни хора. Видя как Малик се изправя и тичешком поема по Брайтън Форт Стрийт, отдалечавайки се от оживения булевард.

Хаусър стигна до него точно когато той се откъсна от прикритието на колоната и се спусна да пресича другата половина на булеварда, отново съпроводен от какофонията от ревящи клаксони, свирещи гуми и ругатни. Задъхан, той стигна до пресечката на Брайтън Форт, последван от Хаусър, мъчеща се с последни сили да не изостане.

Кварталът, в който Малик бе изчезнал, представляваше втората общност на Брайтън Бийч. Отделени от руския квартал, тук едно време се намираха летните убежища на заможните жители на Бруклин. Кокетните някога тухлени вилчески и гиздавите сглобяеми бунгала сега се бяха превърнали в запустели и изгнили руини със стърчащи от порутените стени тръби, проводници, бе ограбено всичко ценно, което можеше да се продаде, за да се осигурят пари за наркотик. Това, което бе останало от тях, бяха само пушални за опиум, стрелбища и съмнителни вертепи — опасен подземен свят от доносници, наркомани и продавачи на наркотици, управляван от жестоките ямайски и хаитянски банди.

Навлизайки в Брайтън Форт, Къли усили темпото. Държеше пистолета на височината на гърдите си, стиснал го с две ръце, а погледът му напрегнато обхождаше и двете страни на тясната улица. Тук цареше непривична за обикновената утринна суматоха тишина. Пред него не се виждаше никой, с изключение на някакъв самотен измършавял наркоман, който повръщаше, облегнат на калника на изоставена кола, от която бе останало само купето.

Стреснат от внезапната поява на Къли, стиснал пистолет в ръце, наркоманът го взе за ченге и като по команда облегна ръце на калника и разкрачи крака.

— Чист съм бе, човек. Чист съм — завика той с треперещ глас.

Къли мина покрай него, усилвайки крачката. Като стигна до следващата пресечка, той се спря и огледа новата улица в двете посоки. Чу виковете, идващи от дясната страна на пресечката, и видя от отсрещната ѝ страна две чернокожи жени тичешком да излизат от двора на едно боядисано в розово бунгало със заковани прозорци. Те се спряха на тротоара за миг, погледнаха към двора и отново се спуснаха да бягат.

Дишайки тежко, Хаусър спря до него.

— Откри ли нещо?

— Ей там.

Къли посочи с цевта на пистолета към розовото бунгало. Двамата предпазливо се запромъкваха към него. Хаусър бе пхнала оръжието си в чантата, но държеше пръста си на спусъка, готова за изненади. Използвайки колите, паркирани от двете страни на уличката, за прикритие, те се приближиха до бунгалото откъм отсрещния тротоар и когато се изравниха с него, едновременно пресякоха уличката и се скриха зад един джип „Тойота“, паркиран точно пред входа към двора. Изведнъж откъм бунгалото затрещяха изстрели, гръмко отеквайки из цялата улица. Настана кратка тишина, последвана от втори залп, и Къли разпозна, че се стреля с автоматично оръжие. Видя Малик да изхвърча иззад бунгалото, извърщайки се, за да стреля по тримата преследващи го чернокожи мъже с дълги до раменете плитчици. И тримата бяха въоръжени с автомати „Узи“, с които стреляха доста неточно, държейки ги на височината на бедрото. Малик отново стреля и един от черните падна.

— Кой са тия, по дяволите? — попита Къли раздражено.

— Сигурно търговци на наркотици — отвърна Хаусър. — Помислили са, че Малик се меси в бизнеса им.

Малик отново се появи и прибъгвайки от дърво към дърво, се насочи към отсрещния край на задния двор. Къли изскочи иззад тойотата, прескочи високата до кръста ограда само с една крачка и хукна през предния двор, стреляйки в движение по Малик. Два от четирите изстрела попаднаха в едно дърво, съвсем близо до главата на Малик. Хаусър, въпреки че съзнаваше неразумността на постъпката му, като се има предвид огневото превъзходство на черните, го последва, този път с изваден от чантата пистолет.

Двамата чернокожи, взели изстрелите на Къли за атака в тила, прекратиха преследването на Малик, за да отвърнат на стрелбата на Къли. Те се извърнаха и дадоха дълъг откос от автоматите. От земята пред краката на Къли захвърча трева и камъчета и той се хвърли зад неподстригания храсталак покрай бунгалото. Точно преди да падне зад него, успя да види как Малик, необезпокояван от никого, прескача оградата и изчезва.

Част от секундата по-късно до него се приземи и Хаусър и веднага зае позиция с насочен към задния двор пистолет. Двамата чернокожи вече не ги виждаха — храсталакът им пречеше да разберат къде точно се намират Къли и Хаусър. Затова без да бързат, те излязоха

иззад ъгъла на бунгалото и започнаха да се приближават с насочени напред автомати, непрекъснато стрелящи по храсталака.

— Здравата се натопихме, Къли — прошепна Хаусър. — Тия типове гърмят с узита.

— Добре че ми каза.

Кракът на Къли леко се подаваше иззад храсталака, затова той се опита да го прибере незабелязано, но един от прокрадващите се внимателно напред гангстери видя движението и повика приятеля си. Спрели стрелбата, двамата внимателно се взираха в мястото, където се бяха скрили Къли и Хаусър, и насочили готовите за стрелба автомати натам, бавно започнаха да се приближават.

— Поемаш оня тип отдясно — прошепна Къли. — Стреляш, докато изпразниш пълнителя. Друг шанс нямаме.

В този момент въздухът се изпълни с пронизителното виене на полицейска сирена и двамата гангстери замръзнаха на място, обърнаха погледи към улицата. С проблясваща червена светлина на таблото на необозначената си кола, Грималди прескочи бордюра, мина транзит през оградата и спря на моравата. С рязък тласък отвори вратата и в следващата секунда вече бе клекнал зад нея с насочено към чернокожите оръжие.

— Полиция! — кресна той. — Хвърлете ги! Веднага!

Двамата черни се поколебаха само секунда, после се обърнаха и побягнаха зад къщата. Грималди, мислейки, че Къли и Хаусър са се натресли право в някаква наркосделка, преследвайки Кърпача, се огледа бързо и като ги видя да се надигат иззад храстите, също се изправи.

— Къде е? — извика той към тях.

— Побягна по алеята зад къщата — отвърна Къли.

— Скачайте в колата! — каза Грималди и седна зад волана.

Къли се вмъкна отзад, а Хаусър седна до Грималди. Едва бяха затворили вратите и детективът натисна газта до пода, втурвайки се стремглаво през моравата. С крайчеца на окото си забеляза двамата чернокожи да изчезват зад ъгъла на съседната къща.

— Накъде?

— Надясно — отвърна Къли.

Без да губи време в колебания, Грималди разби задната ограда на трески и жестоко поднасяйки, изхвърча в уличката отзад.

— Как е облечен?

— Син блейзер, сиви панталони, бяла риза — отвърна Къли, внимателно вирайки се в малките пресечки, покрай които Грималди прелиташе със скоростта на експрес, хванал волана с едната ръка, а с другата — микрофона на радиото. Предаде описанието на Малик и къде последно е бил видян, както и описанието на двамата чернокожи, подчертавайки, че имат автомати „Узи“.

На кръстовището на уличката с Брайтън Фифт Грималди рязко натисна спирачките и се огледа и в двете посоки. Тъй като не видя нищо подозрително, той отново подгони колата по малката уличка и направи същото на пресечката ѝ с Брайтън Сикст. Никаква следа от Малик. Той зави надясно и бясно подкара обратно към Брайтън Бийч Авеню.

— Ако има капка ум в главата си, той трябва да се омете от този квартал възможно най-бързо — каза Грималди. — Ще се опита да се смеси с тълпата по булеварда или пък ще се скрие в някой магазин или ресторант. Добре ли си, Джули? — попита, набирайки скорост и без да спира да оглежда улицата.

— Сега съм добре.

— Какво, по дяволите, ти става, Къли? Нали трябваше да ме извикаш, като го откриеш.

— Нямах време. Той влезе в ресторанта и веднага ме видя.

— Точно така стана, Тони — каза Хаусър. — Всичко се разви много бързо и не остана време.

— Така ли? Е, добра работа свършихте — продължи Грималди, охлаждайки гнева си. — След вас Брайтън Бийч Авеню заприлича на гробище за коли. Превърнахте улицата в стрелбище.

Къли не отговори и проследи с поглед хвърчащата от другата страна на платното полицейска кола — със светещи лампи и с виеща сирена, тя бързаше да се притече на помощ на друга кола, открила гангстерите с узитата и помолила за подкрепление.

Като стигна до Брайтън Бийч Авеню, Грималди отново спря и тримата огледаха внимателно тротоарите.

— Нищо — въздъхна Грималди. — Потънал е някъде.

Къли излезе от колата и огледа улицата нагоре и надолу. Малик никакъв не се виждаше.

— Влизай в проклетата кола — викна му детективът.

Къли погледа още малко, поклати глава недоволно и отново се вмъкна в колата.

— Искам да зарежеш тая работа — каза Грималди.

— Още не.

— Зарязваш я още сега! Не ме карай да обръщам дебелия край, Къли. И ти, и скапаното ти ЦРУ можете да вървите на майната си! Нямам никакво намерение да те оставя да се разхождаш из района ми и да ми се правиш на Рамбо. Приключваш с тия неща и точка!

— Не и докато Малик е все още на свобода.

— Сам каза, че единственият начин да го намерим е, да открием къде печатат парите, нали така? Точно по това работех, когато ти започна тая шибана престрелка. Сега ме остави да си върша работата.

Къли се отпусна на задната седалка, чувствайки се разбит и безпомощен. Ако притиснеше Грималди, изобщо не се съмняваше, че всичко щеше да приключи със затварянето му в някой участък, а може и с нещо по-лошо. Освен това Малик също знаеше, че той е тук и че полицията вече има описанието му. Вероятно Грималди е прав, каза си той, Малик ще се покрие някъде и няма да си подаде носа, докато парите не са готови.

— Нямах ли някой и друг надежден информатор? — попита Хаусър, нарушавайки напрегнатата тишина в колата.

— Имам един-двама, които може би знаят кой печата парите — отвърна Грималди. — Тъкмо тях се опитвах да намеря, когато забъркахте тия лайна.

— Добре — каза Хаусър. — Ти си работиш в твоя участък. Аз пък имам добра приятелка в „Разузнаване“ — заедно карахме академията. Работи в Отдела за борба с организираната престъпност. Там имат група, която разполага с данни за руската мафия, нали така?

— Така.

— Къли и аз ще отидем при нея и ще видим дали може да ни даде нещо относно това кой би могъл да извърши кражбата на хартията.

— Това ме устройва — каза Грималди.

— Ще ми се обадиш ли, ако откриеш нещо?

— Казах вече, че ще го направя.

— Окей. Закарай ни до нашата кола. Оставих я до дъсчената алея близо до местопроизшествието.

— Ти отивай — каза Къли на Хаусър. — Аз имам да свърша някои работи.

— Какви? — попита рязко Грималди.

— Няма нищо общо с тази работа.

— А как да се свържа с теб, ако открия нещо? — поиска да узнае Хаусър.

— Няма начин — отвърна Къли и погледна часовника си. — Ще бъда в Манхатън. Кажи ми къде да се срещнем там след два часа.

— Отдел „Разузнаване“ се намира от другата страна на Манхатън. Ще те закарам.

— Не, благодаря. Ще взема такси.

— Къде точно в Манхатън отиваш?

— Ъпър Ийст Сайд.

Хаусър се замисли за момент.

— Има една квартална кръчма на североизточния ъгъл между Петдесет и втора и Петдесет и първа улица, която се нарича „При Били“. След два часа ще мина да те взема оттам.

Къли излезе от колата. Хаусър се подаде от отворения прозорец.

— Няма да ме ритнеш и да продължиш сам, нали?

— „При Били“. Ъгъла на Петдесет и първа и Петдесет и втора. След два часа — каза Къли и махна на таксито, което бе спряло малко по-нататък, за да остави пътник.

Хаусър остана загледана в гърба на Къли, докато той изтича до таксито. Грималди изпитателно я погледна в лицето.

— Хей, Джули. Това момче означава ли нещо за теб?

— Не знам. Може би.

— Послушай стария си приятел. В това момче има нещо, което не е наред. Ще си докараш някоя беля на главата.

— Публикацията на живота ми.

Малик седеше зад волана на микробуса, паркиран в една странична уличка на Брайтън Бийч Авеню, на петдесет метра от мястото, където бе спрял Грималди. Бе скочил в автомобила само секунди преди спирачките на Грималди да изпищят до тротоара и тъкмо се бе наканил да потегли, когато видя, че Къли излиза от колата и оглежда тротоарите. Не го видя и Малик реши да не мърда от

мястото си и да види какво ще стане. Видя как необозначената кола потегля с момичето и ченгето, а Къли се качва в таксито.

— Мамка ти мръсна — процеди той през стиснати зъби в една от редките си прояви на разговорен руски. Главата му се пръскаше от болка и усети как в него се надига студена и всепоглъщаща ярост. — Мамка ти мръсна, Майкъл Тимъти Къли! Мамка ти мръсна! — изпсува той, притискайки слепоочията си с длани, опитвайки се да успокои малко болката. — Всичко си има граници! — изсъска той и запали двигателя, докато таксито се включваше в движението по Брайтън Бийч Авеню, бавно пробивайки си път по все още задръстения от коли булевард.

29.

Специален агент Джек Матюс получи необходимия му пробив, когато малко след шест часа сутринта от офиса в Нюарк, Ню Джърси, докладваха, че един от сервитьорите в крайпътното заведение на Ханигън в Мансфилд е разпознал в лицето на Малик човека, когото той видял да излиза с жертвата на Кърпача — вече идентифицирана като Тами Малдинадо. Агентите бяха научили и за близките ѝ отношения с Дуейн Бекър, намерен мъртъв на паркинга на Ханигън, осигурявайки по този начин връзката с крайпътното заведение. Това бе напълно достатъчно да поиска разрешително за обиск на къщата и магазина на Малик.

Матюс бе измъкнал местния помощник-прокурор от леглото да разгледа и одобри доказателствата, които той бе събрал. След това лично отнесе одобрението в дома на федералния съдия за одобрение и издаване на разрешително за обиск, прекъсвайки междувременно закуската му. В седем и трийсет екип от специалисти от ФБР, докарани със самолет от щаба на Бюрото във Вашингтон, вече работеха в дома и магазина на Малик. След около час сметите и от двете места отпечатъци бяха върнати в лабораториите на ФБР във Вашингтон, където бързо ги подадоха на компютризираната система за идентификация и сравнение. Трийсет минути по-късно дойде и пълното разочарование. В досиетата на ФБР такива отпечатъци нямаше.

Матюс тъкмо бе свършил разговора с щаба на ФБР във Вашингтон, когато и последните остатъци на оптимизма му бяха разбити на пух и прах от ново телефонно обаждане, известявайки го за жестокото убийство на Керъл Джордън в Брайтън Бийч, Бруклин. Агентите от представителството на ФБР в Ню Йорк, извикани на местопроизшествието от Шейсето районно полицейско управление, докладваха, че на тялото имало оставена бележка със следващия стих от песента. Нямаше никакво съмнение, че това е работа на Малик.

Междувременно един от хората на Брейди разговаря с продавача от местния железарски магазин, който, след като видя снимката на Малик, го идентифицира като човека, купил електрическа бормашина със същия размер свредел, с какъвто бе и дупката в черепа на една от убитите студентки.

До девет и трийсет вече разполагаха и с препис извлечение от банковата сметка на Малик, сметката му за телефона, както и подробен отчет за използването на кредитните му карти. Сметката от Ханигън бе добросъвестно отбелязана и потвърди това, което те вече знаеха. Установи се, че банковите сметки са закрити по времето, когато са започнали първите отвлечения на студентките. Провериха във ведомостите на социалните осигуровки и отделът на ФБР за съвместна работа с Данъчните служби получи незабавен отговор: Малик бе започнал да плаща данъците си само преди три години. До този момент данъчното му досие блестеше от чистота като девствен сняг. Джон Малик бе човек, който допреди три години не бе съществувал никъде.

Матюс седеше в стаята на шарлотсвилското полицейско управление, определена за обединената група, и преглеждаше компютърните разпечатки от докладите, търсейки нещо, което може би е убягнало от вниманието му. През последните три години Малик бе декларирал шейсет хиляди долара необлагаем доход, но форма W2P, която представляваше издавана от данъчните служби квитанция и показваше източника на доходите, липсваше. Тук имаше нещо. Но какво? Трябваше да се издири откъде идват парите. Необлагаем доход може да означава, че той получава отнякъде пенсия по инвалидност. Да не би от военните? Или от полицията? Малик бе показал безпогрешна способност да предвижда насоката, в която се придвижваше следствието — един бивш полицай би могъл да знае това.

Матюс бе обезпокоен от още едно нещо — шефът на екипа по претърсването му бе казал, че къщата и магазинът на Малик са претърсвани съвсем наскоро. Вероятно от двама души. Един, който е работел на долния етаж и е разбирал добре от работата си, стараяйки се да връща нещата обратно по местата им, и още един, който или не е знаел как стават тези неща, или не го е интересувало, че някой след него може да разбере за претърсването.

Първата мисъл на Матюс бе, че някои от хората на Брейди са решили да поемат инициативата в свои ръце и без разрешение са обискирали магазина и къщата. Брейди, доста ядосан от обвинението, го увери, че никой от хората му не е стъпвал нито в къщата, нито в магазина.

Матюс чувстваше известна вина от това, че се е поддал на гнева си. Брейди бе добро ченге и хората му бяха добре обучени. Отбеляза си наум да му се извини веднага щом се видят. Точно в този момент Брейди влезе в стаята и седна до дългата заседателна маса.

— Слушай — започна Матюс. — Това, дето ти казах оде... —

— Забрави го — прекъсна го Брейди убедено. — Двайсетчасовите работни дни се отразяват зле и на двамата.

— Пратил ли си някого да се занимава с телефонните сметки?

— Трима души.

Матюс разтърка уморено очи с дланите си. Не можеше да си спомни да се е чувствал някога толкова изтощен физически и умствено.

— Как е възможно този тип допреди само три години да го няма никъде в системата? — каза той повече на себе си, отколкото на Брейди. А всеки си има история, която лесно може да бъде проследена по един или друг начин чак до деня на раждането му, независимо от това колко дълбоко се е покрил. Какво, по дяволите, пропускаме тук? Как е успял да си измие чиниите толкова чисто?

— Моите хора, които разговарят със съседите около него, разправят, че засега всички, които познават Малик и всеки ден са го виждали, а те не са много, не знаели нищо за него. Човекът, който държи магазина до неговия, каза, че си казвали здрасти, като се разминавали по улицата, но това било всичко. Разправя, че имал някакъв неопределим акцент, може би средно западен, но не бил сигурен.

Матюс поклати глава отчаяно.

— От лабораторията казват, че пръстовите отпечатьци от къщата принадлежали само на един човек. В магазина намерили още няколко, но те вероятно са на клиенти.

— Истински самотник — отбеляза Брейди.

— Съвсем точно се вписва. Но все пак не мога да разбера как така е могъл да изтрие от системата всяка следа, водеща към него.

Брейди стана да си налее чаша кафе и се спря да огледа снимките от мястото на подхвърлянето. После се обърна към Матюс с внезапно просветнало лице:

— Не би могъл. Ако самата система не му помогне, сам не би могъл.

Матюс рязко вдигна глава и очите му се разшириха.

— По дяволите! Прав си. Как не можах да се сетя? Програмата за защита на свидетелите.

Матюс придърпа телефона към себе си и бързо набра пряката линия на заместник-директора, който координираше действията на следствената група от щаба на ФБР. Натисна копчето на спикера, за да може и Брейди да чува разговора.

— Джонсън — отвърна зам-директорът кратко още на първото иззвъняване.

— Том, Джек Матюс се обажда. За колко време можеш да разбереш от прокуратурата дали някой не е включен в програмата за защита на свидетелите?

— За заподозрения Джон Малик ли става въпрос?

— Да.

— За няколко минути — отвърна Джонсън. — Задръж малко така, не затваряй.

Лицето на Матюс светна, духът му се повдигна.

— Пипнахме го, шефе! Пипнахме го!

Двамата с Брейди седяха, всеки заслушан в мислите си, и чакаха Джонсън отново да се включи в линията. След седем минути чуха прищракване и очаквателно наведоха глави към апарата.

— Съжалявам, Джек. В програмата няма никакъв Джон Малик.

— Ах, мамка му! — извика Матюс разочаровано. — Бях сигурен, че е там.

— Добре си го измислил, но не стана. Ако ти трябва, тук съм — добави Джонсън и затвори.

— Изглежда, пак сме на изходна позиция — каза Матюс.

Влезе един от сержантите на Брейди и му подаде факс от шест страници.

— Току-що пристигна от Вашингтон и е адресиран директно до вас.

Матюс взе дългия документ и бързо го прегледа.

— И май отново тръгваме напред — каза той и започна внимателно да чете.

— Какво е това? — попита Брейди, след като сержантът излезе.

— Допълнителен протокол от лабораторните изследвания с анотация от нашия отдел „Контраразузнаване“.

— „Контраразузнаване“ ли? Те пък откъде се взеха?

Матюс свърши с четенето на първия абзац и вдигна глава.

— Спомняш ли си какво каза медикът за дупката, пробита в черепа на онова момиче? Какво каза той, защо оня тип го е направил?

— За да сломи психически някоя жертва, принудена да гледа как той го прави на някоя друга.

— Изглежда, тази практика е била измислена от руснаците през трийсетте години. После била изоставена от тях, но някои от приятелчетата им от Източна Европа продължили да я прилагат чак до падането на комунизма. Особено от чехословашката държавна служба СНОК и от източногерманската Щази.

— Широко известна ли е била тази практика?

— Според този протокол тук — не. На някакъв стар агент от контраразузнаването това му напомнило нещо и той се обадил в щаба на отдел „Контраразузнаване“ да пита.

— Тогава откъде нашият човек Малик ще знае такива работи?

— Добър въпрос. А тук има още някои неща. Оня медикамент, дето бил на основата на морфина и който университетската лаборатория не можа да идентифицира?

— Казаха, че притежавал способността да обезсилва човек, но му оставял способността да се движи с намалена способност за съпротива — отвърна Брейди.

— Точно така. Нашата лаборатория обаче успя да го разпознае и да разбере произхода му.

— Нека отгатна. Тук пак е замесена Русия и страните от бившия Източен блок.

— Абсолютно вярно. Според този протокол КГБ и Щази са използвали същия наркотик, за да отвличат хората от улиците и да ги влачат на разпити. А пружинената спринцовка, за която медикът мислеше, че е използвана върху жертвите? — продължи Матюс. — Можело да се намерят автоматични инжекции в тази страна, но те се продавали напълнени с предварително измерени дози наркотици.

Специално за хора, алергични към ухапвания от пчели и други такива. Никой обаче не ги продава празни, така че да можеш сам да си напълниш лекарството в тях. Тук пише, че при отвличанията КГБ и Щази са използвали именно този вид спринцовки.

Лицето на Брейди бе приело отнесен израз, сякаш шефът на шарлотсвилската полиция усилено мислеше за нещо друго. После каза:

— Убийството в „Хемпдън-Сидни“ вчера вечерта.

— Какво за него?

— Как му беше името... Спирко. Той беше преподавател. Преподаваше руски и теология.

— Руски наркотик. Руска техника на изтезание. Руски преподавател — изброи Матюс. — Убийството тази сутрин в Бруклин бе извършено в Брайтън Бийч — руски емигрантски квартал. Имаме една обща нишка през тая бъркотия, но вече мисля, че знам кой плете паяжината.

— Руснаците? — попита Брейди.

— Не. ЦРУ — отвърна Матюс. — Те си имат своя собствена програма за дефекторите, които вкарват в страната. Подобна е на съдебната ни програма за защита на свидетелите. Не знам как я наричат, но мога да разбера.

— Това дава на незаконното проникване в къщата и магазина на Малик съвсем нова светлина, нали? — забеляза Брейди.

— Да, точно така. Още веднъж извинявай.

— Но след като знаят кой е той, какво биха могли да търсят там?

Матюс се усмихна, този път сигурен, че цялата картинка му е ясна.

— Същото нещо, което и ние — ако Малик е бивш офицер от разузнаването, когото те са легализирали в страната и са разбрали, че е сериен убиец. Помисли малко. На тях той им трябва много повече, отколкото на нас.

— И един бивш офицер от разузнаването би трябвало да има задълбочени познания за начина на водене на следствие — каза Брейди.

— Точно така — отвърна Матюс. — И това подсказване от негова страна? Нищо чудно, че не му пука дали ще разберем кой е. Той много добре знае, че можем да го проследим само до ЦРУ. И още по-добре знае, че каквото и да става, те няма да го издадат.

— Ти се шегуваш! — каза Брейди. — Ще прикрият един сериен убиец, само и само да си покрият задниците?

— Точно така ще направят. И ще изсърбат попарата, която са надробили.

Матюс прилепи длани една срещу друга и ги допря до брадичката си замислено.

— Да ти кажа ли какво ще направим, шефе? Ще си мълчим. Не искам ония момчета от Лангли да добият и най-малка представа докъде сме стигнали. Не и преди да съм готов достатъчно, за да мога да се изправя пред тях.

— Нямаш никакъв проблем. Какво ще правим оттук нататък?

— Първо ще накарам отдел „Контраразузнаване“ да види дали името на Малик не фигурира в някое от досиетата им за Русия или за някоя държава от Източния блок. Те държат под наблюдение всички чужди офицери от разузнаването, които работят в тази страна. Заедно с всичките им фалшиви имена. Колко време са били тук, къде са били преназначени, след като са напуснали Щатите, изобщо все полезни неща. Ако Малик е бивш служител на КГБ или Щази и е работил тук, преди да избяга, те трябва да имат досие за него.

— А защо да не проследим и каква е връзката с оня преподавател... Спирко? Ако въобще има такава?

— Ще отидем с хеликоптера до „Хемпдън-Сидни“ и ще говорим със семейството му, ако има такава, както и с познатите му. Искам пушката ми да е заредена за едър дивеч, когато се изправя срещу ЦРУ — ония типове дават информация само когато се намират между чука и наковалнята и точно там смятам да ги поставя.

30.

„Меримаунт Манхатън Колидж“, на Ъпър Ийст Сайд в Ню Йорк, бе първият и единствен избор на Джени относно това къде иска да учи. Къли и Джанет се бяха съмнявали в правилността на този избор, тъй като животът в градска обстановка, особено пък в Ню Йорк, бе опасен за едно младо и неопитно момиче като нея. Но Джени твърдо бе държала на своето. Искаше да учи театър като първа специалност заедно с приложно изкуство като втора и „Меримаунт Манхатън“ предлагаше уникални възможности с прекрасните си студентски общежития, библиотека на световно ниво, музей, галерии и зали — всичко това на разстояние десет минути пеш. В края на краищата двамата бяха дали съгласието си — Джени бе интелигентно, целенасочено и независимо младо момиче със здрав разум и силно развито чувство за правилна преценка. Не биваше да се поддават на прекалената си загриженост за нея и да ѝ забраняват това, което тя желаше най-силно.

Подтикван от непреодолимата нужда да види дъщеря си, лично да се убеди, че е добре, Къли бе накарал таксито да го закара на Деветдесет и втора улица, до луксозната сграда, служеща за част от студентските общежития на колежа. Със задоволство забеляза, че на входа пред сградата има двама портиери и двама и четири часова охрана. Той стоеше във врата, набирайки кураж да застане пред дъщеря си, без да знае какво да ѝ каже, несигурен каква ще бъде реакцията ѝ след всичко случило се. Бяха минали само четиринайсет месеца, но му се струваше, че всичко е било много отдавна и между тях е зинала пропаст, която няма да може да прескочи.

Преодолявайки накрая страховете и съмненията си и подтикван от любовта, която бе изпитвал към нея още от раждането ѝ, той се обади в апартамента ѝ от фойето долу само за да научи от съквартирантката ѝ, че току-що тръгнала за работа — работела на половин работен ден в едно кафене. Съквартирантката му даде името и мястото на кафето и когато попита кой се обажда, Къли затвори, без да

отговори. Даде на единия портиер дебел плик, за да го сложи в пощенската кутия на Джени, после излезе, хвана такси за Ъпър Уест Сайд и слезе на ъгъла между Седемдесет и втора и Кълъмбъс Авеню, на две пресечки южно от кафенето.

Всяка крачка задълбочаваше вътрешната борба в него, докато бавно минаваше покрай безкрайните редове бутици, магазини, ресторанчета и толкова много суши барчета, колкото не си спомняше да е виждал дори в Токио. Едновременната, неособено угледна част на града през изминалото десетилетие се бе превърнала в процъфтяващ и заможен квартал, често наричан световна младежка столица.

Стигнал до ъгъла на Седемдесет и четвърта, Къли се спря и застана срещу кафето от другата страна на улицата, гледайки сервитьорите и сервитьорките да нагласят масите по тротоара под синьо-бялата тента, готвейки се за неделната тълпа клиенти, която скоро щеше да започне да се събира.

Съмненията и страховете отново се надигнаха и Къли си помисли дали да не си тръгне, без да разговаря с Джени. Ако му обърне гръб, просто нямаше да може да го понесе. Чувстваше, че все още би могъл да ѝ бъде баща, да ѝ помага, макар и отдалеч. Но бе убеден, че не бива да ѝ се меси в живота, който през изминалата година тя си бе изградила без чужда помощ, превъзможвайки неимоверните трудности, разбили безгрижното ѝ до този момент съществуване. Трудности, предизвикани от него, принудили я за броени месеци да се превърне в разчитащ само на себе си възрастен човек заедно с всички произлизащи от това отговорности — и всичко това по време, когато би трябвало само да се радва на безгрижно студентство.

Ще постои само докато я види отдалеч — това ще е достатъчно, каза си той. После щеше да си тръгне и по-късно да ѝ се обади. По телефона щяха да разговарят надълго и нашироко — щеше да му е далеч по-лесно. Нямаше да му се налага да гледа разочарованието и болката в очите ѝ.

И тогава я видя да излиза от вътрешната зала на кафето, понесла поднос чинии и прибори. Загледа се в нея: как се движи между масите, спира се, нарежда приборите върху тях и продължава нататък. Усети в гърдите си стягане и в гърлото му се надигна буца — момиченцето му, малкото му момиченце, изцяло взело фините, аристократични черти на

Джанет, но с неговите кестеняви коси и тъмносини очи. Изглеждаше толкова зряла и бе дори по-хубава, отколкото си я спомняше. Ужасно му се искаше да я притисне към себе си, да я утеши, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред и че страшно съжалява за случилото се, че каквото и да стане, вече винаги ще бъде до нея.

Стоеше на улицата като хипнотизиран от вида ѝ, чувствайки, че нещо безвъзвратно отминало отново се завръща, макар и само за момент. Бе на не повече от петнайсет метра от нея и я виждаше как се смее и се шегува с една от колежките си. Стоеше като вкопан на тротоара с обхванато от спомени съзнание, виждаше пухкавите ръчички, протегнати към него, и преливащото от щастие лице на Джанет, чуваше сладкия ѝ детски смях. Очите му се напълниха със сълзи и той се опита да се пребори с тях. Разтърсен от дън душа от нахлулите като вихър чувства, уплашен от това каква ще бъде реакцията ѝ, на Къли не му стигна куражът да се изправи срещу нея, затова рязко се извърна и бързо zakрачи надолу по булеварда.

Точно в този момент Джени Къли приключи със зареждането на последната маса и се извърна да влезе отново в кафенето. Погледът ѝ се плъзна по улицата и на устните ѝ потрепна тъжна усмивка. Якетото, с което бе облечен онзи мъж от другата страна на улицата, ѝ напомни за миризмата на любимото кожено яке на баща ѝ — бе точно копие на това, което току-що видя. Тя извърна поглед и направи няколко крачки, после се спря като закована и сърцето ѝ бясно затуптя, като се вгледа в мъжа, крачещ бързо надолу по булеварда. Тя се поколеба, невярваща на очите си, и празният поднос издрънча на земята.

— Татко! — изпищя тя и хукна към него, но стигнала до улицата, се спря и зачака нетърпеливо пролука в движението, за да пресече до отсрещната страна.

Мъжът продължаваше да крачи бързо нататък. Бе видяла лицето му само за миг. Възможно ли бе да греши? Възможно бе споменът за бащиното яке да я е накарал да си въобрази, че вижда баща си, но в следния миг той се извърна, за да посрещне спиращото до бордюра такси, и тя разбра, че грешка няма.

— Татко! — извика още веднъж с треперещ от вълнение глас и стигнала най-сетне до отсрещния тротоар, се спусна към мъжа, спрял

се до таксито.

Къли чу втория ѝ вик през уличния шум и движението и се обърна, за да види, че дъщеря му се носи като вятър към него. Тя се хвърли в разтворените му обятия и в този момент всички страхове и съмнения, всички мъки и болки, преживени през последната година, бяха пометени само от една-единствена прегръдка.

— Татко! — промълви Джени разтреперана, притисната здраво към него. — Не мога да повярвам, че те виждам! Какво правиш тук? За последен път, като се видяхме с адвокатата ти, той каза, че няма никаква промяна, че нямало да те пуснат най-малко още две години.

— Промяна обаче има — каза Къли. — Ти си говорила с адвокатата ми?

— Всеки месец. Искан да знам как си.

— Нищо не ми е казвал.

— Аз го помолих да не ти казва.

Стояха на средата на тротоара и хората ги заобикаляха. Къли я отдалечи от себе си.

— Страхотно изглеждаш, хубавицата ми. Как си иначе?

— Добре съм, татко. А сега — с теб, съм още по-добре.

— Обичам те, Джени.

Повече не можеше да сдържа сълзите си и извърна глава да не се виждат.

Джени също се разплака, сгушила лице на гърдите му, впила ръце в раменете му с всички сили.

— Всичко е наред, татко. И аз те обичам.

Тръгнаха надолу по тротоара и Джени провря ръка под неговата, страхувайки се да го пусне.

— Не си ли на работа?

— Още поне цял час ще мине до върховия момент. Освен това мога да помоля да ме пуснат — каза тя с надежда в гласа.

— Тук съм по работа — каза Къли. — Имам на разположение само един час.

— Работа ли? Като предишната?

— Нещо подобно.

Тя не настоя.

— На работа съм само до четири часа. След това съм свободна до края на деня.

— Съжалявам, момичето ми. Не знам колко време ще бъда зает.

— Колко време ще си в града? Един час с теб не ми е достатъчен. Искам да прекараме повече време заедно. Не може ли да уредиш нещо?

— Засега не. Но скоро ще стане. Ще измислим нещо. Обещавам ти. Но може малко да се забавя.

Те замълчаха и продължиха да вървят — Джени бе облегла глава на рамото му, провряла ръка под неговата. Къли не знаеше какво да й каже — грижливо обмислените думи, толкова пъти повтаряни в тъмните затворнически нощи, сякаш се бяха изпарили. Завиха наляво по Седемдесет и трета улица и тръгнаха към Сентръл Парк, потънал в пищната многоцветна мантия на есента. Седнаха на една пейка срещу езерцето, обърната към красиво извитата дъга на мостчето по средата.

— Как върви училището? — попита Къли, все още неспособен да каже всичко онова, което му се искаше.

— Получих стипендия за добър успех — каза Джени гордо, без да пуска ръката му. — И съм добре финансово, така че не се безпокой за това. Освен през неделите, работя тук още три дни в седмицата, бакшишите са страхотни, през четвъртъците ходя на работа в Блумингдейл, а през останалото време работя в училищния театър — майсторим с колегите ми декори. Оправям се, татко. Прибрана съм. Като теб. И упорита. — Тя го стисна за ръката и вдигна усмихнат поглед към него. — Спомняш ли си? Ти си ми казвал никога да не се предавам.

— Спомням си.

— Упорството е основа на издръжливостта, а издръжливостта е основа за оцеляване. Е, в момента ти разговаряш с един оцелял човек.

Къли седеше и мълчаливо се взираше в спокойните води на езерото, замислено гледайки мъжа, жената и двете деца в лодката, бавно плъзгаща се под мостчето. Той се обърна към Джени, изведнъж събрал сили да изрече трудно произносимите думи:

— Ужасно съжалявам за това, което се случи с мама. Знам, че не мога да те накарам да го проумееш. И ще те разбере, ако не можеш да ми простиш.

— Няма какво да ти прощавам, татко. Ти не си виновен. Мама от години имаше проблеми с депресията. През повечето време теб те нямаше, и не можа да видиш най-лошото.

— Всичко е наред, скъпа. Приех вината и отговорността за случилото се и се уча да живея с нея, ден по ден.

— Няма никаква вина за приемане, татко. Мама вече бе опитала веднъж да се самоубие.

Къли впери в нея невярващ поглед.

— Така е, татко. Веднага след като се върнахме от Москва и ти започна да пътуваш толкова много.

— Изобщо не съм разбрал.

— Тя ме накара да обещавам никога да не ти казвам. Един ден се върнах от училище и я намерих в спалнята. Бе погълнала цяло шишенце с приспивателни. За щастие аз се прибрах тъкмо навреме. Обадох се на деветстотин и единайсет — те дойдоха, отнесоха я в болницата и ѝ промиха стомаха.

Къли продължаваше да се взира в дъщеря си, смаян от чутото.

— Спомням си, че често изпадаше в лошо настроение, но рано или късно успяваше да излезе от него.

— Беше къде-къде по-лошо. Никога не намираше у себе си достатъчно сили, за да излезе от него, татко. Винаги се правеше на силна, когато ти си беше вкъщи — умееше да крие нещата, които я безпокояха.

Къли отново потъна в мълчание. После каза:

— Продължавам да си мисля за нея. През цялото време.

— И аз. Все още я обичам, ужасно ми липсва и ще продължи да ми липсва. Благодарна съм за времето, прекарано с нея. Но това не ми пречи да видя истинската причина, поради която тя посегна на живота си. Не обвинявам нито теб, нито когото и да било за смъртта ѝ.

Очите на Къли отново се напълниха със сълзи.

— Чувствам такъв срам, момичето ми.

— Срам от какво, татко? Ти няма от какво да се срамуваш. Това, което направи, няма нищо общо с доброто и лошото. Това бе просто политика в най-гадния ѝ вариант. Но ти им се опъна, удържа думата си и не предаде приятелите си, което е много повече от това, което те направиха за теб.

Къли седеше, без да помръдне, мъчейки се да се съвземе.

— Изобщо не знаех, че работиш за ЦРУ, докато не те извикаха пред Конгреса — продължи Джени. — Представяш ли си? През цялото

време съм живяла с вас двамата в Москва и винаги съм мислила, че си това, което казваш на хората — служител от Държавния департамент.

— Точно такава бе целта.

— Когато започнах прослушванията и разбрах каква е била истинската ти работа, започнах да се чувствам още по-горда с теб. Ти беше моят герой, татко. И все още си.

Къли обгърна раменете на дъщеря си, притисна я към себе си и я целуна по челото.

— Трябва много да внимаваш с героите. В живота те обикновено са безскрупулни, склонни да прибегват до крайности и накрая плащат скъпо и прескъпо за това.

— И обикновено са верни, надеждни и невероятно честни хора.

Къли се усмихна и се обърна към нея:

— Ти май наистина си пораснала, нали, момичето ми?

— Доста. Но в мен още е останало нещо от онова малко момиченце, което има нужда от баща си, и вярвам, че то никога няма да изчезне.

— Сигурна ли си, че ме искаш, момиченцето ми? Та аз съм само един бивш пандизчия и перспективите пред мен съвсем не са бляскави.

— Разбира се, че те искам. Завинаги.

— Оставих ти един плик в общежитието. В пощенската ти кутия е — каза Къли. — В него има петнайсет хиляди долара. Внеси ги в банковата си сметка за училището или за каквото там ти трябва.

— Това не е необходимо, татко. Оправям се. Не те лъжа.

— Знам. Но искам да ги вземеш. Когато мога, ще ти изпратя още.

— Кога ще се видим пак?

— Не знам. Това, с което съм се захванал, може да отнеме повече време.

— Пак ли работиш за ЦРУ?

— Не мога да ти кажа.

Джени кимна разбиращо.

— Моля те, татко, вече никога не ме оставяй! Обещавах ли?

— Обещавам, момичето ми.

— Това, че не ми даваше нито да ти пиша, нито да те виждам, бе много егоистично и необмислено от твоя страна.

— Знам, моето момиче. Просто не исках да си спомням какво съм изгубил и как ви предадох двете с майка ти.

— Никога не си ме губил, татко, и никога няма да ме изгубиш. И никога не си ни предавал. Ти дари мама с много щастие. Не знам дали го знаеш или не, но ти за нея бе най-достоиният рицар в света — повечето от радостта в нейния живот бе свързана именно с теб. Високо ценеше времето, прекарано с теб. Когато те нямаше, тя с часове не помръдваше и слушаше касетите с песните ти. Помагаха ѝ да превъзмогва депресията си.

— Иска ми се да вярвам, че е било така.

— Наистина беше така, татко. Знаеш, че никога не съм те лъгала. Къли погледна часовника си и стана от пейката.

— Трябва да тръгвам. Ще те изпратя до работата.

Излязоха от парка и се върнаха към Кълъмбъс Авеню.

Спряха на ъгъла пред кафенето. Къли се обърна към дъщеря си, постави ръце на раменете ѝ и я погледна в очите.

— Искам да знаеш, че каквото и да се случи отсега нататък, аз те обичам.

— Нещо доста злокобно ми звучи. Какво криеш, татко?

— Има много неща, които точно сега не мога да ти кажа. Но ако известно време не се видим, то не е, защото не те обичам или не мисля за теб. Просто се получава така, че работите могат да вземат непредвидима насока, докато се опитвам да преобърна живота си. И ако нещо ми се случи, знай, че те обичам от цялото си сърце.

— Ти ме плашиш, татко. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Няма от какво да се плашиш. Понякога някои неща просто се случват, неща, които са извън наш контрол. Но ще направя всичко по силите си да се оправя с това и веднага ще ти се обадя.

Той отново я прегърна, целуна я по челото и се усмихна.

— Знаеш ли, че приличаш на майка си?

— Знам.

— Късметлийка.

Джени се взираше в гърба на баща си, докато той се скри зад ъгъла, после безпомощно се отпусна на един стол, зарови лице в дланите си и заплака от радост.

31.

„При Били“ бе типична квартална кръчмичка, уютна и закътана, богато облицована с черешова ламперия с блестящи месингови украшения, дискретно осветление и малки масички с покривки на червени и бели карета. Къли сви откъм Първо Авеню и усети приятната, отпускаща атмосфера още като седна на табуретката пред богато украсения бар, вдясно от сектора за хранене. Поръча си двоен „Джак Даниълс“ и сърдито загледа отражението си в огледалото зад разнокалибрена батарея бутилки, грижливо подредени по рафтовете.

Още се чувстваше разтърсен от кратката си, но изпълнена с емоции среща с Джени, както и от неочакваното откритие за скритата борба на Джанет с депресията. Как не можа да разбере? Но нямаше защо да си задава въпроси, чиито отговори му бяха ясни. Ако беше при нея, щеше да ѝ осигури квалифицирана помощ, от каквато тя явно е имала нужда. Медицината би могла да разреши този проблем, да я накара да почувства, че си струва да живее. И сега щеше да е тук и семейството им щеше да е цяло.

Къли гаврътна питието си, улови погледа на бармана и безмълвно му посочи празната чаша — още едно, което изля в гърлото си със същата бързина, опитвайки се да притъпи сетивата си и да успокои странната смесица от радост и болка — радост от това, че видя Джени толкова зряла, умна и смела млада жена, и болка от това, че поставяйки кариерата над семейството, той бе разрушил живота на всички в него. Мислите му отново го върнаха към Джени, храбрата и целенасочена Джени, но все пак не толкова храбра, че да не ѝ личи колко много ѝ липсва майка ѝ — Къли бе усетил трепета в гласа ѝ, когато я чу да говори за нея.

— Да върви на майната си Управлението — промърмори той малко по-силничко, отколкото бе възнамерявал. — И аз да вървя на майната си, задето им повярвах. Майната му и на Грегъс. Майната му на Малик. Майната му на всичко!

— Днес май си имал труден ден, а, приятел? — обади се барманът, опитвайки се да разтовари нервите на единствения си за момента клиент.

— Ти също можеш да вървиш на майната си — каза Къли. — Не спирай! Двойни!

Барманът вдигна извинително рамене и напълни чашата на Къли.

— Ще ти оставя бутилката. Наливай си, не се стеснявай.

— Извинявай за това, дето го казах.

— Няма проблеми. И аз съм го изпитвал.

— Не. Не си. И бъди щастлив, че никога няма да го изпиташ.

Барманът се отдръпна и продължи да бърше чашите си. Нямахше защо да се оставя един пияница да му разваля и без това лошо започналия ден.

С отчаяно усилие Къли потисна надигналото се чувство на вина и се отърси от мислите за това какво би могло да бъде, мъчейки се да се съсредоточи върху това, което му бе останало. Да, Джени. Само тя му бе останала и той мълчаливо се закле никога да не ѝ причинява болка. Някак си трябваше да се справи. Щеше да намери начин. Все още имаше някой и друг приятел от доброто старо време — хора, напуснали Управлението, за да се заемат със свой бизнес. Може би някой от тях щеше да му намери работа. Каквато и да е. Не му трябваше много, никога не му бе трябвало кой знае колко. Просто колкото за да живее и да посреща нуждите на Джени.

Бе на четвъртия си бърбън и вече започваше да чувства действието му, когато Джули Хаусър влезе в заведението. Само един поглед към унилата фигура на бара и блесналите очи ѝ казаха всичко. Тя се отпусна на табуретката до него и укоризнено го погледна.

— Браво, Къли. Браво на теб. — Бутна бутилката към бармана и си поръча перие с лимонов сок. — Отдел „Разузнаване“ няма нищо, което да ни върши работа. За руската мафия Грималди знае повече от тях.

— Няма значение. Излизам от играта — каза Къли.

— Какво?

— Излизам от играта. Напиши си материала, помогни на Грималди, изобщо прави каквото искаш. Аз излизам от играта.

— Не говориш сериозно.

— Съвсем сериозно говоря.

Хаусър сниши глас:

— Чуй ме добре. Не знам къде си бил и с кого си говорил, но ако това е някакъв номер да се отървеш от мен, просто го забрави. Тук вече не става въпрос само за страхотен материал. Става въпрос за сериен убиец, който трябва да бъде спрян. Не можеш просто да обърнеш гръб и да си тръгнеш — имаш по-добри шансове да го хванеш от всеки друг. Повярвах в това още като започнахме, а сега го вярвам още повече.

— Ако Грималди успее навреме да намери къде печатат парите, може да смята, че го е хванал. Ако не успее, аз също като останалите няма да знам къде да търся Малик. Така че това вече не е мой проблем.

— Ама ти наистина говориш сериозно.

— Казах ти вече. Колко пъти да ти го повтарям?

Този път Хаусър избухна:

— Какво, по дяволите, става с теб? О-о, горкият аз, а? Удавì си мъките в алкохол и сядай да ревеш от самосъжаление! Жалка картинка! А знаеш ли, че нямаш никакво право да се самооправдаваш, докато Малик е все още на свобода, а? Знаеш ли, че си поел отговорност? Ти и твоите приятелчета сте го изтървали това чудовище, сега вие ще му видите сметката!

— Аз лично нямам нищо общо с тази работа.

Изведнъж в съзнанието на Къли нахлуха като помитаща вълна спомените: изражението на Джанет в деня, когато той тръгна за затвора. Това бе последният път, когато я видя. Храбрата усмивка, нежната й прегръдка, окуражителните й думи. Той изпи питието си и отново посегна към бутилката.

Хаусър я избута далече.

— Ако пийнеш още малко от това, ще се отрежеш като талпа и считай, че си паднал в киреча.

— Затваряй си устата, Хаусър. Просто върви на майната си и млъквай!

— Добре, но първо ми кажи къде си бил. Ако смяташ да се отървеш от мен, поне имай доблестта да ми кажеш защо.

Къли се поколеба, после, усещайки, че има нужда да сподели с някого, каза:

— Ходих при дъщеря ми.

— При дъщеря ти?

— Учи тук.

На Хаусър ѝ стана ясна цялата картинка — болката и мъката от срещата с дъщеря му се връщаха в него и направо го съсипваха. Тя хвана ръката му, чувствайки такова състрадание и съпричастност, каквито не бе изпитвала от години.

— Хайде, Къли. Тук, зад ъгъла, живее една моя приятелка, която ми дава да ползвам апартамента ѝ, когато идвам в града. Ще прием по едно кафе и ще поговорим за това.

— Няма за какво да говорим.

— Чувстваш се като прекаран, нали? Все едно че си предал дъщеря си. Съсипал си ѝ живота, права ли съм?

— Обаче тя се оправя. Работи на три места, има стипендия. По дяволите! — избухна той. — Не биваше да става така. Но да, ти си права. Аз я предадох. Систематично съсипвах двете същества, от които тя имаше най-голяма нужда.

— Къли, веднъж моят баща ми каза, че успехът в живота не се заключавал в това никога да не падаш. Номерът бил да умееш да ставаш винаги след поредния нокдаун. Струва ми се, че дъщеря ти е научила това рано.

— Твърде рано.

— Просто не можеш да оставиш живота да си върви, Къли — каза Хаусър. — Не можеш да оставиш копелетата да спечелят.

— Те вече го направиха.

— Глупости!

— Виж какво, успокоения и насърчения са най-малкото, от което имам нужда в момента, ясно ли ти е?

— Не. Това, от което имаш нужда в момента, е един хубав ритник в задника.

— О, така ли? Ами след като си такъв привърженик на идеята никога да не се предаваш и никога да не бягаш, кажи ми защо тогава си напуснала полицията? Доколкото разбрах от думите ти, била си добро ченге.

— Ето един честен въпрос — отвърна Хаусър. — След като ме раниха, просто повече не можех да си върша работата както трябва.

— Физически ли имаш предвид? Не забелязах никакъв признак за такова нещо. Всъщност видях точно обратното само преди няколко часа.

— Имах възможност да застрелям Малик, когато той излезе от задния вход на ресторанта, но не се възползвах от нея.

— Не бих се упреквал за това. И много добре си направила, че си се хвърлила на земята.

— Е, точно това ме накара да напусна полицията — продължи Хаусър. — Два месеца след като ме раниха, партньорът ми и аз водехме едно разследване за убийство. Преследвахме главния заподозрян и той се скри в сутерена на един блок. На около трийсет пресечки оттук, на Осемдесет и шеста. Скри се в пералното помещение и партньорът ми го намери, но бе в много неизгодна позиция. Аз влязох през вратата, а веднага зад мен тичаше друг униформен полицаи. Можех лесно да го очистя, но просто замръзнах. Не можах да стрелям. За щастие униформеният стреля и в същия миг и оня стреля по партньора ми. Куршумът на престъпника само му одраска рамото, но ако униформения го нямаше, партньорът ми сега щеше да е мъртъв по моя вина.

— Била си наградена, нали? За какво?

— Три месеца преди това получих куршум, предназначен за партньора ми.

— Е, значи сте квит.

— Не става така и ти много добре го знаеш. Моят партньор можеше да умре, защото аз се поколебах. Явно раняването е оказало по-голям ефект върху мен, отколкото съм си мислела, както и фактът, че се наложи да убия оня тип, дето стреля.

— Е, понякога на всеки може да му се случи да се поколебае. Лошото идва по-късно, но минава. Ти си го минала, сигурен съм.

— Е, мислех, че няма никога да мине. И не бих искала да поставям никого в същата ситуация. Затова след няколко сеанса с психиатъра на отдела ни аз послушах съвета ѝ и излязох в пенсия по инвалидност. Сега до края на живота си ще получавам три четвърти от заплатата ми, което прави трийсет и пет хиляди долара необлагаеми годишно. Викам им моите „ходи-се-шибай“ пари. Но ми дават свобода. Напуснах града, за да започна отначало и ако нещата в „Пост“ не потръгнат, пак ще имам от какво да живея. Мога да се преместя, да опитам да работя нещо друго или просто да си събера багажа, да отида на някой карибски остров и там да ритна бакъра. Живея доста скромно и трийсет и пет хиляди годишно са ми напълно достатъчни. Край на

историята. А сега какво ще кажеш да приключим с приказките, да се обадим на Грималди и да се захващаме за работа.

Къли се усмихна.

— Ходи-се-шибай пари, а? Бива те в приказките, Хаусър.

— Хайде. Малко кафе и един студен душ ще те върнат обратно при живите.

— Риташ умрял кон. В мен вече нищо не е останало. На четиридесет и две години съм, със затворническо досие и най-добрите години от живота ми вече са назад.

— Я се стегни, Къли! Имаш още много неща да направиш, много да дадеш — само трябва да забравиш лошото и да гледаш живота напред. И трябва да се научиш да различаваш кое е репутация и кое — характер. Репутацията просто представлява хорско мнение, основано на клюки и начин на разбиране. То не може да бъде контролирано. Но характерът е нещо друго. Да имаш характер значи да направиш съзнателно усилие да вървиш нагоре през целия си живот. А на теб характер и решителност не ти липсват. Доказал си го вече, дори и с това, че влезе в затвора заради твоите, така наречени, приятели. Освен това вярвам в теб, а аз обикновено не вярвам на никого.

Къли обърна глава и я погледна в очите.

— Ти си добър човек, Хаусър, знаеш ли.

— А ти си пиан.

— Далеч си от истината — отвърна Къли и слезе от табуретката, стъпвайки неуверено на крака. — Е, може би съвсем мъничко.

Хаусър го прегърна през кръста, прехвърли ръката му през рамото си и двамата излязоха от заведението на Били. Хладният и свеж октомврийски въздух подейства добре на Къли. Докато стигнат до Сътън Хаус, недалеч отгук, той вече се бе оправил, ако не се смяташе лекото замайване. Хаусър бе паркирала колата на Петдесет и втора улица, близо до входа. Отиде до нея, взе чантата на Къли от багажника и двамата се качиха с асансьора до петия етаж.

Хаусър влезе в банята, за да се срещне набързо. Нямаше никакво определено намерение, когато спря и хвърли поглед към Къли през замъглената от пара стъклена врата на душ кабинката — ръката му, стиснала сапуна, кръстосваше енергично по цялото му тяло. Всичко

стана импулсивно, без предварително обмисляне, и ако бе решила да помисли, щеше да стигне до извода, че това е последното нещо, което би искала да направи. Поне така си каза, докато се събличаше и влизаше в кабинката, затваряйки вратата зад себе си. Къли бе подложил главата си под душа и тъкмо си измиваше сапуна от косата, когато ръцете ѝ се плъзнаха по кръста му изотзад и го стреснаха. Той се обърна към нея и телата им се притиснаха едно в друго.

Стояха безмълвни под душа, водата се стичаше по телата им. Ръцете на Къли бяха отпуснати отстрани и не помръдваха — чувстваше се неловко и несигурно, — после колебливо ги вдигна, обхвана врата ѝ отзад и леко я притисна към себе си.

Хаусър вдигна глава към него и в тъмносините му очи, които толкова я заплениваха винаги когато погледнеше в тях, видя само неизмеримо дълбока тъга.

— Всичко е наред, Къли. Поне си мисля, че е.

Той не каза нищо, свел поглед към нея — кожата ѝ блестеше от водата. Повече от година не бе докосвал никого така. Откакто се ожениха с Джанет, тя бе единствената жена, с които имаше интимни отношения. Девизът му бе: „Гледай, без да пипаш.“ И въпреки че на няколко пъти едва не го наруши, остана ѝ верен. Никога не беше я мамил. Просто нямаше нужда — тя беше единствената жена, която желаше. Но сега нея я нямаше и въпреки, че не би могъл да го отдаде на нищо друго, освен на най-естествен човешки порив, той желаше жената, която в момента бе облегла глава на гърдите му. Желаше я както отдавна не бе желал, но това вероятно бе нуждата някой да му покаже, че на този свят — освен съсипания му живот, има и други неща, за които си струва човек да живее. Нуждата от топлина и утеха, от необходимостта някой да го увери, че е все още желан, че си струва някоя жена да му се отдаде.

Той притисна лицето ѝ в дланите си и я погледна в очите, галейки с пръсти нежната трапчинка зад ушите ѝ. Кратък момент на колебание, на опит да осъзнае случката, и после я целуна — отначало плахо, а след това с нарастваща страст, усетил готовността на устните под неговите. Езикът ѝ се промъкна в устата му настойчиво, търсец някаква останала нежност от предишния му живот и като че ли я намери. Тя обгърна врата му с ръце и притисна тяло в неговото, тихичко стенойки от удоволствие. Ръцете на Къли се плъзнаха надолу

и обхванаха гърдите ѝ, а пръстите нежно погалиха зърната и тя потрепери. Едната ѝ ръка се отдели от врата му и бавно се заспуска надолу, спирайки се на всяка извивка на тялото му, докато най-накрая се прокрадна между краката му и започна да го гали с меки, ритмични движения.

Тя спря да го целува и бавно започна да се смъква на колене, галейки го с език и устни по гърдите, по стомаха и бедрата, и най-накрая го пое в устата си. Отначало съвсем лекичко, само леко стягайки устни около него, после го пусна, а след това с плавно движение го пое колкото можа, докато опря чак в дъното на гърлото ѝ. Къли отметна глава назад и затвори очи. Краката му потрепериха и от гърдите му се откъсна дълъг нисък стон, който не можа да потисне. Хаусър остана така сякаш цяла блажена вечност — Къли опрял ръце в тила ѝ, следвайки всяко движение на главата, притискайки се в устните ѝ. От тях се отрони тих стон на нарастващо желание, тя спря за момент и прокара език по цялата му дължина. И след това устните ѝ сякаш побеснях — отново рязко го пое цялия, бързо се отдръпнаха назад, почти изпускайки го, после пак напред, отново и отново, увеличавайки ритъма с всяко всмукващо движение на устните.

Нещо, което Къли смяташе за отдавна изгубено, отново се появи в него, помитайки всички страхове, съмнения и болки от съзнанието му. Най-накрая тя го пусна — бавно се надигна, впила поглед в очите му, и отново го зацелува с блестящи от соковете му устни. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и пръстът му хлътна в нежната, гореща и влажна коприна на плътта ѝ.

Той я хвана за раменете и бавно я обърна с гръб към себе си. Тя се наведе, раздалечи крака и подпря ръце на облицованата с фаянс стена. Само с едно силно движение той проникна в нея изотзад и в един кратък момент остана така, притиснат плътно в нея. После усети как тя се стяга около него и започна ритмичните тласъци навън и навътре. Движенията им бяха съвършено синхронизирани — изпаднали в плен на мига, забравили всичко друго, двамата бързо приближиха върховия момент — с един последен, яростен тласък тя се притисна с всички сили назад, за да го усети целия, потрепери и почувства как от нея сякаш се смъква ужасен товар.

По-късно двамата отново се любиха, този път много по-нежно, в леглото, където в момента лежаха изтощени един до друг. Очите на

Къли бавно оглеждаха тялото ѝ и пръстът му нежно докосна белега под гръдния ѝ кош, после се наведе и го целуна.

— Куршумът влезе непосредствено под най-долното ребро — каза Хаусър и прокара пръсти през косата му. — Извадих късмет. Тъгълът на влизане е бил благоприятен за мен и куршумът излезе от другата страна. Е, счупи реброто, поразкъса малко мускула и тъканта, но това бе всичко.

Къли седна в леглото и посочи белега от куршум на рамото си.

— Прага. Осемдесет и втора. — После пръстът се премести надолу и се спря на друг, в горната част на бедрото. — Будапеща. Осемдесет и четвърта.

Хаусър се разсмя.

— Не ти ли се струва, че сме малко перверзни? Лежим тук и си броим белезите от рани.

— Е, това може да означава, че разчитаме един на друг, не мислиш ли?

Хаусър отново се засмя и погледна часовника на тоалетката. Бе почти два часът. Бяха излезли от заведението на Били преди час.

— Ако Грималди не се обади до половин час, ще му се обадя на сигнализатора.

Къли не каза нищо.

— Нямах намерение да се отказваш, нали?

— Не. Дал съм им дума и ще я удържа — отвърна Къли. — Ти беше права. Самосъжالياвах се.

— Не мислиш ли, че трябва да се обадиш на Управлението? Може да имат нещо за теб.

— Искам първо да чуя какво ще ми каже Грималди и после ще се обадя на Грегъс.

Той я целуна нежно и ръката му бавно се плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Пак ли?

— Ти го започна.

— Вие ме харесвате. Вие наистина ме харесвате — каза Хаусър, имитирайки благодарствените думи на Сали Фийлдс след получаване на „Оскар“-а.

— Е, не влагай в това кой знае какво. Повече от година съм бил в затвора, и сега, която и да е ще ми се стори като богиня.

32.

Джет-рейнджърът на ФБР меко се отпусна на широката затревена площ между административните сгради и студентските общежития в Блейк Вилидж в студентския комплекс на „Хемпдън-Сидни“. Преди това Джек Матюс се бе опитал да се свърже с Дж. Д. Гътри, полицейския началник там, но след като не го намери, му остави съобщение, че той и Брейди ще пристигнат след около час при него. Когато двамата слязоха от хеликоптера, Гътри бе там и се запъти към тях да ги посрещне.

— Страхувам се, че сте били път напразно — извиси глас той, мъчейки се да надвика шума от затихващите обороти на перките. Говореше с мързеливото южняшко проточване на думите, прикриващо острия му като бръснач ум. — Отидоха си.

— Кой си е отишъл?

— Съпругата и дъщерята на професор Спирко. Тази сутрин си заминаха.

— Искате да кажете, че са си заминали завинаги?

— Поне така изглеждаше, но знае ли човек. Къщата им е ей там.

Гътри поведе Матюс и Брейди през ливадата и спря пред една от малките тухлени къщички в колониален стил, служещи за домове на преподавателите. Той отвори вратата и с широк полукръг на ръката отстъпи встрани и ги покани да влязат.

Стъпките им гръмко отекваха по голия под из празните стаи. Къщата бе абсолютно празна. Нямаше и следа от човешко присъствие.

Брейди посочи стените:

— Отнесли са дори тапетите.

Матюс се отпусна на едно коляно и опипа пода в ъгъла на стаята.

— Боже господи! Не само са изнесли мокета, ами дори са почистили мястото и с прахосмукачка.

— Обзалагам се, че ако потърсим отпечатъци от пръсти, няма да намерим нито един — добави Брейди.

— Не успях сам да видя — каза Гътри, — но съпругата на професор Джанклоу, съседката, каза, че в шест часа сутринта пред къщата спрял голям камион, следвана от микробус, от който слезли осем души и изнесли цялата покъщнина. В осем и петнайсет приключили и си тръгнали.

— А жена му и дъщеря му?

— Малко преди микробусът с хората да си тръгне, дошла голяма лимузина със затъмнени стъкла, двете се качили в нея и отпътували.

— И госпожа Спирко не е говорила с никоя от приятелките си, преди да тръгне, така ли?

— Думичка не е казала. Просто се качила в лимузината, без да се оглежда.

— Дали някой от съседите не знае къде са отишли?

— Ами. Помислих си, че са организирали бързо погребение, затова се обадох на местния коронер^[1]. Той ми каза, че аутопсията завършила някъде към единайсет, а в дванайсет и петнайсет за тялото дошла погребална кола. Документите на служителя от погребалното бюро били надлежно подписани и подпечатани от съответните институции, затова коронерът им предал тленните останки на професора.

— А къде са го погребали?

— Не са. Поне аз не знам да са го погребвали.

Матюс хвърли поглед към шефа Брейди, който само поклати глава.

— Ще ми трябва копие от протокола на аутопсията — каза Матюс. — И снимки от мястото на престъплението, както и всичко, каквото имате за него.

— Сетих се, че ще ви трябват — отвърна Гътри. — Очакват ви в офиса ми. Искате ли да говорите със съпругата на професор Джанклоу?

— Засега не — каза Матюс. — Какво можете да ми кажете за Спирко?

— Не много — отвърна Гътри. — Освен че бе странен човек.

— Странен в какъв смисъл?

— След убийството прегледах досието му в Административния отдел на университета. Дошъл е при нас преди около две години от

университета „Мак Джил“ в Монреал, Канада. Сигурно е преподавал руски там, преди да дойде тук.

— Сигурно?

— Странно нещо — каза Гътри. — Обадох се там, за да науча нещо повече за него — какви проблеми е имал, врагове някакви. Знаете как е, просто исках да поговоря с някой, който го е познавал. Обаче май никой не го познаваше. Разбира се, досието му бе там, в „Личен състав“, но проверих във Факултета по езикознание, проверих и в Катедрата по руска филология. Никой от преподавателите не можа да си спомни за него, дори никой не бе чувал за него, а повечето от тези, с които разговарях, работят в университета от петнайсет години.

— А проверихте ли във Финансовия отдел на университета?

— Разбира се, че проверих. Никога не са издавали чек на името на Джордж Спирко — отвърна Гътри. — Или е преподавал безплатно, или изобщо не е преподавал. Ако трябва да си залагам парите, щях да заложа на това, че той е бил там само по име.

— Изглежда ми сигурен залог — каза Матюс. — Дали коронерът има името на погребалното бюро, изпратило катафалката?

— Разбира се, че го има. „Братя Холт“ от Ричмънд. Но това няма да ви отведе доникъде.

— Защо?

— Вече проверих — въздъхна Гътри. — В Ричмънд няма погребално бюро с такова име. Става все по-интересно, какво ще кажете, момчета?

— Спирко руснак ли беше по рождение?

— Не знам със сигурност.

— Искате да кажете, че е работил тук две години и никой не знае нищо за него?

— Държеше си картите плътно до гърдите. Повечето от времето си прекарваше с виолончелото. Жената на професор Джанклоу горедолу се сближи с госпожа Спирко, но казва, че устата ѝ винаги здраво се затваряла, когато станело въпрос за миналото им. Същото било и с дъщеря им.

— А в досието му не открихте ли някаква следа от близки на семейството, роднини някакви?

— Само едно име и телефонен номер, на който да се обадят в случай на внезапна смърт. Някой си Дейвид Хендерсън.

— Номерът у вас ли е?

— Вече проверих. Номерът е на една фирма на име „Глобал Демографик“ от Ричмънд, Вирджиния. Няма никакъв Дейвид Хендерсън и никога не са имали. Може би номерът е погрешно записан в досието. Не можах да намеря време да проверя и тази възможност.

— Няма нужда да си правите труда. Фирмата сигурно е подставена.

— Искате да кажете, че е като прикритие на нещо съвсем друго? Че телефонът е всъщност на друго име?

— Да. Точно така е.

— Виж ти! — възкликна Гътри. — Доколкото разбирам, тук става дума за една известна правителствена институция.

— Вероятно.

— Мислите ли, че смъртта на професор Спирко е свързана с Кърпача, когото търсите?

— Както сам казахте, господин началник, ако трябваше да си залагам парите...

— Е, ще ви бъда много благодарен, момчета, ако ме държите в течение. Никак не ми харесва да имам неразрешен случай на убийство. Първия, който сме имали в студентския комплекс.

— Ще го сторим, господин началник, и благодаря много за помощта. Ще намина през офиса ви на тръгване оттук.

Матюс кимна на Брейди да го последва и двамата се отправиха към хеликоптера, където той взе куфарчето си и извади от него клетъчния телефон. После излезе от хеликоптера и набра номера на Националния център по оперативно легализиране, даден му от отдела на Бюрото за връзка с Управлението.

Джон Куинлън, шефът на НЦОЛ, изпълни стриктно дадената му от заместник-директора на отдел „Операции“ инструкция — всички телефонни обаждания, свързани със Спирко или с Малик, да се прехвърлят по специално прекараната в очакване на такива въпроси от ФБР линия на Лу Грегъс в конспиративната квартира, служеща за оперативен център.

— Джим Монъгън — каза Грегъс, използвайки едно от имената, давани на всички оперативни агенти след завършване на обучението им.

— Обажда се специален агент от ФБР Джек Матюс. Мисля, че имаме общ проблем.

— И какъв е той, агент Матюс?

— Джон Малик.

— Малик? Това име нищо не ми подсказва.

— Помислете още малко.

— Бихте ли почакали секунда и ще ви кажа дали имаме такова име в системата.

Грегъс даде знак на Хек, който слушаше разговора през спикера по негова молба. Хек потрака малко по клавиатурата, после изчака, пак потрака и кимна на Грегъс, който също изчака малко, преди да каже:

— Нямаме никакъв Джон Малик. За какво става въпрос?

— Ами става въпрос за това, че един от вашите легализирани дефектори се оказа сериен убиец.

Грегъс помълча колкото му се стори, че е необходимо и после, придал на гласа си съответната изненадана интонация, каза:

— Трудно ми е да повярвам. По-точно казано, извънредно трудно ми е да го повярвам. Не мога да си позволя да се впускам в подробности относно програмата ни, но мога с чиста съвест да ви уверя, че контролът върху хората ни е много строг.

— А името Джордж Спирко също ли не ви подсказва нищо?

— Никога не съм го чувал, но нека все пак проверя.

Последва същата пантомима между него и Хек, помощникът му пак потрака малко върху клавиатурата и Грегъс каза:

— Същата история.

— А чували ли сте за Кърпача убиец? — попита Матюс с пълен със сарказъм глас.

— Гледам новините, ако това имате предвид.

— Не съм тръгнал за риба, Монъгън. Знам всичко, от което имам нужда — каза Матюс. — В цялата тази работа се усеща дългата ръка на ЦРУ и всичко, което ми трябва, е малко съдействие.

— В цялата коя работа?

— Прочистваща операция с цел прикриване на сериен убиец.

— Доста крайно обвинение, агент Матюс. Надявам се, че имате с какво да го подкрепите.

— Работя по това, както много добре вече сте разбрали досега.

— Не съм чувал за такова нещо. Защо не ме осветлите по въпроса?

— Хайде да оставим настрана празните приказки, Монъгън. През последните четиринайсет часа вашият Малик уби още две жени, а вие с всички сили се опитвате да ни попречите да разберем кой, по дяволите, е той и според личната ми преценка също се мъчите да го намерите и да го заровите толкова дълбоко, че никой никога да не успее да го открие.

— Агент Матюс — каза Грегъс. — Казвам ви още веднъж — нямам представа за какво говорите и съм възмутен от обвиненията ви.

— Но не ги отхвърляте, така ли?

— Не ми приписвайте ваши думи.

Матюс опита да промени тактиката:

— Вижте, нека работим заедно. Нека забравим ведомствените пристрастия за момент, а? Точно сега трябва само да мислим как да го пипнем този ненормалник, не мислите ли?

— Мога да ви уверя, че ако имахме каквато и да било информация, която да помогне на следствието ви, щяхме да ви я дадем без капка колебание. Опасявам се обаче, че нямам представа за какво говорите.

Матюс изгуби самоконтрол:

— Чуй ме добре, ама хубавичко ме чуй, гладко мозъчен гъзолизец, лъжлив и нахален бюрократичен кучи син такъв. Вържа ли Малик, а аз рано или късно ще го направя, ще си блъскаш тъпата тиква защо не си се измъкнал, когато си имал възможност да го направиш, защото всичките тия лайна ще ги изсипя с гръм и трясък право пред вашата врата, без да ми мигне окото. Окажи ми съдействие сега и аз ще направя всичко по силите си да ви помогна да прикриете прочистващата си операция. Ако обаче продължавате да ме премятате по този начин, ти и всички замесени в това спокойно можете да кажете сбогом и на кариерите, и на пенсиите си.

— Разговорът ни приключи, агент Матюс. Приятен ден и късмет в разследването.

Матюс бе бесен и постоя известно време да се успокои, после сгъна телефона и го прибра в куфарчето.

— Дали не лаем в погрешна посока? — каза Брейди, проследил разговора само от едната страна.

— Не, по дяволите, не! Лъжат като разпрани. Може би щяха да ме разубедят, ако ми бяха казали по-малко. Защото при всички други обстоятелства и при такова директно обаждане като моето те просто биха ми казали, че това, за което ги моля, е строго засекретена информация и те нямат право нито да потвърждават, нито да отричат, че еди-кой си е включен в програмата им. Обаче те искаха да си помисля, че съм много далеч от истината.

— Мислиш ли, че са по-близо от нас до Малик? — попита го Брейди.

— Не знам. Но тях не ги устройва само залавянето му. Преди всичко друго, те трябва да мислят как да направят така, че от него да не остане никаква следа. Всичко трябва да бъде изтрито и потопено така, че никога да не изплува.

— А могат ли да го направят?

— Без да оставят дори и вълничка.

В конспиративния център в Александрия Грегъс се обърна към Хек:

— Както току-що чу, феберите се приближават малко по малко.

— Не ми прозвуча така, сякаш имат нещо, за което да се захванат.

— Може и да нямат, но е време да се задейства вариант Две — каза Грегъс. — Да имаш наум подходящи кандидати?

— Още не, но опипвам всеки полицейски компютър от Вашингтон до Маями. Нещо все ще излезе.

— Увеличи обсега и включи и североизточното крайбрежие.

— Колко да го увеличи? До Бостън?

— Тоя тип извърши убийства в Ню Джърси и в Ню Йорк. Може да се предположи, че ще отиде и до Бостън.

— Някой средноатлантически щат ми изглежда по-вероятен.

— Добре, наблегни на това, но непрекъснато опипвай цялото източно крайбрежие — нямаме възможност да избираме. Трябва да съм готов за действие веднага щом Къли намери Малик.

— Ако го намери — вметна Хек. — Още ли не се е обаждал?

— Още не. Но и без това постоянната връзка никога не е била в стила му.

---

[1] Официално лице от правораздавателната система в Щатите, чието основно задължение е да установи причините за смъртта на човек, починал явно не от естествена смърт. — Б.пр. ↑

33.

Малик бе последвал таксито на Къли в Манхатън, като на два пъти едва не го изгуби в натовареното движение по Трето Авеню, но с много ругатни от притиснатите в бордюра шофьори и след три преминавания на червено успя все пак да се задържи зад него. Видя Къли да влиза в блока на Деветдесет и втора улица само за да излезе след няколко минути и да вземе друго такси до Уест Сайд, където Малик спря до тротоара и го загледа как крачи надолу по Кълъмбъс Авеню. Играта бе започнала да го отегчава, искаше му се да излезе и да я приключи на място — да убие старата си свръзка посред бял ден пред очите на всички.

Стоеше в микробуса, гледаше Къли, очаквайки всеки момент да хване друго такси в обратна посока и да се опита да се отърве от евентуална опашка, въпреки че бе сигурен, че Къли не подозира за неговото присъствие. Но като го видя да спира и да се мотае на ъгъла на Седемдесет и четвърта улица, поведението му силно го изненада и той излезе от колата и зае позиция в един вход от другата страна на улицата. Малик бе само на около трийсет метра от обекта, привлякъл вниманието на Къли, и виждаше, че в кафенето няма посетители — само сервитьорки, зареждащи масите.

Какво, по дяволите, правеше? Подсигурява място на среща? Чака приятелката си? А може би има „мигновена среща“ с някой от Управлението? Претъпканата от пешеходци улица бе идеална за такива срещи. Малик реши да действа, преди ситуацията да се е усложнила, и се приготви да пресече улицата, за да се доближи до Къли. Извади пистолета от колана зад гърба си и го премести отпред. После отново прехвърли сценария на изпълнението през ума си: доближи се плътно до него, усмихни му се, дори може да му намигнеш, ако прецениш, че има време, ѝ после му пръсни мозъка пред очите на всички, след което спокойно и без да бързаш, си тръгни.

Вече се канеше да излезе от входа, когато пред очите му се разигра цялата сцена. Чу как младото и красиво момиче изкрещя:

„Татко!“ — и го видя да се хвърля в прегръдката на Къли. Усети познатото размърдване на нещото дълбоко в себе си. Възбудата от сладостното предчувствие учести дъха му и сърцето му бързо заби. По устните му заигра усмивка — пред него се откриваха страхотни и неограничени възможности да предизвика у омразния си противник възможно най-гадната разновидност на психическа болка и мъчение. Не можеше да повярва на късмета си. Такъв синхрон! Такова съвпадение! И през ум не му бе минавало, че съдбата може да му поднесе толкова прекрасен дар. Няма да му се размине на Къли само със секундичка болка, преди мозъкът му да се разхвърчи по улицата, о, не! Главата му се замая от сладкото предвкушване на удоволствието — проследяване, кратък разговор, отвличане и накрая... О, да, той ще си я отведе в хижата. Там има всичко необходимо за изпипване на нещата до съвършенство. Ако искаш да предизвикаш у някого болка, ама истинска болка, в никакъв случай не бива да го убиваш, а да унищожис всичко, което е смисълът на живота му, всичко, за което душата му трепери, и след това да го оставиш да живее. Красота! Първо жена му, а сега и дъщеря му. Той трескаво си пое дъх в усилието да си наложи спокойствие и тихият глас в главата му отново напомни за себе си. По-настойчив от всякога. **Не ставай глупак! Отивай, взимай парите и бягай, преди да е станало твърде късно! Търсят те, знаят кой си! Грабвай парите и си спасявай живота, глупако!**

Но гласът вече нямаше никаква власт над него — този етап той вече го бе отминал. Времето, когато хладната и аналитична част от ума му умееше безпристрастно да оценява обстановката и да свежда рисковете до минимум, бе безвъзвратно отминало. Вече знаеше как да накара гласа да замълчи, бе се усъвършенствал в това — стисна силно главата си с ръце и заръмжа мръсотии и ругатни, докато гласът накрая замлъкна. Оттук нататък той се остави на хищническите си инстинкти, а годините обучение просто преминаха на втори план.

Бе видял как Къли и Джени тръгват ръка за ръка надолу по булеварда, бе ги проследил до Сентръл Парк, после обратно до Кълъмбъс Авеню и до кафето. Отношенията им не можеха да бъдат сбъркани — любовта на Къли към това същество бе безгранична, всяко движение го издаваше. Тя бе светлина за очите му. Незаменимата му, безценна дъщеричка.

След като Къли си тръгна, а Джени се захвана с работата си, Малик паркира микробуса си на разрешено за паркиране място малко по-нататък по Кълъмбъс Авеню, на Седемдесет и шеста улица, върна се обратно пеша и след като разбра кои маси се обслужват от Джени, седна на една от тях. Оглеждаше прекрасната ѝ фигура и остави живото си въображение да препуска на воля. Вдъхна дълбоко аромата на младото ѝ тяло, когато тя се наведе да му налее виното — прекрасен естествен аромат, с едва доловима следа от парфюм. Съвършено гладка и нежна кожа, красиви и изразителни очи — бащини, каза си той и отново се усмихна от сладостното предчувствие. Изпод блузата съвсем леко се подадоха млади и твърди гърди, когато тя отново се наведе да постави чинията пред него. По едно време тя се пресегна да му допълни чашата и ръката му леко я докосна. От кожата му сякаш изхвъркнаха искри и по челото му изби пот. Поръча си още две чаши вино — повече, отколкото бе възнамерявал, но просто искаше отново да изпита чувството, което предизвикваше у него близостта ѝ.

Бъбреше весело с нея при всяка възможност на проточилия се доста дълго обяд, остави ѝ страхотен бакшиш и усмихнато ѝ помахна на тръгване. После зае наблюдателен пост, откъдето можеше да я вижда, и търпеливо изчака края на работния ѝ ден. Не искаше да бърза — наслаждаваше се на всяка минутка от подготовката. Гледаше я как се движи между масите, как се усмихва съблазнително на младия мъж, опитващ се да я сваля. О, по-късно щеше да види същата усмивка, но този път отправена към него, а след това ще я накаже за евтините ѝ курвенски номера. Бе застанал до малко магазинче, продаващо одеяла и чаршафи — бързо се вмъкна вътре, купи едно одеяло, после го занесе до колата и отново зае позицията си. Два часа по-късно потрепери от удоволствие, като я видя да излиза и да поема по Кълъмбъс Авеню в посоката, в която бе паркирал микробуса.

Джени Къли си тръгна от работа един час по-рано, след като първоначалният поток от клиенти намаля. Чувстваше се по-щастлива от когато и да било — може би съвсем мъничко по-малко от онова време, когато татко ѝ се върна точно навреме след шестмесечно отсъствие, за да присъства на победата ѝ в окръжното между училищно състезание по плуване свободен стил. Тя претича през

Седемдесет и седма улица и нагоди крачката си към бавно движещата се по тротоара тълпа. По протежение на следващите четири пресечки по източната страна на булеварда и покрай подобния на парк двор на Музея по естествена история стотици хора се тълпяха из наблъсканите на всеки квадратен сантиметър щандове на панаира по изкуство и занаяти.

Джени се спря на един от щандовете, за да се възхити от изработката на плетени ръчно пуловери. Защо пък не, усмихна се тя вътрешно. С комплименти от приятния мъж, който за сметка от петдесет долара ѝ бе оставил трийсет и пет долара бакшиш. Божичко, тя наистина се нуждае от малко нови дрехи — в тази насока се бе ограничавала най-много. Повече по необходимост, отколкото от желязна дисциплина. Но татко каза, че ми е оставил пари, помисли си тя. И то немалко. Ще стигнат за пуловера и за някои неща от Блумингдейл. В края на краищата нали се ползва с намаление като служител в този магазин. Тя си проби път през тълпата, доближи се до щанда и взе шарен, плетен с метална нишка пуловер. Ламе. Хвърли поглед на етикета с цената — двеста и петдесет долара — и веднага го остави. Може би трябва да си потърси нещо памучно и по за джоба ѝ. Продължи да прехвърля бавно пуловерите, без да обръща внимание на блъскащите се в нея хора.

Изведнъж усети съвсем кратка болка в рамото — като ужилване от пчела, и се стресна. Но болката веднага отмина. Тя се намръщи, разтърка мястото и отново се върна към пуловерите. Няколко секунди по-късно усети как отмалява и главата ѝ се замайва. Краката и ръцете ѝ изтръпнаха. После усети как нечия ръка я обхваща през кръста.

Тя обърна вяло глава и видя приятния мъж от кафенето. Той се бе надвесил над нея и ѝ се усмихваше. Чертите му започнаха да се размиват и тя безпомощно се облегна на рамото му. Човекът ѝ говореше нещо, но гласът му идваше сякаш някъде много отдалеч, кънтящ и неясен.

Джени се опита да се отдръпне, но не можа. Видя загрижеността по лицето на жената зад щанда, чу я да казва нещо, но не бе сигурна какво точно. Чувстваше се така, сякаш бе изгубила контрол над цялото си тяло.

— Аз съм баща ѝ. Ще се оправи, не се безпокойте — чу Джени мъжа, който я придържаше, да казва. — Получава такива пристъпи от

време на време.

— Не... не пристъпи. — Гласът ѝ бе слаб, думите — завалени. — Не... баща.

— След минутка ще се оправи — каза Малик на хората около него, които се дръпнаха да му направят път.

— Кой сте?... Кой?...

Накъсаните думи прозвучаха като шепот за околните, но прокълтяха в главата ѝ като камбанен звън. Освен това вече съвсем отказваха да излизат от устните ѝ. Осъзнаваше всичко наоколо съвършено ясно. Знаеше с абсолютна сигурност какво иска да направи — да се махне незабавно от този мъж. Но тялото ѝ вече не се подчиняваше на командите на мозъка.

— Всичко е наред, скъпа. Лекарството е в колата — говореше нежно Малик, докато я водеше по тротоара през отдръпващата се да им стори път тълпа.

— Не... не... недей — каза с върховно усилие на волята Джени, но думите излязоха като неясен хрип някъде дълбоко от гърлото ѝ. Хората избягваха да гледат към тях и отминаваха бързо.

На ъгъла на Седемдесет и шеста улица Малик я вдигна на ръце, изчака да светне зелено, пресече улицата и се запъти към мястото, където бе оставил микробуса. Няколко минувачи погледнаха към тях, но бързо отклониха погледи. Той я сложи да стъпи на крака и подпирайки я с една ръка, отвори задната врата. После отново я вдигна на ръце, внесе я вътре и я положи на покрития с мокет под, след което се наведе и премери пулса ѝ. Под действието на наркотика дишането ѝ стана бавно и равномерно, очите ѝ се затвориха и тя заспа. Щеше да спи най-малко два часа. Той я покри с одеялото, бързо затвори вратата и я заключи.

Минутка по-късно седна зад волана и се усмихна доволно. После погледна часовника си. Беше три и петнайсет. Юрий сигурно вече е свършил. Кратка спирка през склада, за да вземе парите и след това поема към Вирджиния. Малик запали и внимателно се включи в движението по Кълъмбъс Авеню, тананикайки тихичко и барабанейки с пръсти по волана. През ума му мина една мисъл и колкото повече я обмисляше, толкова повече тя му харесваше. Видя един уличен телефон и спря до кабинката. Тихичко се засмя от удоволствие, докато

набираше номера на отговорния за него агент в Националния център по оперативно легализиране.

34.

Хю Грималди сви от Брайтутър Корт по Брайтън Форт Стрийт и спря необозначената си кола пред дванайсететажния блок, гледащ към дъсчената алея и океана. Един от неговите информатори му бе казал, че човекът, когото той търси, Саша Лисенко, само преди няколко минути влязъл в този блок, за да отиде на гости при приятелката си — танцорка в един от местните клубове. Информаторът не знаеше нито името на момичето, нито в кой апартамент живее, затова Грималди се облегна удобно на седалката, запали цигара и впери поглед във входа на блока. Минутка по-късно сигнализаторът му се включи. Погледна към екранчето, видя, че номерът е същият, който Хаусър му бе дала, и протегна ръка към мобифона в жабката.

— Как е? — попита Хаусър.

Тя седеше в края на леглото и гледаше как Къли си навлича ризата след втория за този следобед душ.

— Ама как знаеш кога да се обадиш — въздъхна с досада Грималди. — Тъкмо чакам един човек, който може би знае как да ни помогне, така че идвайте тук.

Той им описа къде се намира и затвори.

Хаусър предаде информацията на Къли, свали си хавлията и бързо започна да се облича.

— Най-много за трийсет минути сме там — каза тя, навличайки дънките.

— Ще се обадя на Грегъс — каза Къли и взе телефона от тоалетката до леглото.

— Къде, по дяволите, беше, Майк? — каза Грегъс с неестествено напрегнат глас.

— Какво имаш за мен, Лу?

Грегъс се поколеба, пое дълбоко дъх и каза:

— Лоши новини, Майк. — Отново пауза, после: — Малик е отвлякъл Джени.

Все едно че някой ритна Къли в гърдите. Краката му се подкосиха като гумени и той се тръшна тежко на леглото.

— Не! Не! Не може да бъде. Току-що разговарях с нея.

Хаусър спря да реше косата си, рязко обърна поглед към Къли и видя подивелите очи и вцепененото му тяло.

— Откъде знаеш, че я е отвлякъл? Откъде?

— Мръсникът се обадил на своя агент в НЦОЛ и той веднага ми прехвърли разговора.

Къли затвори очи. **Моля те, Господи, моля те!** И после зададе въпроса:

— Мъртва ли е? Убита?

— Не мисля.

Къли изведнъж се сети и изпъшка от болка:

— А-а-х, аз го заведох при нея! Аз, глупакът, го заведох право при нея.

— Слушай, Майк. Още има надежда. Говорих вече с един от нашите психари. Той каза, че щом Малик ни се обажда по телефона, за да ни каже, значи няма намерение да я убива веднага.

Грегъс не му каза истинската причина защо психиатърът смята наистина така — Малик първо щеше да я измъчва, и то вероятно дълго време.

Хаусър разбра какво се е случило, приседна до него и го улови за ръката, мъчейки се да вземе участие в мъката му, да му помогне по някакъв начин, въпреки че прекрасно съзнаваше, че в момента не може да направи нищо.

— Какво още каза Малик?

— Да ти кажем да се откажеш или дъщеря ти...

— Или дъщеря ми какво?

— Тоя тип е болен, Майк.

— Тогавя се отказвам. Трябва да намерите начин да му дадете да разбере, че излизам от играта. Просто му кажи, че ще направя всичко каквото поиска, само да я остави на мира. Имаш там досиетата на свръзките му с руската мафия и със старите му дружки от КГБ. Ще накараме нашите хора от Ню Йорк да му предадат съобщението чрез техните агенти в руския квартал.

— Майк...

— Трябва да ми помогнеш, Лу. Не искам да слушам тъпите ти приказки за национална сигурност и други подобни бълвочи! Става въпрос за дъщеря ми, човече! За детето ми!

— Няма да свърши работа, Майк, и ти го знаеш. Дори и да успеем да му предадем съобщението. Той те мрази, всъщност винаги те е мразил. Спомняш си много добре какви ядове береше с него едно време и веднъж даже го смаза от бой, помниш, нали? Така че това за него е нещо съвсем лично. — Той се поколеба за секунда, после добави: — Нашият психар вика, че каквото и да направим, Малик накрая пак ще я убие.

— Не! Това не може да е така! Не и Джени!

— Има едно нещо, което е на наша страна.

— Не! Не! Не! Трябва да му предадеш съобщението! Дай му каквото поиска! Кажу му, че може да получи мен вместо нея! Само да пусне Джени.

Отчаянието в гласа на Къли стигна до Грегъс и той почувства болката на стария си приятел. Самият той също имаше дъщеря.

— Преди колко време се видяхте с Джени?

Къли погледна, часовника си.

— Оставих я на местоработата ѝ преди по-малко от три часа.

Грегъс помисли малко.

— Сигурно е изчакал да свърши работното ѝ време и тогава я е отвлякъл. Кога свършва работа?

— Не знам. — Той се обърна към Хаусър: — Обади се по твоя телефон на кафе „Алегро“ на Кълъмбъс Авеню и ги попитай кога Джени Къли е излязла от работа.

Мисълта му започна да се избистря. Хаусър се хвърли към чантата си, измъкна телефона и бързо набра номера на „Справки по телефона“.

— Малик се обади точно преди... двайсет и осем минути — каза Грегъс. — Тук имаме собствена система за проследяване и разбрахме, че се обажда от уличен автомат в Манхатън. От телефонната компания ни казаха, че този автомат се намирал на Кълъмбъс Авеню, до пресечката със Седемдесет и първа улица. Къде работи Джени?

— На пресечката на Кълъмбъс Авеню със Седемдесет и четвърта.

— В колко часа тръгна от Брайтън Бийч, за да се видиш с нея?

— Около десет и трийсет.

— Точно тогава те е проследил. Снощи е убил едно момиче в Ню Джърси, значи не е могъл да бъде в Ню Йорк преди ранните сутрешни часове. Тогава е занесъл матриците и сега обикаля наоколо и чака да свършат с печатането на парите.

— Джени излязла от работа преди около четиридесет минути — подвикна Хаусър от другия край на стаята.

Грегъс я чу.

— Оня ни се обади само на три пресечки от местоработата й — сигурно веднага след като я е отвлякъл. Това означава, че тя е с него не повече от трийсет минути, Майк. Готов съм да се обзаложа, че сега се връща в Брайтън Бийч, за да си вземе парите. Залагам си главата. А нашият психар казва, че съдейки по по-раншното му поведение, той ще я отведе на мястото, където е водел ония момичета от Шарлотсвил. Ако е прав, имаме време. Знаем, че няма да си тръгне от Ню Йорк, без да е взел парите. И ако тръгне обратно за Вирджиния, това означава най-малко шест часа път, преди да... — Тук Грегъс рязко прекъсна разсъжденията си, не желаейки да напомня на Къли какво очаква Джени, ако не успеят.

Само преди няколко минути двамата с Хаусър лежах в леглото и гледаха новините по CNN — пред очите на Къли отново изплува мрачната тържественост в лицето на водещия, докато говореше за обезобразените тела и тъмните подозрения за продължителни изтезания. В съзнанието му проблеснаха ужасяващи картини и той с усилие потисна надигналата се паника, заплашваща да го стисне в ледената си прегръдка. Ако иска да помогне на Джени, трябва да мисли спокойно.

— А ФБР? Може да знаят нещо, което ние не знаем. — Мозъкът му вече работеше като добре смазана машина и възможностите за действие започнаха една след друга да се появяват в съзнанието му. — Може би те са по-напреднали в търсенето на мястото, дето ги е водил тоя гад.

— Имаме достъп до информацията на обединената им група, Майк. Не са по-напреднали от нас. А може би ние сме даже малко по-напред.

— И с какво сме по-напред?

— От обаждането на Малик насам ситуацията е подложена на мозъчна атака. Стигнахме до извода, че който и да му печата парите, трябва да има някакъв начин за свързка с него, за да му каже кога са готови. Ако Малик вече си е тръгнал и вие успеете да намерите печатаря, може би той знае някой телефонен номер, може би знае дори и къде се намира мястото във Вирджиния. В момента това е най-доброто, за което можем да се хванем.

— Има ли някой представа горе-долу къде може да е мястото, където оня е отвеждал момичетата? На какво разстояние се намира от Шарлотсвил?

— Според медицинския експерт, извършил първоначалния оглед на четирите тела, мястото е на около четиридесет и пет минути път от университета. Толкова време е трябвало на телата да се размразят. И мястото сигурно е усамотено, но леснодостъпно.

— Четиридесет и пет минути? Във всички посоки? Това означава площ от около триста квадратни километра.

— Както вече ти казах, Майк, най-доброто, на което можем да се надяваме, е да намерим къде печатат парите. Изглежда логично печатарят, или може би Силкин да имат някакъв начин за свързка с Малик, затова нека започнем оттук.

Къли понечи да каже на Грегъс за информатора, очакван от Грималди, но се отказа. Не искаше да разбере, че ченгето знае за Малик.

Хаусър бързо надраска номера на мобифона си на едно листче и го подаде на Къли, който го издиктува на Грегъс.

— Веднага тръгвам за Брайтън Бийч. Мобифонът през цялото време ще е с мен. Веднага ми се обади, щом откриеш нещо ново.

— Дадено. В момента прехвърляме телефонните сметки на Малик. Засега няма нищо, но продължаваме.

— И плътно следете как напредва ФБР.

— Няма проблеми. Дръж се, Майк! Още нищо не е свършило. Тържествено ти обещавам, че ще направим всичко по силите си, за да спасим Джени!

С виртуозно, агресивно и съвсем противозаконно каране Хаусър взе разстоянието от центъра на Манхатън до Бруклин за по-малко от

двайсет минути. Закова на ъгъла, откъдето забеляза Грималди, после паркира до тротоара. Дватаматa слязоха, отидоха до необозначената кола и се вмъкнаха в нея.

— Още не е излязъл — каза Грималди, кимайки към блока малко по-нататък, от отсрещната страна на улицата.

Хаусър бе седнала отпред до него и ченгето се извърна назад към Къли:

— Как вървят работите? Какво си се вкиснал такъв?

— Оня е отвлякъл дъщеря ми — каза Къли, едва изговаряйки думите.

Изразът по лицето на Грималди откри на Къли всичко, което не би искал да чуе.

— Кой? Оня тип, дето го търсиш? Кърпача ли бе?

— Аз го отведох при нея — каза той и отклони поглед встрани.

— Божичко, Къли! Съжалявам. Слушай, не докарах хората си само защото мислех, че си прав. Оня само да дочуе, че го търсим и моментално ще се изпари. Затова реших да се опитам сам, но да знаеш, че само ако свирна, и целият квартал ще гъмжи от ченгета. По дяволите, това си е чисто отвличане и спокойно можем да викнем феберите.

— Не! Само да го направиш — и считай Джени за мъртва! Не бива да разбере, че продължаваме да го гоним. Това е лично отмъщение и целта му е да ми причини болка. Ако сметне, че е попаднал в капан и няма друг изход, ще я убие веднага.

— А какво те кара да мислиш, че вече не го е направил? — Едва изрекъл думите, Грималди се сепна и моментално се извини: — Съжалявам. Полицейски въпрос.

— Ще иска да я измъкне от града — каза Къли, без да добавя нищо повече, страхувайки се, че само ако спомене нещо за това на какво е способен Малик, и ще изгуби самообладание.

— Кого всъщност чакаш тук? — попита Хаусър.

— Един местен питекантроп на име Саша Лисенко. Сгащих го веднъж натясно и оттогава го цедя от време на време — понякога говори истината, но понякога информацията му е пълен боклук. С една дума — дребно и дрисливо кърлежче, което се лепи и смуче кръвчица от едрокалибрена измет. Все пак се мотае из периферията на

Организацията и радарите му винаги са включени на пълна мощност, за да има с какво да се откупи, когато го пипнем натясно.

— Трябва да намерим оня тип, дето печата парите — каза Къли.

— Ако моето момче Саша не знае, тогава сигурно поне познава някой, който знае. Засега той е всичко, което имам.

В този момент очите на Къли се свиха и той се наведе напред. От входа на блока излезе дребен жилест мъж с дълбоко хлътнали очи и надупчено от едра шарка лице. Косата му бе гладко сресана и бе облечен в скъп, добре скроен габардинен костюм.

— Ето го — каза Грималди. — Десетцентова мутра, облечена в две хиляди доларов костюм. Все едно да облечеш боклукчийски казан в смокинг.

Къли посегна да отвори вратата.

— Стой мирно! — спря го Грималди, без да се обръща. — Чакай да го видя дали ще тръгне насам. Може да се изплъзне като едното нищо. Този малък дрисльо бяга като заек.

Саша Лисенко се спря пред входа и зорко огледа улицата, въртейки глава наляво и надясно. После предпазливо започна да се отдалечава от блока, завивайки в посоката, където бе паркирал Грималди. Едва бе минал и петнайсет метра, когато зоркият му поглед зашари по отсрещния тротоар, забеляза колата с трима души в нея и в единия от тях моментално разпозна Грималди. Обърна се на място и хукна в противоположна посока като изстрелян от катапулт.

— Мамка му! — изрева Грималди и веднага се ухили, като видя накъде поема Саша. — Сбърка, говньо. Барнах те!

Грималди запали двигателя и с рев, под акомпанимента на свирещи и пушещи гуми, се отдели от тротоара на заден. През това време Саша успя да стигне до наклонената рампа, водеща към дъсчената алея. Колата на Грималди бе насочена в обратна посока — с умели и точни движения ченгето я завъртя на място в средата на улицата и се спусна напред.

Саша зави зад един ъгъл и за момент изчезна от полезрението им, докато Грималди с гръм и трясък се изкачи по рампата, провирайки колата само на сантиметри между перилата и сградата. После изхвъркна горе, на широкото пространство на дъсчената алея, задницата на колата лудо занесе наляво и надясно и едва не излетя от алеята, но той я овладя. Саша бягаше на трийсетина метра пред тях,

ловко провирайки се между хората с умението на добре трениран хърделист. Грималди включи сирената и натисна педала до дъно. Хората пред него се пръснаха в страни, отваряйки му път, и колата затрополи напред по дъските, бързо настигайки бягащия като вятър дребосък. Грималди леко го надмина, после рязко сви пред него и стовари крак върху спирачката. Колата се извъртя на една страна, отрязвайки пътя на Саша, и в същото време ченгето изхвърча навън, последвано от Къли и Хаусър. Саша се блъсна в калника на колата и се опита да побегне в посоката, от която бе дошъл, но Хаусър, стигнала първа до него, протегна крак и ловко го спъна, просвайки го на дъските. Грималди се наведе, сграби го за врата и го изправи на крака, после го запрати в стената на ресторантчето, до което бяха спрели.

— Саша, момчето ми! Какво, по дяволите, правиш? Нима не се радваш да ме видиш? Аз съм направо сломен.

— Майната ти, Грималди!

С рязко движение на ръката Грималди сграбчи долната устна на Саша и я изви в юмрука си. Малкият изпищя, от болка.

— Вероятно искаш да кажеш „Майната ти, детектив Грималди“, нали?

Къли направи крачка напред с намерение да се намеси, но Хаусър протегна ръка и го спря.

— Не. Остави Тони да се разправя. Той знае какво прави.

— Какво искаш от мен, Гримал... детектив Грималди? — каза Саша, търкайки устната си, след като ченгето го пусна.

— Е, това е далеч по-различно. Сега слушай много добре какво ще ти кажа и не си отваряй скапаната човка. Много добре внимавай във всяка моя дума, защото животът ти зависи от това. Ясен ли съм?

Саша закима енергично, пригладжайки косата и отупвайки костюма си от прахта.

— Та така. Наистина не мога да ти извия вратлето по начина, по който ми се иска, но виждаш ли го този тип зад мен? — посочи Грималди с палец към Къли.

Тъй като лицето на полицая бе само на няколко сантиметра от неговото, Саша предпазливо надникна иззад него и погледна към Къли, който му отвърна с унищожителен и непредвещаващ нищо добро поглед.

— Аха. Виждам го.

— А така. Искам да ти кажа още, че той не е ченге и не е обвързан от никакви правила и закони, с които аз за съжаление трябва да се съобразявам. Да, но ако река да си обърна гърба? Мислиш ли, че ще успея да видя какво ще прави с теб? Чаткаш ли? Виждал съм го и друг път какво прави с разни лайна като теб и да ти кажа правичката, гледката не е никак приятна. Последният тип, когото обработи, до края на живота си ще трябва да остане в инвалидна количка, навлякъл памперс и с лигавник под брадата. Схващаш ли картинката?

Саша отново кимна.

— Той пък какво иска? Нищо не съм му направил. Не го познавам.

— Просто слушай какво ти казвам и изобщо не си и помисляй да ме лъжеш. — Грималди извади снимката на Малик от джоба си и я тикна в лицето му. — Виждал ли си тоя тип?

Саша прилежно впи поглед в снимката.

— Не.

Изражението на лицето му обаче показваше съвсем друго.

Грималди се намръщи и поклати глава:

— Погрешен отговор. Сега ще те питам още веднъж. Виждал ли си тоя тип?

— Може би. Не знам.

Грималди се обърна към Къли:

— Мисля, че лъже. Ти какво мислиш?

Къли се приближи, впил тежък поглед в Саша, и дребосъкът се сви, очаквайки удари. Майк съвсем правилно се досети, че ако сега го удари, това ще даде точно противоположен на желанията им ефект. Видът му бе като на човек, навикнал да бъде подритван и бит.

Къли започна да му говори бързо на безупречен руски. Очите на Саша се разшириха от изненада и той впери ужасен поглед в Хаусър. Без да сваля уплашени очи от нея, той започна да отговаря на руски, бързайки да изплюе думите с възможно най-голяма скорост.

— На английски! — прекъсна го Грималди.

— Не му знам името — каза Саша. — Видях го преди няколко седмици, може би месец. Беше заедно с Виктор Силкин и Юрий Великов.

Грималди бе чувал за известния Силкин, но другото име не му говореше нищо.

— Кой е тоя Юрий Великов?

Саша отмести поглед встрани, мъчейки се да избегне отговора, но стреснатите му очи отново се спряха на Хаусър.

— Чух, само чух, че двамата имали пръст в кражбата на ценната хартия.

— А какво общо има Великов с цялата тая работа? — попита Къли.

Саша отново се поколеба. Къли погледна към Хаусър и й се усмихна, сигурен, че малкият го вижда.

— Може би... може би той трябва да им напечата парите.

— И къде ще стане тая работа?

Саша вдигна ръце.

— Кое то не знам, не знам. Само съм чувал. Нали разбирате, слухове. — Очите му отново се спряха на Хаусър.

Репортерката нямаше представа какво бе казал Къли на Саша на руски, но бързо съобрази, че каквото и да е било, то се отнася до нея и Къли плаши дребничкия руснак с нея. С каменно изражение на лицето тя пристъпи към притиснатия до стената мъж.

Очите на Саша се разшириха от ужас.

— Някъде из тоя квартал. Може би в Кони Айлънд.

Хаусър направи още една крачка, без да сваля безизразен поглед от него. Къли й кимна:

— На твое разположение е.

— Чакай! Чакай! В един склад на Двайсет и девета западна. Между Нептун и Мърмейд. Това е всичко, което знам.

— Това е на пет минути оттук — каза Грималди на Къли. — Не е в моя район, но майната му, да вървим. — Обърна се към Саша и добави: — Скачай в колата! Не съм такъв глупак, че да те оставя да им звъннеш по телефона.

— Ако ме видят с теб, ще ме убият.

— Дали те ще те убият или ние — каква е разликата? Веднага си навирай кльошавия задник в колата, да не го навирам аз. Ще ти отрежа каишката веднага като намерим мястото и се уверя, че не ме лъжеш.

Къли сграби Саша за косата, буквално хвърляйки го като парцал на задната седалка, и се намести до него.

Грималди отново подгони колата обратно по дъсчената алея и слезе по рампата, този път отпаряйки последния стълб на парапета,

насочвайки се с пълна скорост към Брайтън Бийч Авеню.

Саша се бе свил в ъгъла и не смееше да помръдне, внимателно следейки всяко движение на Хаусър. Подскочи, когато тя се обърна назад и попита Къли:

— Какво му каза?

— Просто малко го постреснах — отвърна той разсеяно, мислейки за Джени, горещо молейки се да е жива и здрава.

Грималди се усмихна, свивайки по булеварда на две гуми.

— Каза, че си побесняла лесбийка и че тоя тип, дето той го търси, е изнасилил и убил любовницата ти. И ако Саша не му каже всичко каквото знае, той щял да те остави да му отрежеш пишката. После добави, че вече си го правила на трима други мъже и че страшно ти е харесало. — Грималди вдигна поглед в огледалото и се ухили към Къли: — Точен ли съм в превода?

— Горедолу — отвърна Къли и едва свари да се хване за дръжката, когато Грималди направи още един остър завой, поемайки по Сърф Авеню.

35.

Виктор Силкин веднага свали голямата портална врата на склада, след като Малик вкара микробуса вътре на заден. После се върна и застана до Юрий Великов, без да обръща внимание на Малик, който слезе от колата и отвори задната врата, за да се увери, че Джени е все още под действието на наркотика. Повдигна единия край на одеялото и момичето се размърда, тихичко изхлипвайки. Главата ѝ безпомощно се килна на една страна, очите ѝ потрепнаха и се отвориха, после пак се затвориха и тя отново утихна. Малик я зави, отиде до страничната врата и сгъна задната седалка, за да направи повече място в товарното отделение. След това се присъедини към Силкин и Великов, които стояха неподвижно и гледаха как опаковъчната машина изкарва парите, прилежно увити на пачки от по десет хиляди долара.

Малик извади стодоларова банкнота от джоба си, после измъкна една от пачките. Попипа ги и ги вдигна срещу светлината. По устните му плъзна доволна усмивка. Свали ръце и подаде банкнотите на Силкин, който повтори процедурата.

— Няма никаква разлика — усмихна се и той.

— Разбира се, че няма да има — каза Великов. — Разликата може да се установи единствено в лаборатория.

Тримата мъже отново се умълчаха и продължиха да гледат, докато и последната пачка излезе от машината. Великов подреждаше пачките на масата на три еднакви купчини и сега, слагайки и последната, потри доволно ръце. После посочи към шестте огромни найлонови чувала в ъгъла.

— По два за всеки от нас — каза той. — Разтягат се и поемат доста багаж. Всеки може да побере пет милиона долара, ако се наредят плътно.

Тримата затъпкаха парите в чувалите, като внимателно брояха пачките.

— Матриците — каза Малик на Великов.

— Разбира се.

Той отиде, изнесе ги от малката стая в лявата страна на помещението и ги даде на Малик, който отвори подплатената касетка, увери се, че матриците са вътре и ги пъкна в чувала при парите.

— Запомни, Юра — каза Силкин. — Няма да купуваш нищо едро с пари в брой. Особено пък коли. Търговецът може веднага да се обади на властите. Същото важи и за банките. Няма да правиш големи вноски, докато не намериш банка, която да се съгласи да ти изпере парите срещу комисиона.

— Разбирам — отвърна Великов разсеяно, тъпчейки бързо пачките в чувала.

Малик разбра, че думите на Силкин изобщо не са стигнали до ушите на Великов. Първото нещо, което глупакът щеше да направи, бе да си купи скъпа кола и с гръм и трясък да си пропилее парите по нощните заведения. Ако Организацията не поискаше дял от парите в замяна на защита или пък просто не го пречукаше и вземеше всичко, то „Секретна служба“, която сто на сто продължаваше усилено да търси пропадналата ценна хартия или пък фалшивите пари, напечатани от нея, с положителност щеше да го арестува още преди да е изминала и една седмица. И въпреки мъдрият съвет на Силкин, Малик изобщо не се съмняваше доколко Великов ще му обърне внимание.

Малик затвори и втория чувал и занесе и двата до колата. След това ги сложи внимателно пред главата на Джени Къли, която лежеше мирно и тихо под одеялото, затвори вратата и се запъти към масата, където Силкин и Великов тъкмо привършваха с работата си.

Той застана на три метра зад тях, извади пистолета и нави заглушителя на цевта. После търпеливо изчака да довършат работата си докрай.

Първи Силкин забеляза неподвижно застаналата зад тях фигура с пистолет в ръка. На лицето му се изписа смайване, после гняв, който на свой ред бе заменен от парализиращ страх, след като видя израза в очите на Малик. Това бе последното нещо, което бе очаквал. Познаваше Малик от двайсет години и винаги му бе вярвал, когато двамата се занимаваха с тъмните сделки на КГБ по всички точки на света.

— Съжалявам, Виктор. Но няма да мине и седмица и ще те арестуват, а аз просто виждам как почваш да пееш всичко, което знаеш за мен. Опасявам се, че не мога да го допусна.

Двата тихи изстрела отнесоха половината глава на Силкин и тялото му се строполи в краката на Великов, който се стресна и рязко се обърна назад. Реакцията му бе далеч по-бърза от тая на Силкин и той се хвърли под масата, явно мъчейки се да достигне нещо отдолу. Два куршума се забиха в гърдите му тъкмо когато вече бе откачил автоматата „Н & К“ от закрепващите скоби под плота. Умря, преди да успее да го използва.

Малик спокойно се доближи до телата и изстреля по един куршум право в сърцата им. После измъкна автоматата от ръцете на Великов, хвърли го на предната седалка в микробуса и се зае да натовари и останалите четири чувала. Сложи по един чувал от двете страни на Джени, после още един в краката ѝ до задната врата, а последния — на мястото на сгънатата седалка. Завършил товаренето, той се приближи до малката вратичка, отпори черната хартия от единия край и внимателно огледа улицата — най-напред в едната, а после и в другата посока. Погледът му се закова вдясно от него — точно на ъгъла, където уличката излизаше на Мърмейд Авеню. Видя как една кола спира на ъгъла, от нея излита някакъв мъж, вътре остават още трима, а после колата продължава насам по уличката. Не можеше да види лицата от това разстояние, но веднага позна колата — бе същата, от която бе видял Къли да излиза тази сутрин.

Малик погледа още малко, после тихо изруга и се спусна към микробуса.

Грималди бавно сви от Мърмейд Авеню и пое по Двайсет и девета западна. Не изминал и пет метра по нея, той спря в началото на уличка, която напомняше на Къли на Бейрут с опушените си и слепи, без нито един прозорец сгради. По някои от тях имаше признаци на живот, но повечето бяха празни като гнили орехи. Очите на Къли бавно обходиха мрачната уличка, спирайки се на голямата портална врата на около четиридесет метра по-нататък. Бяха направили две обиколки по съседната пресечка зад склада и бяха забелязали, че той има и заден вход.

— Пускай го да бяга — каза Грималди на Къли, който се пресегна и отвори вратата. Саша излетя като дим от нея и в следващата секунда вече го нямаше. — Къли, поемаш предния вход. Джули и аз

покриваме задния. — Той се обърна към Хаусър и попита: — Носиш ли си нещо?

— Да — потупа тя чантата.

— Какво е?

— „Глок“ четиридесети калибър. Петнайсет куршума в пълнителя плюс един в цевта.

— Ако нещо се обърка, ще ми отрежат главата и ще я разнесат из цял Ню Йорк на поднос за поука и назидание на всички ченгета — забеляза мрачно Грималди. — Ако не беше дъщеря ти, Къли, тая работа изобщо нямаше да стане по този начин.

Детективът взе портативното си полицейско радио и го напъха в джоба си, после от жабката извади две уоки-токита, подаде едното на Къли, а другото закачи на колана си.

— Звукът им е намален почти докрай, затова го дръж до ухото си. — После погледна Хаусър. — Сигурна ли си, че ще се справиш с това нещо?

— Да. — В гласа ѝ не се долавяше никаква нервна нотка — само хладна пресметливост, която Грималди добре познаваше.

— Добре. Тогава да действаме. Заемеш ли позиция, веднага се обаждаш. Аз също. Влизаме едновременно.

— Първо виж къде се намира Джени и тогава стреляй — каза Къли.

— Не бой се, и друг път сме го правили.

Всички излязоха от колата. Хаусър и Грималди заобиколиха ъгъла и поеха по уличката зад склада. Къли продължи напред към предния вход, крачейки плътно до сградите. Възрастна чернокожа жена, седнала пред порутената си къщичка, пъргаво скочи от мястото си и бързо се прибра, без да каже дума. С крайчеца на окото Къли видя завеската, дръпната пред полиетиленовото фолио, закриващо дупката, която служеше вместо прозорец. Зад него се затръшна врата. Къли рязко се извърна и насочи пистолета натам — срещу него стояха и го зяпаха четирима чернокожи хлапаци. Единият от тях, вземайки го за ченге, изкрещя: „Атом!“ — и четиримата моментално се пръснаха в различни посоки. Явно кварталът бе навикнал на подобни екшъни.

Къли стигна до голямата портална врата и се наведе ниско, застанал точно под малкото прозорче на вратичката. Предпазливо надигна глава, колкото да може да надникне през непокритата от

черната хартия част, но освен няколко квадратни метра от отсрещната стена, друго нищо не можа да види.

Отново се наведе, долепи ухо до вратата, но тъй като не чу нищо, бавно, болезнено бавно започна да натиска дръжката. Стигнал до края, той бутна навътре, но вратата не помръдна. Всъщност тя не бе нищо особено — дървената ѝ рамка, шибана от природните стихии, бе полуизгнила и ѝ трябваше само един здрав ритник. Той се залепи от лявата страна на вратата, вдигна уоки-токито до ухото си и зачака Грималди да се обади. Къде, по дяволите, се бавеха? Мислите му се отплеснаха към Джени — към начина, по който се усмихваше, докато се разхождаха днес в Сентръл Парк. И изведнъж в апаратчето прозвуча гласът на Грималди — нисък и напрегнат шепот:

— От дясната страна на сградата има една сляпа уличка, която одева сме пропуснали. На нея има две коли. Един мерцедес и един джип. Джули казва, че бил собственост на оня тип, когото търсиш. Проверихме и двете коли — празни са. Дъщеря ти сигурно е вътре в склада.

— Предната врата е заключена — отвърна Къли. — Ще се наложи да я разбия. Няма да е проблем.

— Същото е и тук — долетя тихият шепот. — Ти готов ли си?

— Готов съм.

— На три — каза Грималди. — Едно. Две. Три!

Къли вече бе отстъпил назад и на три ритна силно вратата. Тя веднага подаде, изхвъркна от касата и падна на пода, пръскайки шумно стъкла навсякъде. Чу подобен шум, идващ откъм задната страна на халето, и стиснал пистолета с изпънати напред ръце, скочи вътре, приклякайки на коляно. Цвета и очите му обиколиха мигновено вътрешността, прецизно отбелязвайки местоположението на всеки предмет: дървена работна маса отдясно, два трупа до нея, печатарски машини, син микробус. И тогава той замръзна.

Двигателят на колата изръмжа, отеквайки шумно из голямото хале. На волана седеше Малик и му се усмихваше, опрял цвета на един „Н & К“ до главата ѝ. Бе я сложил на предната седалка до себе си — коланите я държаха изправена.

Главата на Джени лекичко помръдна и Къли разбра, че тя е жива. Няколко секунди не можа да си поеме дъх от облекчение, отправяйки горещи молитви на благодарност към милостивата съдба. Грегъс се

оказа прав. Малик не бе я убил. И доколкото можеше да се види оттук, изобщо нищо ѝ нямаше. Чу шума от бягащите насам Хаусър и Грималди, видя ги да се подават иззад една от машините и извика с все сила:

— Не стреляйте! Не стреляйте! Джени е при него!

Хаусър и Грималди бавно запристъпваха напред, насочили пистолетите в задницата на микробуса.

— Не се приближавайте! — викна отново Къли. — Седнали са на предната седалка. И в главата ѝ оня е опрял автомат.

Двамата застинаха на място. Грималди вдигна пръст към Къли и му посочи задните гуми — канеше се да стреля в тях. Той пристъпи още малко напред, прицели се внимателно и бавно започна да обира луфта на спусъка.

Седнал зад волана, Малик видя всичко в страничното огледало.

— Ако приятелчето ти ми гръмне гумите, ще застрелям дъщеря ти, Майкъл. Не съвсем честна сделка, нали?

Грималди веднага свали оръжието и се отдръпна назад.

Къли видя, че главата на Джени е клюмнала на рамото ѝ и че в най-добрия случай тя е в полусъзнание. Чувстваше се абсолютно безпомощен — бе толкова близо до нея, а не можеше да направи нищо. Пистолетът му още бе насочен към Малик и ръката му инстинктивно търсеше подходящ ъгъл за изстрел, който би елиминирал Малик моментално. Но ясно виждаше пръста му на спусъка на автомата. Единственият шанс бе изстрел в горната част на гръбначния стълб — това би отнело възможността от рефлексивно натискане на спусъка, — но това бе невъзможно от мястото, където се намираше Къли.

— Отвори голямата врата — подвикна Малик на Къли.

— Мен за дъщеря ми — каза Къли. — Искаш мен, нали? Пусни я. Тя нищо не ти е направила.

Къли увеси пистолета на пръста си, после бавно се наведе, остави го на пода и го изрита далеч от себе си. Вдигна ръце и ги разпери широко с дланите напред.

— Убий ме! Прави каквото искаш с мен, само пусни дъщеря ми. — Той направи още една крачка към колата.

— Не искам да убивам теб, Майкъл. Отвори вратата. Веднага! Или ще ѝ прострелям крака. — Той наведе цевта надолу и я опря в капачката на коляното ѝ.

— Не-е! — изрева Къли. — Веднага ще я отворя. Отварям.

Къли изтича до вратата и плъзна само онова крило, което бе пред микробуса. После се извърна и застана право пред автомобила, с лице към него.

— Ще ти изпратя видеокасетата, Майкъл — подвикна Малик, насочил цевта отново в главата на Джени. — В името на старото ни приятелство. Ще си я пускаш на рождения ѝ ден.

Видя усмивката му, докато включваше на скорост. Микробусът изрева и се хвърли напред, пропускайки хвърлилия се встрани Къли само с няколко сантиметра.

Изхвърчайки на уличката, Малик направи широк завой, качи колата на отсрещния тротоар, после успя да възвърне контрол върху нея и зацепи напред. Къли грабна пистолета и изтича навън само за да види как колата завива по Нептун Авеню и изчезва.

Хаусър и Грималди се приближиха и застанаха до него. Лицето на Къли бе маска на страданието, той чу Грималди да говори в портативното си радио и го изтръгна от ръцете му.

— Не! — викна, сецвайки се, че Грималди се кани да даде номера и описанието на колата. Гласът му бе накъсан хрип: — Ако го спрат, първо ще убие нея, а после и себе си. Никога няма да се остави да го хванат жив!

Грималди дръпна радиото от ръката му.

— Съжалявам, Къли. И без това нервите ми са опънати до крайност. На главата ми се стовари двойното убийство тук, плюс жената, дето я уби сутринта. Време е да вкараме и конницата в боя.

Къли разбра, че губи борбата. Оттук нататък Грималди нямаше друг избор, освен да продължи по процедурата. Първата му мисъл бе да скочи в едната кола и да подгони Малик, но той можеше да е тръгнал, накъдето си поиска из многобройните улички в квартала. Ако психолозите от ЦРУ са прави, че Малик ще се върне във Вирджиния, най-доброто, което можеше да направи, бе да намери мястото и да се добере до него, преди оня луд да е убил дъщеря му. Скован от страх за нея, той стоеше и безпомощно се взираше в посоката, накъдето бе изчезнал микробусът.

Грималди включи радиото и най-напред се обади в централното управление на градската полиция, обявявайки общоградско издирване, като подробно описа Малик, даде информация за автомобила и посочи

мястото, където е бил видян за последен път, без да пропусне да подчертае, че с него има заложник. После се обади и в своя участък, даде адреса на склада и докладва за двете убийства.

— Ако го спрат, смятай, че си подписал смъртната присъда на дъщеря ми — каза Къли на Грималди.

После, след като първоначалният шок отмина и адреналинът започна да се отдръпва от главата му, Къли разбра коя ще бъде първата и най-вероятна постъпка на Малик — да се отърве от микробуса и да намери друга кола. Без да споделя догадката си с никого, той се върна в склада.

Загърбвайки Грималди, Къли се надвеси над трупа на Великов, извади портфейла на мъртвия от джоба му и го сложи във вътрешния джоб на якето си. От друг джоб измъкна връзка ключове и също така бързо ги мушна в своя.

Грималди и Хаусър влязоха в халето и видяха Къли да влиза в малката стая. Там той започна последователно да отваря чекмеджетата на един стар дървен шкаф, прелиствайки сложените в тях документи.

— Какво търсиш? — попита го Грималди.

— Нещо, което да ми подсказе накъде е тръгнал — отвърна Къли, хвърляйки предупредителен поглед към Хаусър, за да я накара да мълчи.

Грималди му препречи пътя.

— Тук е станало убийство и не бива да се пипа нищо. Ще вземем всичко, каквото има.

В отчаянието си Къли едва не му каза, че търси телефонен номер с код 804 или някакъв адрес около Шарлотсвил, Вирджиния, но се спря навреме. Ако ченгетата разберяха за това, веднага щяха да предадат информацията на ФБР и ако феберите стигнеха първи до мястото, където Малик караше Джени, всичко отиваше по дяволите. Щяха да повикат специалния отряд за спасяване на заложници и Джени щеше да бъде убита. Инстинктът му подсказа, че това, което търси, вероятно не е тук, затова се подчини и се отдръпна от шкафа.

— Вече си във играта, Къли — рече Грималди. — След около десет минути тук ще гъмжи от полиция, плюс дежурния екип и Бърза помощ. Целия склад ще го обърнат наопаки. Ако намерим нещо, ще ти се обадя. Ти и Джули трябва да се омитате, освен ако не искате да

прекарате останалата част от деня в участъка и да отговаряте на какви ли не въпроси.

— Благодаря ти за всичко, което направи — каза Къли — Съжалявам за приказките си, че обричаш Джени. Ако наистина стане така, за всичко ще съм виновен само аз и никой друг.

— Нещата невинаги свършват лошо — каза Грималди. — Просто се надявай всичко да свърши добре и това е.

Три полицейски коли, следвани плътно от необозначена кола, пълна с детективи, заковаха пред отворената врата на халето.

— Ще хвана една от колите да ви откара до вашата кола. И пак повтарям — ако намерим нещо, ще ти се обадя.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и Грималди прегърна Хаусър.

— С теб винаги е било интересно, Джули. Ще ти се обадя.

— Сега какво ще правиш? — попита Хаусър, когато двамата с Къли излязоха на улицата.

— Имам адреса и ключовете на Великов. Ако изобщо има нещо написано за това как да се свързва с Малик, то трябва да е в дома му. Къде се намира Брайтуотър Корт, четиринайсет?

— Само на една пресечка оттам, където е колата — каза Хаусър. — Ако се е обадил на Малик от склада, само ще си загубим времето.

— Ти видя ли да има телефон в офиса?

— Не.

— И аз не видях, въпреки че търсих.

Хаусър хвана ръката на Къли и леко я стисна.

— Тони е прав, знаеш ли? Невинаги всичко свършва зле. Джени е все още жива, така че психолозите може да са прави и за останалото. Още имаме време.

— Налага се да вярвам в това, иначе окончателно ще се побъркам.

— Откарай ги, където ти кажат — подвикна Грималди на един от униформените полицаи.

Ченгето им посочи колата си и двамата се вмъкнаха в нея.

— Какво е станало тук? — попита ги ченгето, сядайки зад волана.

— Не знам — отвърна Къли. — Ние просто се возехме с детектив Грималди.

Малик отби микробуса на паркинга пред един магазин за електроника отвъд Бей Ридж Паркуей в Бруклин. Магазинът бе затворен, но докато чакаше на светофара, Малик бе видял как един „Форд Експлорър“ влиза в паркинга и дава назад към задната врата на магазина. В пет часа в неделя следобед уличката, почти изцяло заета от малки магазинчета за стоки с намалени цени, бе пуста. Малик спря до експлоръра и свали стъклото. Човекът тъкмо бе отворил задната врата на колата, за да разтовари няколкото кашона от него.

— Бихте ли могли да ми помогнете? Страхувам се, че съм се загубил.

Човекът се извърна и носът му едва не се навря в черния отвор на заглушителя. Малик стреля два пъти в главата му, скочи бързо от микробуса и завлече тялото му в магазина, затваряйки бързо вратата. После огледа пустия паркинг и започна да изпразва задната част на експлоръра, заменяйки товара му с найлоновите чували. След това отнесе Джени там и я положи между тях. Тя вяло се опита да се съпротивлява, но той не рискува да ѝ бие втора доза — една от по-ранните му жертви, още преди много години, бе изпаднала в кома от свръхдоза и му бе развалила цялото удоволствие. Взе скоч лентата, която бе намерил в жабката на микробуса, притисна глезените на Джени един до друг и бързо ги усука с нея. После направи същото с ръцете ѝ, слагайки ги на гърба, и преди да я завие отново с одеялото, сложи огромна лепенка и на устата ѝ.

Изкарвайки колата на улицата, погледна колко е часът. До Шарлотсвил имаше още около шестстотин километра. Това означаваше седем часа път, ако спазваше ограниченията по пътищата, към които стриктно смяташе да се придържа. Би трябвало да пристигне в хижата не по-късно от дванайсет и трийсет. Откъм Джени се чува един-два приглушени вопъла, тя се размърда малко и после отново утихна.

36.

Къли и Хаусър бяха прекарвали в апартамента на четвъртия етаж на Брайтън Корт 14 цели три часа и половина. Внимателно и методично бяха преровили всичките пет стаи, но не откриха нищо, подсказващо, че Великов е имал начин за свързка с Малик. Дори да е имал, то явно не е било написано никъде.

Къли за втори път преравяше съдържанието на едно малко бюро в ъгъла на спалнята — всяка минута му се струваше цяла вечност и едва сдържаше разкъсващия го отвътре гняв от безплодното търсене. Хаусър внезапно застана на прага на вратата и го стресна.

— Намери ли нещо? — попита той.

— Какво, по дяволите, правим, Къли?

— Какво искаш да кажеш?

— Че сме тъпаци, ето какво искам да кажа — отвърна тя. — Толкова се бяхме заплеснали да търсим нещо, написано от Великов, че пропуснахме най-логичния подход.

— И какъв е той?

— Ти не ми ли спомена, че твоят приятел Грегъс имал човек, който можел да проникне във всяка компютърна система?

— Да. Вярно е.

— Ако Великов се е обаждал на вирджински номер по този телефон, то той е регистриран в сметката му в телефонната компания.

— Боже господи! — възкликна Къли, веднага вдигна телефона и се свърза с конспиративната квартира на ЦРУ в Александрия. Накратко информира Грегъс за случката в склада и докъде са стигнали с Хаусър. — Можеш ли да проникнеш в компютъра със сметките на телефонната компания? — попита накрая той.

Хек слушаше разговора през спикера и енергично закима.

— Да — отвърна Грегъс. — Какво имаш?

Той му даде телефонния номер на Великов.

— Виж дали този номер не се е обаждал на абонат с код осем-нула-четири или седем-нула-три.

— Ще се погрижа за това — каза Грегъс, — а ти междувременно иди на летището. Няма смисъл да седиш там и да чакаш. Най-добре ще направиш, ако се върнеш в Шарлотсвил по възможно най-бързия начин.

— А при теб да има нещо ново?

— Не. Но двама от най-способните психиатри на Управлението работят в момента по всичко, с което разполагаме за Малик, и са абсолютно сигурни, че той се връща там. И двамата твърдят в един глас, че фантазиите му вече изцяло са го завладели и диктуват всичките му действия. Трезвата пресметливост и дисциплина на добре обучен офицер според тях са минали на втори план. Затова се връщай бързо на летището. Самолетът е там и те чака. Ще ти се обадим веднага щом открием нещо.

Неделният поток от коли по 1–95, тръгнали на юг, бе неспирен, но се движеше непрекъснато със средна скорост от около сто и десет километра в час. Малик бе постигнал по-добро време, отколкото се бе надявал, бе излязъл от междущатската магистрала и бе поел по околоръстното шосе около Вашингтон, а после по път 66 и накрая по 29 Юг. Бе толкова погълнат от мислите си за Джени Къли, че забеляза стрелката на бензиномера да показва на празно точно когато заобикаляше Уорънтън, Вирджиния — малко повече от час път до крайната цел на пътуването. Бе се движил кажи-речи само на изпарения, когато забеляза червената лампичка и стрелката, отишла в крайно ляво положение. На шест километра след Уорънтън той видя светлините край пътя и веднага отби в нещо, прилично на малка семейна бензиностанция със също толкова малко магазинче и две помпи на самообслужване. Спря до едната от тях и погледна отзад да се увери, че Джени лежи там спокойно и не мърда, после излезе от колата.

От петнайсет минути насам Джени лежеше неподвижно и напълно будна — съзнанието ѝ накрая бе изплувало от наркотичната мъгла, държала я в лепкавите си обятия толкова дълго време. Но с ясното съзнание дойде ужасът и паниката, които — преди да успее да

ги потисне, едва не я накараха да направи опит да скъса това, с което бе вързана, да се мята, да ритне и да вика — може би някой щеше да я чуе и да ѝ помогне. Но все пак ѝ бе останал малко здрав разум, за да види неразумността — като се има предвид ситуацията — на такава постъпка, затова тя с усилие запази самообладание, не помръдна и не се опита да направи нещо, за да си помогне сама. Точно тогава усети, че колата намалява, после спря, Малик излезе и пъкна пистолета на помпата в гърловината на резервоара само на половин метър от нея.

Тя веднага пристъпи към действие, но много внимателно, за да не разклати колата. Уроците по танци бяха поддържали тялото ѝ във форма и тя без усилие успя да свие колене до брадичката, да промуши крака между вързаните си ръце и да ги изкара отпред. Намръщи се от болка, когато свали скоча от устата си, после впи зъби в лентата, свързваща китките ѝ, и започна да я развива. Отметна леко одеялото от себе си и се надигна, за да погледне през силно затъмнените задни стъкла. Видя как Малик налива бензин само на половин метър от нея, но той не можеше да я види.

Ръцете ѝ вече бяха напълно свободни, когато Малик свърши със зареждането и тръгна към магазинчето, за да плати. Джени бързо разви лентата от глезените си и когато Малик влезе в магазинчето, тя се промъкна през големите найлонови чували отзад и отвори вратата, обърната за щастие в противоположна на магазина посока, излезе и тихо я затвори.

С разочарование установи, че се намира в напълно безлюдно място и наоколо не се виждаха никакви други коли. Бензиностанцията бе разположена встрани от пътя, вмъкната в малко разчистено пространство и заобиколена от всички страни с гора. С бясно тупкащо сърце погледна към пътя и се огледа за някоя минаваща кола. Движението обаче бе намаляло и само по отсрещното платно за миг проблеснаха светлини — бе минал камион и бе продължил нататък в противоположна посока. През ума ѝ мина да намери място, където да се скрие, но такава, че да не ѝ се налага да притичва през открито пространство. Навън наистина бе тъмно, но цялото място около бензиностанцията бе добре осветено и похитителят ѝ щеше да я види, ако хукнеше към гората. Между двете платна на пътя се виждаше затревена разделителна ивица с растящи по нея дървета. Джени надникна да провери дали мъжът е все още в магазина, после се

затича, пресече отсамното платно и се скри зад едно дърво, очаквайки скоро някоя кола да мине и да я вземе.

Малик излезе от магазина с кутия пепси в ръка. Той се спря на входа и вдигна високо ръце, протягайки се, след което се отправи към колата. Тъкмо се намери да отвори шофьорската врата, когато откъм отгатышното платно писнаха клаксони. Той се обърна тъкмо навреме и само за миг видя фигурата на Джени в светлините на минаващата кола. Бе застанала в края на разделителната ивица и отчаяно махаше с ръце, но колата продължи, без дори да намали. В същия момент тя също се обърна и видя, че Малик я гледа, после хукна през двете ленти на отгатышното платно и тъмнината отвъд банкета я погълна.

Малик веднага я подгони, пресече пътя, смъкна се по стръмния наклон на банкета и стигна до гъстата гора от другата страна. Там се спря и се послуша. Пълната луна осветяваше върхарите на дърветата, но под тях цареше пълен мрак и на повече от ръка разстояние нищо не се виждаше. Затова пък звуците се чуваха много ясно — Малик чу, че някой се движи право пред него и се впусна в посоката на звука, спирайки на всеки десет метра да се послуша.

Джени се мяташе диво из гъстия храсталак, следвайки пътя на най-малкото съпротивление. Нищо не се виждаше — само тъмните очертания на дърветата и безформените контури на храстите под тях, но продължи да бяга с всички сили. На два пъти пада, но бързо се изправяше и отново хукваше. Теренът започваше да се издига и тичането бе все по-трудно. Наклонът ставаше все по-стръмен и най-накрая тя вече драпаше на четири крака из обрасъл с гъст храсталак склон, хващайки се със зъби и нокти, за каквото свари. Тъкмо се добра съвсем близо до върха, когато тънката вейка, за която се бе хванала, се скъса и тя се хързулна по корем обратно в подножието на склона. Веднага скочи, за да започне катеренето отново, когато чу шум зад гърба си и се извърна, за да види, че се намира лице в лице с мъжа, когото моментално разпозна. Бе насочил към нея револвер и в бледата светлина Джени видя, че по устните му пробягва усмивка.

— Трябва да спрем с тия игри, госпожице Къли — каза Малик задъхано.

— Кой сте вие? Какво искате от мен? — Паниката и страхът бързо се връщаха и тя започна да вика.

Малик я сграбчи, притисна с длан устата ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Скоро всичко ще ви стане ясно. — Стисна я в ръцете си, докато усети, че спира да се мята, после махна ръка от устата ѝ. — Ако извикате още веднъж, нямам друг избор, освен да ви ударя, за да загубите съзнание.

Скована от страх, Джени стоеше и дишаше тежко.

— Моля ви, пуснете ме. Не ви познавам и на никого няма да кажа за случката. Само ме пуснете.

— Опасявам се, че не мога да го направя. Дадох обещание на баща ви и смятам да го изпълня.

— Вие познавате баща ми?

— Работехме заедно дълго време.

— Значи ли това, че сте от ЦРУ?

— Може и така да се каже — отвърна Малик. — Сега искам да се върнете с мен в колата и, моля ви, не правете повече опити да бягате. Разбрахте ли ме?

Фактът, че този човек познава баща ѝ, я успокои за момент. Може би всичко това е свързано с някаква секретна операция и той ще я върне, без да ѝ стори нищо лошо. Но въпреки спокойния тон на мъжа срещу нея, изразът на очите му я плашеше и на Джени ѝ се струваше, че в него има нещо много повече от това, което каза. Отчаяно се огледа. Нямаше начин да избяга, не и както бе застанал точно пред нея. Тя преглътна сълзите, напълнили очите ѝ, и закричи през гората в посоката, посочена ѝ от Малик. Положи всички усилия, за да не се пречупи окончателно и очите ѝ продължиха да шарят наляво и надясно, търсейки и най-малката възможност за измъкване.

Двамата излязоха от гората, изкатериха се по стръмния наклон на банката и точно тогава Джени видя фаровете на излязлата от завоя кола, идваща право срещу тях. Малик я държеше за ръката, но тя се отскубна с рязко движение и изтича в средата на пътя с писък, размахвайки диво ръце в светлините на приближаващия автомобил. Малик моментално се спусна след нея, вдигна я от земята и без да се спира, изтича до разделителната ивица, понесъл бясно ритачката във въздуха Джени под мишница. Гумите на колата пронизително изсвистяха и автомобилът с люшкане спря отстрани на пътя.

Патрулът от вирджинската щатска полиция веднага излезе от колата и насочи подвижния ѝ фар към бягащите фигури, които тъкмо пресичаха оттатъшното платно и се насочваха към бензиностанцията.

— Спрете! Полиция! — извика той и се спусна след тях.

Малик извади пистолета с все още навития на него заглушител и вече стигнал до експлоръра, се спря и спокойно го отпусна надолу до бедрото си.

— Просто семейна сцена, полицай — подвикна той на патрула, който през това време бе пресякъл пътя и навлизаше в района на бензиностанцията. — Никакъв проблем.

— Не! Помощ! Моля ви, помогнете ми! — изпищя Джени. — Отвлечена съм!

Малик издърпа Джени пред себе си и използвайки я като щит, насочи пистолета напред и се прицели в полицая, който бе на около десет метра от тях и бързо се приближаваше, посягайки към оръжието си.

Когато патрулът забеляза пистолета в ръката на Малик, бе вече твърде късно — неговото оръжие още не бе извадено от кобура. Малик стреля два пъти — и двата куршума се забиха в гърдите на ченгето. Патрулът бе мъртъв още преди да падне на земята. Джени отново изпищя и яростно се замята да се освободи от хватката на мъжа.

Малик погледна към магазинчето. Всичко бе спокойно. Възрастната двойка вътре изобщо не бе разбрала какво става. Заклешил здраво Джени с една ръка, той вдигна пистолета, стовари дръжката му в тила ѝ и усети как тялото ѝ се отпуска безпомощно в ръцете му. Отвори задната врата на експлоръра и бързо я набута вътре. После се изправи, огледа за последен път цялата околност и като се убеди, че всичко е минало незабелязано от никого, седна зад волана и напусна бензиностанцията. Три километра по-нататък спря зад един магазин, който не работеше, отново завърза Джени със скоча и продължи нататък.

Хаусър взе разстоянието до терминала за морската пехота на летище „Ла Гуардия“ за малко повече от час, като през цялото време с усилие си пробиваше път през натоварения неделен трафик. Петнайсет минути по-късно те вече бяха на борда на лиъра, който ги очакваше и веднага излетя. На десет хиляди и петстотин метра над бреговата линия на Ню Джърси, Грегъс им се обади по телефона:

— Открихме го!

— Къде се намира скривалището на Малик ли?

— Приблизителното му местоположение.

— Колко приблизително?

— Говорихме с един служител от поддръжката на телефонната компания. Техникът казва, че телефонът се намирал в някаква вилна зона в окръг Флъвана. Линията към него се отклонявала от терминал, разположен на държавен път 609, на около трийсет минути път от летището. Оттам излизат общо пет линии, но нито една от тях не е на името на Джон Малик. Нищо чудно — да не е луд да използва името, което ние сме му дали, след като има намерение да изчезва. Този, който всъщност ни интересува, е регистрирал телефона си на името Джордж Андерсън. Така че сега работата ни е да сведем до минимум броя на къщите, където е възможно да се намира. Всичките са далеч от населени места, до тях стигат само черни, необозначени пътища и са пръснати в район от около девет квадратни километра, обрасъл с гъсти гори.

— А проверихте ли всички излизащи оттам телефонни разговори?

— Да, разбира се — отвърна Грегъс. — Нали точно затова спряхме избора си върху Андерсън. Хек проникна в компютъра на телефонната компания и оттам разбрахме, че последните разплащателни сметки от телефона на Андерсън датират отпреди около месец. Точно по времето, когато изчезна първото момиче. От неговия телефон не са водени никакви разговори с района на Ню Йорк. Повечето са местни обаждания, няколко извън щатски, но нямахме време да ги проследим всичките и се съмнявам в резултата от такава проверка, ако изобщо има някакъв резултат. Освен това тя няма да ни подсказва точно в коя къща се намира.

— Значи сте сигурни, че Андерсън е Малик, така ли?

— Освен това, което ти казах, има още нещо. Този номер, който ти ни даде от Бруклин, се е обаждал три пъти на номера на Андерсън. Най-интересното тук са датите на разговорите. Първият разговор е станал в деня на кражбата на хартията, вторият — три дни по-късно, а третият — преди четири дни. Ето и най-вероятната цел на разговорите: Великов се е обадил на Малик да му каже за успешната акция с хартията. Следващото обаждане е било, за да го информира, че „Секретна служба“ си е върнала всичко, с изключение на един палет, и последното — за да му каже, че са готови да започнат с печатането. Всичко съвпада, Майк. Задръж малко така — помоли го Грегъс и се

обърна към компютъра, който по командата на Хек бе изкарал на екрана топографска карта.

С помощта на мишката Хек нарисова малък квадрат около онзи участък от път 609, където бе разположен терминалът на телефонната компания, после натисна копчето веднъж и екранът се изпълни с едромащабна карта на означения район.

— Според картата тук, в интересуващата ни зона има осем черни и необозначени пътя — продължи Грегъс. — А според нашия човек от телефонната компания само пет водят към къщи. Останалите три излизат на нивя.

— А защо не се обадите на останалите четири номера? — попита Къли. — Питайте ги къде се намират къщите им и къде живее Андерсън.

— Опитавме и това. Представихме се като техници от телефонната компания, но на два от тях никой не отговори. Останалите двама казаха, че никога не са чували за никакъв Андерсън, започнаха да стават недоверчиви, когато ги питахме за точното местоположение на къщите им и просто ни затвориха. Затова се наложи да измислим някакъв друг начин да установим коя точно е къщата на Андерсън, и то преди да стигнете дотам.

— И какво измислихте? — попита Къли. — Не можете да рискувате да пращате хора да проверяват къщите една по една.

— Имам на разположение хеликоптер, който чака заповедите ми във Фермата. Мога веднага да го пратя в района и след трийсет минути ще бъде там.

— Не! — каза Къли. — Ако го чуе отгоре, веднага ще разбере, че сме го намерили. И ако пратиш хората си да щурмуват къщата, оня ще убие Джени още щом ги види.

— Нямам намерение да щурмувам къщата, Майк — отвърна Грегъс. — Хеликоптерът е малък „Хюс Дифендър“, само за разузнаване. Оборудван е с инфрачервен локатор, както и със скенер за топлинно излъчване. Освен това е снабден с четирилопатно опасно витло, чиито обороти му дават възможност да лети много по-тихо, отколкото обикновените хеликоптери. Спокойно може да покрие цялата площ, за която става дума, от разстояние три километра, при височина хиляда и осемстотин — две хиляди метра. Като си изгаси и сигналните светлини, Малик изобщо няма да усети присъствието му. С

помощта на тази техника ще можем веднага да елиминираме пътищата, които не водят до къщи. Така че броят им намалява на пет. И ако имаме късмет, може да установим точното разположение на къщата на Малик, преди да сте стигнали там. След това можеш да действаш сам.

— Задръж малко така — каза Къли, стана от мястото си и отиде в пилотската кабина. — След колко време трябва да кацнем?

Пилотът погледна един от уредите.

— След двайсет и седем минути.

Къли предаде информацията на Грегъс.

— Колата на Хаусър е на летището. След около половин час ще сме вече на път към района. Ако хеликоптерът дотогава не е установил точното местоположение на мястото, ще трябва да пробваме всичките пет пътя, докато налучкаме правилния.

— Още имаме време, Майк — каза Грегъс, усетил напрежението в гласа на Къли. — Психарите са абсолютно сигурни, че Малик няма да убие Джени веднага. И щом е тръгнал от склада в Бруклин само преди пет часа, не би могъл да се добере дотам толкова бързо. Ако успеем да намерим мястото до половин час след кацането ви, ти можеш да отидеш там преди него или съвсем малко след него.

— Ще ми трябват точни инструкции как по най-бързия начин да стигна от летището до терминала на телефонната компания.

— Вече работим по това — каза Грегъс. — На борда на самолета съм оставил някои работи за теб: очила за нощно виждане, радио със слушалки и ларингофони. Обади ми се по радиото веднага щом седнете в колата на летището и аз ще ви упътя до терминала. Всички ще бъдем настроени на една вълна с хеликоптера, така че във всеки момент ще знаеш докъде е стигнал с търсенето. Освен това ще пратим един хеликоптер „Блекхок“ да стои в пълна готовност близо до района, но извън границата на чуваемостта. Като свършим този разговор, веднага тръгвам със самолет за Фермата. Оттам, заедно с прочистващия екип, се качвам на блекхока и идваме да чакаме. След като обезвредиш Малик и Джени е на сигурно място, извикай ни.

— Ти само внимавай и дръж блекхока по-далеч — каза Къли. — През нощта, ако времето е тихо, тая машинария може да бъде чута чак от осем километра.

— Знам много добре — отвърна Грегъс. — В самолета съм ти оставил също така и снайпер. В случай че ти падне удобен момент, за да свалиш Малик от разстояние. Седеммилиметров магнум със съответните муниции и с нощен оптически прицел. Независимо с какво се целиш — дали с обикновен мерник или с оптиката, стреля точно до двеста метра.

След кратко мълчание Грегъс добави:

— Репортерката е дотук, Майк.

Къли вдигна поглед към Хаусър, седнала срещу него.

— Не. Може да ми потрябва помощта ѝ.

Грегъс се поколеба. След дълго мълчание каза:

— Добре. Ти си знаеш. Дръж се, Майк. Ще си върнем Джени здрава и читава. Чувствам го.

— Чул те Господ — каза Къли и затвори. После се обърна към Хаусър: — Сигурна ли си, че искаш да участваш и в това действие?

— Страхувах се, че изобщо няма да ме питаш.

Той я погледна в очите и продължи:

— Ще можеш ли да дръпнеш спусъка, ако работата опре дотам? Този път става въпрос за живота на дъщеря ми.

— Да — отвърна Хаусър убедено.

Докато лиърът ги отнасяше на юг в нощното небе, Къли информира Хаусър за това, което бе научил от Грегъс, и как смята да използва разузнавателния хеликоптер. Не спомена обаче нищо за блекхока и за прочистващия екип.

— Каква е тая ферма? — попита го Хаусър.

— Тренировъчна база на ЦРУ в Кемп Пири. Близко е до Уилямсбърг, Вирджиния, и само на трийсет минути полет от мястото, за което сме се запътили.

Двамата потънаха в мълчание, всеки зает с мислите си, и Къли още веднъж сметна колко време е минало, откакто видя Малик за последен път в склада. Според него бяха минали малко повече от пет часа. Като се има предвид, че до кацането остават още двацет и пет минути, плюс половин час път до телефонния терминал, възможно бе да стигне до къщата на Малик навреме.

37.

Специален агент от ФБР Джек Матюс седеше в заседателната зала на обединената група заедно с шефа на шарлотсвилската полиция Нийл Брейди и двамата гледаха новините на CNN. Водещият съобщи, че според властите Кърпача вероятно все още се намира в района на Ню Йорк, след като се е изплъзнал от полицията в един склад в Бруклин, където е заподозрян в убийството на двама души, и успял да избяга, вземайки заложник — младо момиче, — въпреки, че това не било потвърдено, тъй като първият полицаи, пристигнал на местопроизшествието, не видял заложницата в автомобила, с който заподозреният избягал.

Телевизионният екран се изпълни със снимката на Малик, а водещият продължи да обяснява зад кадър, че името на този мъж не било все още известно, но че това бил главният заподозрян в хайката за залавянето на Кърпача.

Матюс смаяно се взираше в екрана. Снимката не беше същата, която той бе увеличил от шофьорската книжка на Малик и след това бе разпространил из всички представителства на Бюрото.

— Откъде, по дяволите, са взели това?

Той веднага грабна телефона й и набра номера на представителството на Бюрото в Ню Йорк.

— Никой от този офис не е давал на пресата нито името на Малик, нито снимката му от шофьорската книжка — отвърна шефът на нюйоркския офис. — Изпълняваме стриктно заповедта на директора самоличността му засега да не се разкрива. Никога не съм виждал снимката, която медиите имат.

— А откъде са я взели?

— От един нюйоркски детектив на име Грималди. Казва, че я получил от един свой информатор от Брайтън Бийч. Но мисля, че лъже.

— Защо ще лъже?

— Струва ми се, че прикрива някого.

На Матюс отново му се стори, че усеща невидимата ръка на ЦРУ в тази работа, но веднага отхвърли мисълта като абсолютно несъстоятелна — последното нещо, което ЦРУ биха желали, е да видят снимката на Малик в ръцете на пресата.

— А детективът как така е попаднал на този склад?

— Казва, че разследвал случая с убитата жена на Брайтън Бийч тази сутрин. Информаторът също така му казал, че този тип може и да е замесен в правене на фалшиви пари.

— Фалшиви пари ли?

— Да. И част от тази история наистина звучи достоверно. Двама от моите хора провериха склада. Намерили следи, доказващи, че тук някой е напечатал значителна сума пари. Намерили и един палет с надпис „Хартиена компания Крейн“, което определено се връзва с кражбата на ценна хартия, разследвана от „Секретна служба“.

— Кого е взел Малик за заложник?

— Детективът казва, че не бил сигурен и не искал да прави догадки. Казва, че информаторът му може да е сбъркал. Според мен и за това лъже. Но проблемът е там, че той се оказа един от ченгетата, които помогнаха на „Секретна служба“ да си върне по-голямата част от хартията три дни след кражбата, затова има резон да продължи разследването на случая. И истината в тая история е точно толкова, колкото да му прикрие задника, за каквото и да си е наумил да прави.

Матюс приключи разговора и се обърна към Брейди, който бе чул всичко от спикера.

— Може би заложницата е някоя, която той е отвлякъл за своя следваща жертва — каза Брейди. — Ако е така, сигурно сега се връща насам заедно с нея.

Телефонът иззвъня и Брейди вдигна слушалката.

— За теб е. Някой си агент Бъръс от офиса ви в Ричмънд.

Матюс отново натисна копчето на спикера. Бе забравил за работата, която бе възложил на агент Бъръс — да провери един от телефонните номера, намерен в телефонните сметки на Малик. Разговорът, който го интересуваше, бе проведен от магазина на Малик с абонат, намиращ се в Ричмънд. Той бе последният в списъка — другите се бяха оказали вятър.

— Проверих номера, който ми даде — започна доклада си агентът, — и установих, че принадлежи на някой си Робърт И. Лорънс.

На осемдесет и четири години, богат или поне е бил богат едно време. Известна личност, произхожда от старо ричмъндско семейство, живял е тук през целия си живот. Говорих с него по телефона, но ми се струва, че паметта му нещо не е много наред. Казва, че през последните месеци е говорил само с двама души от Шарлотсвил. Единият от тях бил негов стар приятел, който му се обадил да му напомни за предстоящото събиране на випуска, на което той не отишъл, а другият бил някакъв преподавател от Вирджинския университет, който наел от него хижата му. Каза, че не познава никой на име Джон Малик. Предполага, че са търсили домашната му прислужничка — тя била разведена и имала цял куп обожатели, които често звънели в къщата му. Но това също не съвпада. Попитах я и тя каза, че не познава никакъв Малик.

Матюс усети внезапна хладина.

— Как е името на човека, на когото давал хижата си под наем?

Бъръс погледна бележките си.

— Джордж Андерсън.

— А къде се намира хижата?

Бъръс се поколеба.

— Съжалявам, но като разбрах, че наемателят е преподавател, повече не попитах. Предполагах, че познава човека.

— Иди в къщата му и приказвай с него лично. Разбери къде се намира дадената под наем хижа, покажи му снимката на Малик и виж дали няма да го идентифицира като Андерсън.

— Тръгвам.

— За колко време ще стигнеш дотам?

— Предполагам, за около четиридесет и пет минути.

— След като разговаряш с него, веднага ми се обади, независимо от това какво е казал.

Матюс затвори и попита Брейди:

— Има ли някакъв бърз начин да разберем дали в списъка с преподавателите фигурира и името на Джордж Андерсън?

— Ще хвана началника на университетската полиция да срита там някого.

Телефонът отново иззвъня и Матюс грабна слушалката. Отново беше Бъръс:

— Обадох се в дома на Лорънс да го уведомя за посещението си. Прислужницата ми каза, че той бил излязъл да вечеря с приятели. Не знаела къде са и кога ще се върне.

— В колко часа е излязъл?

— Около седем часа.

Матюс погледна часовника си. Беше малко преди десет.

— Отивай там и виж дали не можеш да го откриеш. Накарай прислужницата да ти направи списък с приятелите му и ги почвай един по един, докато не се натъкнеш на нещо.

Джон Малик бавно караше по пустия междуселски път и внимателно оглеждаше тъмната гора отстрани. Забеляза падналото дърво, служещо му като ориентир, намали и излезе от път 609, поемайки по тесен черен път, който едва се виждаше, сгушен между гъстата растителност от двете му страни. Спря и слезе да отвори портата, препречваща входа към имота, после прекара колата вътре и отново слезе да затвори портата, слагайки веригата и щракайки резето. Качи се отново на експлоръра и внимателно го подкара по изровения и неравен път, слизащ надолу по стръмен наклон, който свършваше до брега на езерото, после зави покрай самото езеро и накрая спря пред хижата. Паркира експлоръра отстрани, излезе и отиде да отключи вратата и да запали лампата, след което се върна да отвори задната врата на автомобила.

Главата на Джени Къли още туптеше на мястото, където Малик я бе ударил, но бе в пълно съзнание и докато той я премятеше през рамо като пожарникар, тя се напъна в отчаян опит да се освободи от стягащата я лента. Зарита с вързани крака и нададе приглушени викове. Без да ѝ обръща внимание, Малик я внесе вътре и я сложи на големия месарски тезгях в центъра на стаята, която едно време бе служила като касапница на ловната хижа.

Джени бързо огледа стаята, докато Малик я обърна по корем и притисна ритациите ѝ крака с тялото си, после върза едната ѝ китка с кожения ремък, прикрепен за края на тезгяха, и отви лентата от ръцете ѝ. Хвана здраво другата ѝ китка и я върза към втория ремък. След това я обърна по гръб и придърпа ремъците, прекарани през халките, вбити в края на тезгяха, изтегляйки ръцете високо над главата ѝ. После

направи същото и с краката ѝ, притягайки глезените с ремъците от другата страна на тезгяха, оставяйки я по гръб с широко разтворени крака и разперени ръце и с все още залепено на устата ѝ парче скоч.

След това отиде до уредбата, монтирана на конзола на стената близо до вратата, водеща към вътрешността на хижата. Включи радиото, настрои го към любимата си станция и стаята се изпълни със звуците на кънтри. Приглушените стонове, които Джени издаваше, внезапно спряха, когато Малик спря до нея и я погали по бузата с опакото на ръката си.

— А сега, малката ми кучка, ще ти сваля лентата от устата — каза той. — Ако се опиташ да викаш, никой няма да те чуе, но ще развалиш тържествената атмосфера и ако не ми обещаеш да се държиш прилично, ще ме принудиш да ти зашия устата, а това, мога да ти гарантирам, никак не е приятно.

Очите на Джени се разшириха от ужас. Чак сега ѝ дойде наум с кого може би си има работа. Бе чувала новините за Кърпача и когато — след като песента по радиото свърши — пуснаха реклама за някакъв търговец на коли в Шарлотсвил, Джени се сети, че именно това бе мястото, където бяха убити и обезобразени четирите студентки. Тя лежеше по гръб и трескавият ѝ поглед обхождаше безупречно подредените редици ножове, триони и сатъри, висящи по рейките над главата ѝ. Усети как всеки момент ще припадне, но събра последните остатъци от волята си и не пророни дума, когато Малик издърпа лентата от устата ѝ.

— Трябва да направя някои приготовления — каза той. — Така че лежи си спокойно и слушай музика през това време.

Малик отиде в другия край на стаята и започна да слага видеокамера на един триножник — Джени следеше всяко негово движение. Тъй като в момента той беше с гръб към нея, тя започна да извива китките си в ремъците и усети, че поддават съвсем слабо. Продължи да работи усилено, разтягайки примката милиметър по милиметър, но спря, когато Малик отново се обърна с лице към нея.

Той донесе камерата, монтирана вече на триножника, сложи я срещу разфасовъчния блок и приближи око до окуляра, за да я регулира.

— А сега ще направим един хубав запис за татко ти — каза Малик. — Очите му вече блестяха странно, а на устните му бе

застинала слаба, отнесена усмивка. — А после ще му я изпратим да си я държи за спомен.

Джени усети как към гърлото ѝ някъде издълбоко се надигна вълна на погнуса, но затвори очи и няколко пъти пое дълбоко дъх, за да я потисне. Цялото ѝ тяло започна неконтролируемо да се гърчи и от гърлото ѝ се изплъзна неволен вопъл, когато видя Малик да се приближава към нея с огромни ножици за стригане на вълна в ръце.

— Не! Моля ви!

— Тихо де. Няма какво да се плашиш. Искам само да ти срежа дрехите — каза Малик с тих и успокоителен глас.

После разтвори ножиците и започна да реже крачола на памучния панталон, с който Джени бе облечена. Кожата ѝ настръхна от допира на студената стомана до прасеца и тя инстинктивно потрепери. Ножицата продължи бавно пътя си нагоре.

— Стой мирно. Това е едно от любимите ми действия. И обичам да го върша съвсем бавно. Ако мърдаш, може да те порежа, без да искам. А ти не искаш това, нали? — Гласът му бе гальовен, почти напевен, сякаш говореше на бебе.

Джени лежеше мирно, доколкото можеше, но тялото ѝ отново бе обхванато от конвулсии, докато Малик продължи съсредоточено и внимателно да реже — свали колана, преди да отреже крачола докрай, и след това започна да реже другия крачол. Срязва докрай и него, после леко издърпа плата изпод Джени и го захвърли в ъгъла с бързо и обиграно движение клъцна бикините, издърпа ги и ги поднесе към носа си. Вдъхна дълбоко с подбелени към тавана очи, след което ги хвърли при панталоните. Отново отиде в другия край на стаята само за да се върне след секунда с чифт обикновени ножици.

Джени отново подскочи при допира на студения метал към вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя вдигна глава и видя, че Малик лекичко повдига тъмните кичурчета косми с помощта на ноктите си и ловко ги отрязва, докато от тях не остана почти нищо. После започна бавно да движи ръка нагоре и надолу по краката ѝ, тихичко пригласяйки на музиката от радиото.

Усещаше как силата се надига в него — съвършената сила да държиш живота и смъртта в ръцете си. В момента имаше пълна власт над красивата малка кучка, легнала в краката му. Няма да бърза, ще бъде далеч по-изобретателен от всеки друг път, ще се наслаждава на

всяка секунда, за да подари на Майкъл Тимъти Къли един истински шедьовър, едно истинско произведение на изкуството да се наслаждава.

Сега, когато вниманието на Малик бе заето с неговите фантазии, Джени отново започна да извива ръцете си в кожените ремъци, без да го изпуска от поглед. Усети как подадоха още малко, но все още недостатъчно, после рязко спря, когато Малик внезапно престана да гали краката ѝ и се отдалечи от масата, отново връщайки се с големите ножици. Започна да ѝ реже блузата, а Джени затвори очи и тихо заплака. Моля те, тате! Моля те, ела и ме отведи оттук — повтаряйте безмълвно тя, докато Малик, тихо тананикайки, продължи да реже съсредоточено блузата ѝ.

Малкият разузнавателен „Хюс Дифендър“ летеше около зоната на осемте квадратни километра гъста гора, придържайки се на около три километра разстояние от нея, на височина хиляда и осемстотин метра. Инфрочервеният локатор, монтиран на машината, действаше отлично и препращаше задяната в призрачнозелен оттенък нощна картина на монитора в пилотската кабина. Очите на копилота не помръдваха от него, следейки терена и пътищата, влизаци в интересуващата ги зона. Пилотът направи остър завой, после изравни и даде на машината друга цел.

На екрана се появи изображението на стара ферма и копилотът се наведе напред. До къщата водеше стар и разбит черен път, излизащ от път 609. Цялото място изглеждаше запуснато. В къщата не светеше нито една стая. Копилотът се пресегна, включи скенера за топлинно излъчване и премести погледа си към екрана му, вдясно от този на локатора.

СкENERът бе настроен за работа в оптимална околна среда — нощният октомврийски въздух бе студен, чист и спокоен, като температурата му непосредствено над земята бе около тринайсет градуса. Ако инфрочервеният локатор можеше да улови изключително горещи места само в точката си на фокусиране, то той бе неспособен да долови нещо, което е скрито от невъоръженото око, ако температурната разлика между обекта на излъчване и околния въздух не е голяма. Топлинният скенер — високочувствителна апаратура,

реагираща и на най-малките температурни изменения с точност до десети от градуса, даваше точна термо картина на всеки невидим обект на топлинно излъчване, каквото има всяко живо същество по отношение на заобикалящия го въздух. Можеше да очертае прецизна топлинна картина на всеки обект, независимо дали се намира на дневна светлина или в пълна тъмнина, дали се намира в сграда, или се крие под някакво прикритие от природен характер — като например под клоните на дървета или храсти, без усилие различавайки човека от животното, както и остатъчната топлина, излъчвана от двигател, гуми и спирачки на наскоро каран автомобил, като всичко това се показваше на монитор в различни оттенъци на бялото и сивото — в зависимост от разликата в интензитета на излъчваната от обекта топлина.

Копилотът огледа екрана на инфрачервения локатор, насочен към двора на фермата — пред нея бяха паркирани един пикап и малка лека кола. После премести поглед върху монитора на топлинния скенер.

— От къщата се излъчва топлина, но не много — каза той на пилота, който управляваше машината, гледайки през очилата за нощно виждане, монтирани на шлема му. — Коминът е горещ. Сигурно са палили огън, но сега е угаснал. Освен това нито една от колите не е карана наскоро, поне не през последните четири или пет часа. Според мен са си били вкъщи цяла вечер и са се мушнале в леглото рано-рано.

Копилотът настрои скенера на максимално приемане. На екрана се появиха две по-малки блестящи бели петна.

— Ето. Двама души, притиснати един до друг, в стаята на отгътания лъв ъгъл на горния етаж. Никой не се движи.

— Това означава три прегледани. Остават ни още две къщи — отвърна пилотът. — Голямата каравана в североизточната част на квадранта и къщата до езерото.

Хеликоптерът рязко се наклони наляво и грациозно се гмурна в нощния въздух, насочвайки се към набеязания обект. След няколко минути пилотът го спря във въздуха, завъртайки го право към огромната каравана, разположена в края на поляна, до която лъкатушеше дълъг черен път. Копилотът отново огледа двата монитора. На екрана на топлинния скенер се появи блестяща бяла сфера, идваща изпод капака на автомобил с четири задвижващи колела, в който той разпозна „Шевролет Блейзър“. Бе паркиран пред караваната.

— Тук имаме едно наистина горещо местенце. Този автомобил е спрял преди не повече от петнайсет минути. Гумите и спирачките също са още топли. — Той пак погледна в екрана на локатора, мъчейки се да открие някакво раздвижване около караваната, и видя, че всичките ѝ прозорци ярко светят. — Според мен току-що се е прибрал.

Той отново даде едър план на скенера и на екрана изплуваха още две топлинни картини.

— В предната стая до входа има двама души. Може и да са те.

— Дай да проверим и последната — каза пилотът. — Може да я елиминираме.

Той отново завъртя хеликоптера и го насочи по посока на хижата до езерото.

Стаята в задната страна на хижата светеше, а експлорърът, паркиран отпред, блесна също така ярко, както и блейзърът — явно и той беше каран съвсем наскоро.

— Хижата е с метален покрив — обади се копилотът. — Картината не е много ясна, но вътре като че ли има двама души. Според мен имаме две стабилни вероятности.

— Две са, ако не можем да елиминираме едната оттук — каза пилотът. — Я виж дали блекхокът е излетял.

Копилотът погледна радара и видя мигащата точка на югоизток от тях.

— Така изглежда — отвърна той. — Ще се опитам да се свържа с него. — После натисна копчето на микрофона пред устата си. — Дифендър вика Блекхок. Чувате ли ме, Блекхок?

Кратка пауза, после в кабината се чу гласът на Грегъс:

— Дифендър, тук е Блекхок. Намираме се на сто и трийсет километра от вас и се приближаваме.

Копилотът докладва докъде бяха стигнали до този момент и гласът на Грегъс отново прозвуча:

— Къли трябва да влезе в обсега ви всеки момент. Ще дойде от север по път шестстотин и петнайсет. Кое място му се пада по-близо?

— Голямата каравана — отвърна копилотът.

— Тогава най-напред ще го заведете там.

Копилотът бе вперил съсредоточен поглед в тънката лента на двупосочния път, виещ се под тях през гористата северна област на окръг Флъвана, търсейки каквито и да било признаци от приближаващ

се автомобил, когато най-сетне видя фаровете му да се появяват изпод тунела дървета точно където бе разклонът между 615 и 609.

— Мисля, че го виждам — каза той, след като видя, че светлините завиха наляво по 609 и се насочиха към тях.

38.

Къли, ползвайки клетъчния телефон от поршето, поддържаше постоянен контакт с Хек, намиращ се в двайсет и четири часовия оперативен център в Александрия. Компютърният гений го насочваше по компютърна авто карта, съобщавайки му номерата на пътищата и точното разстояние до всяко отклонение, което им даде възможност да се придвижват много бързо, без да спират и се оглеждат за пътепоказатели.

Щом Хаусър зави по 609, Къли благодари на Хек за помощта и затвори. Веднага включи портативните радиостанции, намерени в лиърджета, закачи едната на колана на Хаусър, а другата за своя, после мушна във всяко ухо по една миниатюрна слушалка и нагласи ларингофоните на гърлото, докато Хаусър се бе съсредоточила изцяло в пътя. Сега и двамата имаха директна връзка с разузнавателния хеликоптер.

— Къли вика Дифендър. Виждате ли ни?

Пилотът бе зависнал на височина хиляда и осемстотин метра, така че да има пълна видимост и към голямата каравана, и към хижата до езерото.

— Потвърждавам, Къли. Виждам ви — отвърна копилотът, вперил поглед в бързо приближаващото се към тях порше. — Стеснили сме търсенето до два обекта. Първият е на около километър и половина от мястото ти в момента. Вляво от себе си ще видиш черен път, веднага след стълба. Пътят е дълъг около половин километър и завършва пред голяма каравана, пред която е паркиран един „Шевролет Блейзър“. Последната отсечка от пътя върви през открито място и преди да излезеш от гората, ще се наложи да загасиш фаровете.

Хаусър влезе в остър завой и след като излезе от него в ухото ѝ отново прозвуча спокойният и разчленяващ думите глас на копилота:

— Добре, остават ви още сто метра и ще видите стълба. Черният път започва десет метра след него.

Щом видя стълба, Хаусър намали и сви по черния път, виещ се през гората. Слезе на втора, внимателно водейки поршето по неравния терен. Загаси фаровете и се увери, че габаритите дават достатъчно светлина в този тесен и притиснат от гората път.

Къли се пресегна към задната седалка и извади от чантата си резервния пистолет, после здраво пристегна глезенния кобур малко над левия си глезен и го покри с крачола на дънките. След това извади двата чифта очила за нощно виждане, взети от самолета, сложи ги в скута си, провери полуавтоматика в раменния кобур и на мястото на изстреляните тази сутрин патрони зареди нови.

Хаусър спускаше внимателно поршето по стръмен наклон, когато гласът на копилота отново прозвуча в ушите ѝ:

— В края на наклона, по който караш в момента, пътят завива рязко надясно и след това ти остават още дващсет метра до караваната. Угаси и габаритите.

Хаусър направи каквото и бе казано и стегна вратните си мускули, докато Къли ѝ слагаше очилата за нощно виждане, включи ги и ги нагласи удобно пред очите ѝ. След това си сложи своите и огледа добилия зеленикав оттенък околн пейзаж.

— Вън пред караваната няма никой — докладва копилотът, местейки поглед от локатора към скенера и обратно. — Вътре има двама души. И двамата са в предната стая, непосредствено до входа. В момента като че ли не се движат.

Къли отново се пресегна назад. Хаусър загаси двигателя и спря, а в това време Къли извади снайпера от калъфа му. Колата все още бе извън видимост откъм караваната, скрита от редицата кедри от едната страна на пътя.

— Веднага ни кажи, ако някой вътре се размърда, докато ние заемем позиция — каза Къли и изключи плафона, който се задействаше от отварянето на вратата.

Цялата поляна пред караваната бе осветена от пълната луна, затова и двамата свалиха неугледните нощни очила, инстинктивно усещайки, че в естествената светлина ориентацията им ще е по-добра. Хаусър пхна очилата в страничния джоб на чантата си, после извади пистолета от нея, а Къли натика своите в сумката, в която бе сложил резервните пълнители за снайпера. Преметна я през рамо и двамата излязоха от колата.

Придържайки се встрани от пътя и притичвайки от храст на храст, Хаусър и Къли започнаха да се приближават към поляната. На шест-седем метра от караваната двамата се скриха зад дебелия ствол на един дъб и Къли, шепнейки тихо, каза по радиото на Хаусър да заобиколи и да покрие задния вход на караваната.

— Обади ми се, когато заемеш позиция — добави той.

Ниско приведена над земята, Хаусър изтича зад караваната, а в това време Къли с няколко едри крачки стигна до прозореца отляво на входа и залепи гръб към стената под него. В ухото му прозвуча тихият шепот на Хаусър:

— Има само един заден вход. Скрила съм се зад малко възвишение вляво от него.

— Ще се опитам да погледна вътре — каза ѝ Къли. — Бъди готова за всичко, ако ме открият.

Отвътре се чуваха гласове на фона на музика и Къли разбра, че идват от телевизора. Той леко се изправи до прозореца, бавно изви глава към ръба му, надникна вътре за не повече от секунда и веднага се отдръпна. Бързият поглед, установил наличието на двама души в синята светлина от телевизионния екран, му даде да разбере, че това не е търсеното от тях място.

— Дифендър. Сигурни ли сте, че в караваната има само двама души?

— Абсолютно — отвърна копилотът.

— В такъв случай това не е нашият обект. В стаята седят мъж и жена и гледат телевизия. Мъжът определено не е Малик, а жената не е дъщеря ми.

— Тогава остава само хижата до езерото — отвърна копилотът. — Бързо се омитайте. Когато стигнете на билото на наклона, ще ви насоча към другото място.

Чула разговора по радиото, Хаусър излезе иззад караваната и двамата с Къли побягнаха към поршето. Използвайки твърдата песъчлива почва, Джули завъртя спортната кола на място и с рев се заизкачва по стръмния път.

Джек Матюс и шефът на шарлотсвилската полиция Нийл Брейди пиеха кафе в заседателната зала на обединената група и нетърпеливо

се разхождаха напред-назад. Бе минал повече от час, откакто за последен път разговаряха с Бъръс от Ричмънд. Пронизителното чуруликане на телефона ги накара да подскочат. И двамата се спуснаха към него, но Матюс бе по-близо и успя да го вдигне, преди да е иззвънял втори път.

— Джордж Андерсън и Джон Малик са едно и също лице — докладва Бъръс с треперещ от възбуда глас. — Лорънс му дал хижата под наем преди малко повече от месец.

— Къде е? — попита Матюс.

Бъръс му каза.

— И чуй. Това е ловна хижа, с всичките такъми за разфасоване и препариране на дивеча, както и с големи фризери за замразяване на месото.

— Чудесна работа — похвали го Матюс и веднага затвори.

Брейди бе чул разговора, защото телефонът бе на спикер.

— Знам горе-долу къде се намира. На около четиридесет и пет минути път оттук.

Той се приближи до едромащабната карта на окръг Флъвана и прокара пръст по пътищата, излизащи на път 609.

— На около пет километра от ловната хижа има каменна кариера с огромна открита площ, за да могат камионите, товарещи чакъла, спокойно да маневрират.

— Колко огромна? Два хеликоптера ще побере ли?

— Дори повече.

— Познаваш ли шерифа на окръга?

— Да. Бърт Едуардс. Добро и стабилно ченге.

— Обади му се и му кажи да събере всичките си налични ченгета, да ги заведе на кариерата и да ни чака, докато пристигнем. Не му обяснявай за какво става въпрос. Ще го открянем, като се видим там. Не искам никой да се доближава до хижата, докато всички не заемат позиции и не се убедим, че Малик е вътре.

— Мога за по-малко от час да вдигна нашия отряд за бързо реагиране — каза Брейди.

— Благодаря за предложението, шефе, но ние си имаме собствен отряд за спасяване на заложници, базиран в Куонтико. Той непрекъснато се намира в двучасова бойна готовност и може да дойде дотук дори и по-бързо, ако се наложи. Предпочитам тях да използвам

— в края на краищата точно за такива работи ги подготвят непрекъснато. Ако искаш, можеш да повикаш твоите хора за подкрепление.

Къли изруга под нос, когато откри, че портата към имота е заключена.

— Отвори багажника — каза той на Хаусър по радиото, докато тичаше обратно към колата, бързо взе щангата за крика и използвайки я като лост, изкърти катинара от веригата, измести портата и я отвори.

Хаусър затвори багажника и вкара поршето вътре, спирайки само за секунда, за да даде възможност на Къли да скочи вътре. После рязко подкара, но бе принудена да намали, тъй като пътят бе невъобразимо разровен, осеян с дупки и коренища и на това отгоре десният му край бе почти отнесен от паднал наскоро дъжд. Ниската спортна кола на два пъти заора отдолу в корените, но Хаусър мина на първа и здраво стискайки волана, продължи напред, докато стигна стръмен наклон и предпазливо се заспуска по него.

Гласът на копилота от хеликоптера прозвуча спокойно и отсечено. Отгоре много добре виждаше докъде е стигнала колата.

— Сега загаси фаровете — каза той. — Щом стигнеш до равното, пътят поема наляво и излиза от гората. Там трябва да оставите колата. Хижата е на около двеста метра от мястото, откъдето се вижда езерото.

Хаусър изключи поршето от скорост и загаси двигателя. Лунната светлина, проникваща през клоните на дърветата, осветяваше пътя добре и тя спря колата точно преди да излезе на поляната пред хижата. Двамата с Къли бързо излязоха и използвайки високата до пояс трева по брега на езерото като прикритие, тръгнаха приведени към постройката.

Хаусър се придържаше плътно до Къли и с прибежки и прикляквания двамата стигнаха до преобърнатата на едната си страна стара лодка, малко вляво и на около десет метра от входната площадка на хижата.

Къли забеляза, че един от задните прозорци свети. Останалата част от хижата бе тъмна. Притискайки ларингофоните към гърлото си, той прошепна напрегнато:

— Дифендър, още ли са в задната стая?

— Точно така — отвърна копилотът. — Други хора в къщата няма, а също и отвън.

— Покрий предния вход — каза Къли на Хаусър. — Аз ще ида към прозореца. — Обърна гръб да върви, после се спря и отново се извърна към нея: — Ако ти падне на мушка, изобщо не се колебай. Изпразни целия пълнител в него.

Хаусър кимна и зае позиция зад обърнатата лодка, насочила пистолета към входната врата на хижата. Къли свали снайпера от рамото си и тръгна към ъгъла на къщата, спирайки да надникне само за миг през отворения прозорец на паркирания отпред експлорър. Ключовете бяха на контакта. Той се пресегна, извади ги и ги сложи в джоба си, преди да се върне под прикритието на дърветата, растящи покрай хижата.

Голото тяло на Джени неудържимо трепереше, докато Малик прокараваше бръснача през пяната, покриваща я от талията надолу. Той свърши с бръсненето на краката и обра последните косъмчета от срамните ѝ устни, като през цялото време не спираше тихичко да приглася на кънтри баладата, звучаща по радиото. Накрая обра с кърпата излишната пяна и каза:

— Е, малката ми кучка. Време е да свалим и тези прекрасни къдрици. За мен няма нищо по-секси от жена с бръсната глава.

Малик се усмихна доволно и се отдалечи от месарския тезгях, за да вземе малките ножици от другия край на стаята.

Очите на Джени моментално се спряха на бръснача, оставен близо до коленете ѝ заедно с флакона пяна за бръснене. Това бе последната ѝ възможност и тя направи отчаян опит да се стегне, за да събере сили за онова, което трябваше да стори. Никога през живота си не бе посягала предумишлено на каквото и да било живо същество, но знаеше, че сега няма друг избор, ако иска да оцелее.

Докато Малик бе погълнат с бръсненето на краката ѝ, тя отново се бе занимала с кожените ремъци, разтягайки ги до онази степен, до която усети, че с едно последно дръпване ръцете ѝ ще излязат от примките. Сега затвори очи, отправи последна и гореща молитва и дръпна с всички сили.

Лявата ѝ ръка излезе много лесно, но дясната бе спряна от голямото кокалче на палеца ѝ. Тя отново дръпна силно, без да изпуска Малик от очи — бе все още с гръб към нея. Дясната ѝ ръка се отскубна от примката и Джени веднага посегна надолу и грабна бръснача. После бързо вдигна ръце високо над главата си, хвана ремъците с пръсти и с въртеливо движение на китките ги усуква два пъти около тях. Бръснача остави увиснал под ръба на тезгяха, като се надяваше, че Малик няма да го види, както и малката измама с ремъците. Тялото ѝ бе разтърсено от нов спазъм, щом го видя отново да се връща към масата, спирайки се за момент зад камерата, за да я фокусира към горната част на тялото ѝ.

Къли стоеше на линията на дърветата около хижата, на двайсет метра точно срещу прозореца. Намираще се в сянка и ако някой надникнеше през прозореца, изобщо нямаше да го види. Той опря приклада на снайпера на рамото си и надникна през нощния мерник. Оптиката работеше чудесно и добре осветената стая се виждаше прекрасно. Тъгълът на наблюдение беше обаче неподходящ и му даваше възможност да види само част от отсрещната стена на стаята, на която имаше няколко лавици с книги и стереоуредба. Внимателно, стъпка по стъпка и гледайки да не излиза от сянката, той започна да се придвижва надясно, като спираше и поглеждаше през мерника, за да провери какви възможности за наблюдение му дава новата позиция.

Задържа погледа си върху триножника с видеокамерата, поставена до месарския тезгях, после бавно свали мерника към посоката, в която бе насочен обективът на камерата. Цялото му тяло се скова от гледката на появилото се в мерника стъпало и от гърдите му със свистене се откъсна рязка въздишка.

— Боже мили! — задъха се той и едва не изтърва снайпера, като видя голото тяло на Джени, проснато на месарския тезгях с широко разкрачени крака.

— Какво има? — Това бе Хаусър, беше чула ужасеното му възкликание по радиото. — Къли!

— Стой си на мястото! — изсъска той, бързо отърсвайки се от шока. — Джени е вътре. Малик не го виждам.

— Джени добре ли е?

— Не знам.

Къли отново погледна през мерника и видя, че Джени помръдна глава.

— Жива е! — прошепна той.

— Слава богу! — дойде облекчена въздишка по радиото.

Без да сваля око от мерника, Къли започна бавно да оглежда тялото на Джени. Изглежда, по него нямаше никакви следи от физическо насилие. Фокусира образа върху главата и ръцете ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени и се взираха към другия край на стаята — явно там бе Малик. Дясната ѝ ръка бе откъм прозореца и Къли забеляза, че тя държи нещо в нея, обвесила го под горния ръб на масата. Видя, че Джени стиска ремъците така, че да изглежда, сякаш китките ѝ са все още вързани с тях, но явно не бяха. Къли фокусира образа върху ръката ѝ и видя острието на бръснача.

Продължи да оглежда стаята през мерника, търсейки Малик, и най-накрая го откри. Всъщност той изведнъж се появи в зрителния обхват, излизайки иззад десния ръб на прозореца, след което се спря и погледна в камерата.

— Да, Малик е в стаята заедно с нея — каза Къли по радиото. — Може би ще ми се открие възможност за изстрел.

Къли отново запристъпва, този път наляво, без да откъсва поглед от окуляра на мерника, търсейки най-изгодната за стрелба позиция — тази, която би дала възможност на изстрела, моментално да убие Малик. След това подпря снайпера на ствола на едно дърво и хвана главата на Малик в мерника странично, точно там, където двете линии се пресичаха. Пое дълбоко дъх, изпусна половината и бавно започна да натиска спусъка, рязко отпусвайки го, като видя, че Малик мръдна и измести главата си от кръста.

Отново се прицели само за да види, че Малик изцяло излиза от обхвата на мерника. Предполагайки какви са намеренията на Джени, той реши изобщо да изостави идеята за стрелба от снайпер. Можеше да я нарани лошо с някое парче от стъклата, които неминуемо щяха да влетят в стаята, понесени от силата на перпендикулярния изстрел. А стъклото можеше да се окаже и термично закалено, по-дебело от нормалното, и отклонението на куршума при съприкосновението му със стъклото би могло да бъде достатъчно, за да предпази Малик от

мигновена смърт и само да го рани. При това положение никой вече не можеше да го спре да убие Джени.

— Продължавай да държиш предната врата под наблюдение — каза той на Хаусър по радиото. — Аз ще заобиколя отзад и ще видя дали има врата, водеща директно в стаята, където са двамата.

Къли пусна снайпера и сумката на земята, намалявайки товара си, и затича покрай дърветата. След като излезе от полезрението на прозореца, претича направо през двора към задната част на хижата. Сигнал отзад, той веднага видя вратата, извади пистолета от кобура и прилепи гръб към стената до нея. Бързо огледа тежката чамова врата. Ако бе заключена, щеше да му е необходим повече от един ритник, за да я избие. Чуваше музиката вътре и надявайки се тя да заглуши действията му, бавно натисна дръжката само за да открие, че вратата е заключена.

Ръцете на Джени трепереха толкова силно, че едва не изтърваха бръснача — в последния момент дясната ръка трепна и улови изплъзващото се между пръстите ѝ острие. Малик остави камерата и се запъти към месарския тезгях, тракайки с ножиците в ритъм с бързото темпо на песента, която особено харесваше. Джени се задъха от напрежение и ужас от постъпката, която се канеше да извърши, но стисна здраво дръжката на бръснача и се приготви.

Малик се наведе над тезгяха, прокара пръсти през косата ѝ и вдигна ножиците, готвейки се да отреже първия кичур. Бърза като мълния, ръката на Джени описа полукръг във въздуха. Веднъж. Втори път. И още веднъж.

— Не ме докосвай! Махай се, гад! — писна тя на най-високата октава, на която бе способна, замахвайки и забивайки острието дълбоко в ръката на Малик на два пъти. Третият удар попадна в рамото му, тъй като той стреснато се изправи и се отдръпна. Джени се поизправи на месарския тезгях и посегна да разреже ремъците, стягащи краката ѝ, а Малик впери невярващ и шокиран поглед в нея.

— Малка мръсна кучка! — ревна той, побеснял от гняв, но отскочи назад, защото Джени отново замахна и не можа да достигне корема му само със сантиметър.

Малик впери поглед в увеличаващото се тъмно петно по ръкава и ризата си. После пусна ножиците на земята и от рейката над тезгяха взе нож с двайсет и пет сантиметрово острие.

— Малка мръсна кучка! — изрева той отново и тъкмо се нахрани да се хвърли отгоре ѝ, когато откъм задната врата се чу силно думкане.

Той се обърка за миг и замръзна на място, без да знае какво трябва да направи — застина с вдигната над главата си ръка, стискаща ножа, готов да се хвърли върху Джени, а тя през това време отрязва и последните милиметри от ремъците, стягащи глезените ѝ.

Инстинктът все пак си каза думата и Малик се огледа за пистолета, сещайки се веднага, че го е оставил заедно с автомата в експлоръра. Пантите на вратата започнаха да поддават, тъй като думкането не спираше нито за миг. Последваха го четири бързи изстрела, явно насочени в бравата, защото от последния мощен ритник вратата отхвъркна навътре и увисна безпомощно на пантите.

Малик изхвъркна през вратата на касапницата и хукна към вътрешността на хижата в същия момент, в който Къли с гръм и трясък влетя вътре.

— Тате-е! — изпищя Джени и се спусна към него.

Къли я обгърна през рамото с ръка и бързо я изтика зад себе си, обхождайки с очи и цев цялата стая.

— Къде отиде?

— Избяга в другата стая.

— Къли? Какво става? — Хаусър бе чула изстрелите и гласа му.
— Добре ли си?

— Добре съм. Може да е тръгнал към теб.

— Аз съм още зад лодката.

— Ела тук при мен — каза Къли. — Върви по сянката на дърветата, докато не стигнеш задната част на хижата. Малик е още някъде вътре в нея. Искам да пазиш Джени, докато аз се погрижа за него.

На гвоздей, забит в стената до вратата, Къли видя закачен един дъждобран, откачи го и го подаде на Джени, която бързо се загърна в него.

— Тази жена, дето е с мен, е Джули Хаусър. Искам да отидеш с нея.

— Не ме оставяй, татко! Моля те, не ме оставяй!

— Всичко ще бъде наред, момичето ми. Обещавам ти. Тя е ексценге. Знае какво прави.

— Не, татко. Моля те, остани при мен.

— Трябва да се погрижа за оня.

Хаусър се появи на прага, приклепнала и насочила пред себе си пистолета. Видяла, че в стаята няма никой, освен Къли и Джени, тя се отпусна и се приближи към тях.

Двамата пилоти в малкия хеликоптер бяха проследили целия разговор между Къли и Хаусър и обстановката долу в хижата им бе ясна. Вече нямаше нужда да се крият и пилотът бързо насочи машината към тях.

Копилотът не откъсваше очи от скенера и видя топлинната картина в предната част на къщата.

— Къли, твоят човек е още вътре.

— Бързо изведи Джени в гората — каза Къли на Хаусър. — Опитайте се да стигнете до колата.

Копилотът премести поглед на локатора, огледа поляната пред хижата, после отново се върна на топлинния скенер, за да се убеди, че Малик е все още вътре.

— Хаусър, пътят ти през задната врата до езерото е чист — обади се той. — Вземи го на бегом. Ако Малик излезе от къщата и тръгне към вас, ще го видя много преди той да успее да ви види.

— Внимавай, татко. Той е ненормален — каза Джени и хукна през вратата, хванала Хаусър за ръка.

Приведен почти на четири крака, Малик притича през хола и се добра до килера, разположен до предния вход на хижата. Бързо отвори вратата му и грабна леката бронирана жилетка, сложена до помпата дванадесети калибър, подпряна в ъгъла с цевта нагоре. После взе кутия със седем и половина сантиметрови патрони „Магнум“, зареди четири от тях в магазина, наpomпа един в цевта и натъпка джобовете на панталоните колкото можаха да поберат.

Раните не го боляха, но той се спря и ги огледа. Диагоналният разрез през рамото бе повърхностен, но другите две рани бяха дълбоки и обилно кървяха. Грабна нещо подобно на шал от килера, уви го около двете рани и стегна импровизираната превръзка, помагайки си

със зъби. След това нахлузи бронираната жилетка, а отгоре облече леко яке и дръпна ципа догоре, за да я скрие.

Застанал на едно коляно, Малик се послуша. Тъй като не чу нищо, погледна през прозорчето на предната врата и огледа поляната отпред чак до брега на езерото. Навън нямаше никой, затова той се изправи, отвори тихо вратата и пристъпи на верандата. Тук отново се спря и се послуша — в далечината се чуваше нещо, което му заприлича на шум от приближаващ се хеликоптер. Без да се бави повече, Малик пребяга през верандата, прехвърли се през перилата и падна в храстите отдолу.

Къли мина през вратата, водеща към кухнята, и се скри зад порталната стена, която я отделяше от хола. За миг подаде глава иззад стената и веднага я дръпна, без да види кой знае какво в тъмната стая.

Навън Малик, приведен ниско над земята, побягна към мястото, където бе оставил експлоръра. Виждайки, че ключовете не са в контакта, където ги бе оставил, той тичешком се върна към задната страна на хижата и се спря, напрегнал слух и зрение за Къли.

Докато пилотът спускаше дифендъра почти до върховете на дърветата и насочваше машината директно към хижата, копилотът не откъсваше поглед от топлинния скенер.

На петдесет и пет километра от мястото на събитието, Грегъс, седнал зад пилотската кабина в блекхока, също бе проследил целия радиообмен и сега заповяда на пилота също да се приближи към хижата.

В същото време дифендърът стремително приближаваше хижата и копилотът видя малката бяла сфера в екрана на скенера. На четиридесет метра вляво от нея се появиха още две по-бледи бели точки.

— Хаусър, докладвай къде се намираш — обади се копилотът.

— В гората вляво от хижата сме.

— Не излизайте от високата трева и продължавайте по брега на езерото — каза копилотът. — Пътят ви до колата е чист.

Той отново погледна скенера и видя как Джени и Хаусър се измъкват изпод дърветата и на бегом се насочват към езерото. Първото изображение, което бе видял, сега се движеше, прилично вече на бяла чертичка, и вървеше от задната страна на хижата към гората. В къщата

се виждаше трето топлинно изображение и той се досети, че това сигурно е Къли, но искаше да се увери.

— Къли, ти в къщата ли си?

— Да. Приближавам се към предната врата.

— Твоят обект се намира в гората откъм дясната страна на верандата. Спокойно можеш да излезеш.

Къли изхвърча навън и топлинното му изображение моментално заблестя с още по-голяма яркост.

— Обектът ти е приблизително на десет метра навътре в гората и продължава да се отдалечава от теб — информира го копилотът.

Къли претича през поляната и в движение посегна към сумката, за да извади оттам очилата за нощно виждане, но бе неприятно изненадан — сети се, че я бе пуснал на земята заедно със снайпера.

— Обектът ти вече не тича — докладва копилотът. — Намира се на около четиридесет метра от теб, леко към десет часа от твоята позиция. — Той погледна локатора, но екранът бе празен. Гъстият листак и дебелите клони скриваха всичко. Погледът му се върна на скенера, а хеликоптерът се спусна към мястото, където бе застанал Малик. На екрана, зад едно паднало дърво, се виждаше бяло петно. — Твоят човек май чака в засада.

Къли предпазливо се запромъква напред от дърво на дърво, внимателно надничайки иззад всеки ствол, напрягайки очи да огледа обстановката на бледата лунна светлина, процеждаща се между клоните.

Малик вдигна поглед нагоре и през една пролука между вейките на дърветата видя, че хеликоптерът е увиснал на двайсет — двайсет и пет метра точно над него — вихрушката от витлата го засипа с листа.

— Обектът се намира вече на десет метра точно пред теб — обади се копилотът, наблюдавайки напредването на Къли в екрана на топлинния скенер.

В този момент Къли чу гръмкия изстрел от пушка и видя блясъка от него. Моментално се просна на земята, докато снопът сачми проряза клоната съвсем близо от лявата му страна. До ушите му достигна отчетливото изщракване на напопан в цевта патрон, последвано веднага след това от втори изстрел — този път снопът сачми профуча доста над главата му, но щеше да го засегне, ако не се бе проснал на земята.

Къли веднага вдигна глава и изстреля три бързи изстрела по посока на проблесналото дуло, после веднага се изтърколи вдясно. Пушката отново изгърмя и сачмите надупчиха мястото, където бе лежал само допреди секунда.

Малик скочи на крака и хукна през гората, ниско навел глава, като само за момент се спря там, където дърветата свършваха, образувайки малка просека, за да не пречат на електропровода, охранващ хижата. Отново чу хеликоптера и вдигна глава, за да го види, че се приближава откъм гърба му, заобикаляйки върховете на дърветата и търсейки удобна за наблюдение позиция.

— Обектът ти се придвижи — докладва копилотът на Къли. — Сега е на около трийсет метра от теб, в положение два часа спрямо твоето място. Застанал е в края на просеката и не мърда.

Къли се изправи и тръгна по посока на просеката. Забави крачка, когато видя, че дърветата напред се разреждат, и внимателно претърси сенките с поглед.

Осветената от бледата лунна светлина просека не бе по-широка от трийсетина метра — дърветата откъм другата ѝ страна се издигаха като тъмна стена. Малик рязко се втурна към отсрещната страна, като непрекъснато поглеждаше през рамо към хеликоптера, който също се спусна към него, но бързо се издигна, за да избегне проводниците на електрозахранването. Стигне ли до другата страна, Малик знаеше, че ще има превъзходна позиция за засада — цялата просека щеше да бъде пред него като на длан и когато Къли излезеше от гората, щеше моментално да го види. Бе вече преполовил разстоянието, без да забравя да поглежда през рамо, когато при едно такова поглеждане той се спъна в някакъв камък, помъчи се да запази равновесие, но падна и пушката изхвърча от ръцете му.

Веднага стана на колене и започна да опипва земята около себе си, трескаво търсейки оръжието, тъй като не можеше да го види във високата трева. Все още на колене, той направи малък кръг и намери пушката точно когато хеликоптерът прескочи жиците и увисна от другата страна на просеката, готов да насочва Къли.

Малик се претърколи по гръб и стреля по него — сачмите отскочиха от бронята под пилотската кабина, без да му причинят вреда. Той наpomпа следващия патрон и този път стреля по датчиците на уредите, монтирани отвън на шасито.

Малкият разузнавателен хеликоптер, без никакво оръжие, с което да отвърне на огъня, бързо се вдигна нагоре и излезе от обсега на пушката. Но повредата вече бе налице. Датчиците бяха ударени.

— Мамка ти! — кипна копилотът. — Тоя задник удари оптиката на скенера.

Къли чу раздразеното възклицание тъкмо когато се приближи до края на просеката и веднага спря, все още намирайки се в сянката на дърветата. Огледа внимателно високата трева и попита копилота:

— Къде е?

— Блясъкът от изстрелите беше в тревата на около пет-шест метра от отсрещната страна на просеката — отвърна копилотът, вперил поглед в зеления екран на локатора. — Ако е успял да стигне до гората, имаме проблем. Локаторът не може да проникне през гъстия листак и клоните на дърветата.

Обаче Малик още не бе стигнал до гората на отсрещната страна. Той се привдигна на коляно — главата и раменете му едва се подаваха над тревата — и внимателно огледа обстановката. Видя как Къли, стиснал пистолет в протегнатите си напред ръце, бавно се появява изпод дърветата, обхождайки с очи и цев просеката. Малик бързо напомпа патрон в цевта, но още при първото тракване Къли реагира като светкавица и за стотни от секундата насочи пистолета към тъмния силует на около десет метра от него. Стреля бързо два пъти още преди Малик да е успял да изпразни пушката. Двата куршума попаднаха право в гърдите му, отхвърляйки го по гръб в тревата, а пушката изтрещя във въздуха, без да причини вреда.

Къли знаеше, че изстрелите му са попаднали в целта, но въпреки това, без да сваля пистолета, продължи с безкрайно внимание напред към мястото, където бе паднал Малик.

— Ударих го — каза той на хеликоптера, докато се приближаваше. — Два пъти го ударих в гърдите. Изгубих визуален контакт, но виждам, че тревата не се движи.

— Ще видя дали мога да установя къде се намира — отвърна копилотът, докато пилотът потърси по-удобна за наблюдение позиция.

Двата куршума с кухи връхчета биха убили Малик моментално, ако не бяха се сплескали в бронираната жилетка. Бронята бе свършила добра работа и Малик изобщо не пострада, като се изключат двете синини на гърдите и моментното изкарване на въздуха от дробовете.

Секунди след като бе ударен, внимателно придърпвайки се с лакти, той започна да пълзи ниско по тревата. Стигна до гората тъкмо когато хеликоптерът застана на нова позиция, почти докосвайки върховете на дърветата.

Копилотът огледа просеката с локатора, но Малик не се виждаше никакъв. Виждаше как Къли предпазливо се доближава до мястото, където бе паднал Малик, и внимателно се оглежда за тялото му.

— Кучият син е изчезнал — каза Къли. — И с двата изстрела го ударих. Сигурен съм.

— Значи носи бронирана жилетка.

После, в бледата лунна светлина, Къли забеляза следата в полегналата към земята трева, водеща към гората от другата страна на просеката. Точно в този момент отново чу звука от помпата и се срина на земята част от секундата преди унищожителният снап стоманени сачми да мине над главата му, прозвънтявайки в железния електрически стълб зад него.

Малик се изправи и затича навътре в гората, после спря, за да събере мислите си. И от трите му страни напред се простираха километри гори и поля, затова той кривна надясно и се отправи към пътя, водещ към хижата.

— Къли! — Това бе Хаусър. Когато стигнаха до поршето с Джени, тя свали радиото от колана си, но като чу изстрелите, отново го сложи. — Добре ли си?

— Добре съм. Как е Джени?

— Добре е. Цял бащичко. — Джени вече бе напълно облечена с дрехите, които Хаусър си носеше в багажника. — Чакаме при колата. Свърши ли вече?

— Още не.

Чу се гласът на Грегъс. Блекхокът стремително приближаваше района на хижата.

— Хаусър, веднага освободи тази честота!

Чула приближаващия шум от далеч по-големия хеликоптер, Хаусър се подчини и свали слушалките от главата си.

Къли се запромъква към мястото, където бе видял блясъка от последния изстрел на Малик.

— Някаква следа от него, Дифендър?

— Никаква — отвърна копилотът.

Пилотът вдигна машината по-нависоко, за да увеличи площта за наблюдение, но под тях имаше само гъста гора и нищо друго. Копилотът огледа няколкото полянки, но освен Къли, никой друг не се виждаше.

Малик тичаше бързо през гората, спирайки сегиз-тогиз да се послуша за хеликоптера. Със задоволство установи, че машината претърсва района на север от мястото, откъдето бе влязъл в гората, тоест противоположно на посоката му на движение. Той тичаше покрай просеката, придържайки се в тъмните сенки на дърветата, после отново се спря и се послуша за Къли. Не се чуваше нищо, освен нормалните нощни шумове в гората и далечното бумтене на витлата. Той се сниши в края на гората пред просеката и огледа откритото, обрасло с трева пространство пред себе си. Решил, че всичко е чисто, хукна обратно през просеката, насочил се към езерото и пътя, водещ към хижата.

Краткото и мигновено проблясване в екрана на локатора се появи тъкмо когато пилотът насочваше хеликоптера към друг сектор. Копилотът го долови с периферното си зрение само като съвсем кратко движение, но разбра какво е точно когато то се скри под дърветата.

— Къли! Обектът ти е на около триста метра на юг от теб. Връща се обратно към хижата!

— Сигурен ли си? — Къли се спря като закован и по гърба му пробяга ледена тръпка.

— Абсолютно. Току-що пресече просеката. — Копилотът огледа особеностите на терена и ги сравни с посоката на движение на Малик. — Движи се по права линия към езерото. Според мен се връща за колата.

— Ключовете са у мен. Това сигурно е първото нещо, което е проверил на излизане от хижата. Връща се за поршето! — каза Къли с напрегнат глас. — Хаусър! — Никакъв отговор. — Хаусър! — опита той още веднъж и после си — спомни, че Грегъс ѝ бе казал да освободи тази честота. Сигурно си е свалила слушалките и сега не може да го чуе.

Къли се обърна и побягна през гората, без да обръща внимание на шибашите го клони. Излезе на просеката и се втурна към посоката, където бяха видели Малик за последно.

Дифендърът направи остър завой и с рев се понесе към езерото. Останал само на локатор и на естественото си зрение, използвайки активно и двете, копилотът внимателно изучаваше терена отдолу. С приближаването на хеликоптера към езерото той видя, че поршетото е спряно на три-четири метра от началото на гората. Хаусър и Джени стояха пред него. Ако Малик се крие в гората под дебелия покров на листака, те изобщо нямаше да го видят, докато той не се доближеше достатъчно до тях, за да ги убие.

Гласът на копилота се разнесе по радиото:

— Къли, ще се приближа до колата и ще мина един-два пъти ниско над тях да привлека вниманието им. По този начин може би ще изгоня и Малик оттам.

— Не можеш ли да ги вдигнеш и да ги вземеш при вас?

— Няма да стане. Кабината е само за двама души и отзад няма място. — Гледайки спринта на Къли по просеката, копилотът добави: — Още десет метра до мястото, където Малик навлезе в гората. Оттам си на права линия с мястото, където е поршетото.

Къли не отговори. Бягаше колкото сили имаше — втурна се в гората и клоните отново го зашибаха по лицето, той се препъваше в храсталаците, залиташе и се блъскаше в дърветата, но не спираше.

Пилотът на малкия хеликоптер свали машината ниско над дърветата и когато се оказа над езерото, я свали дори още по-ниско — съвсем над водата. После се завъртя и се насочи право към поршетото, намиращо се на пътя, водещ към хижата. Колата бе наполовина скрита от ниско спускащите се над нея клони, спряна точно на мястото, където пътят излизаше от гората. Пилотът изтегли хеликоптера нагоре в последния момент и шейната му мина само на два метра от покрива на поршетото.

Хаусър и Джени, изненадани от маневрата, се хвърлиха на земята, после вдигнаха глави, за да видят как хеликоптерът прави остър, сто и осемдесет градусов завой във въздуха и се насочва обратно към колата. Отново мина на опасно разстояние, този път на около десет метра от колата и на около пет метра от земята.

Объркана от необичайното поведение на хеликоптера, Хаусър се взря в кабината и на зеленикавата светлина на уредите от таблото видя как копилотът енергично ѝ маха и сочи към гората около автомобила. Моментално разбра за какво става въпрос, дръпна Джени на земята зад

поршето и извади пистолета от чантата си. Пилотът, видял, че маневрата му е разбрана правилно, отново вдигна машината на височина, позволяваща му да държи района под наблюдение.

— Какво има? — попита Джени.

— Малик сигурно идва насам. Няма да мърдаш оттук.

Хаусър се надигна и напрегнато огледа линията на гората, мъчейки се да забележи някакво движение в тъмните сенки на дърветата. Сети се за радиото, грабна го от капака на двигателя и нахлузи слушалките.

— Къли! Малик да не би да идва към нас?

— Да, тръгнал е към вас — отвърна Къли задъхано и продължи да тича.

— Ти къде си? — Очите ѝ не спираха да оглеждат подстъпите към тях откъм гората.

През клоните на дърветата Къли вече виждаше проблясващата повърхност на езерото.

— Почти съм при вас.

— Искаш ли да откарам Джени оттук?

— Не. Малик би могъл да ви причака някъде по-натам и да ви убие, като минете край него. Стойте там, където сте.

— Стой близо до мен — каза Хаусър на Джени. — Не се отделяй каквото и да стане.

Малик изчака хеликоптерът да се вдигне на двајсетина метра над земята и бавно започна да се промъква по края на гората към мястото, където бе спряно поршето. Подаде се иззад ствола на едно дърво, само на три метра от колата, но все още в сянката на гората — Хаусър и Джени бяха с гръб към него и изобщо не го усетиха.

— Добър вечер, дами.

Двете жени подскочиха като опарени при този неочакван поздрав, обърнаха се и видяха Малик в края на гората, насочил пушката към тях.

— Без резки движения, малките ми кучки. Ти — насочи той цевта на пушката право в гърдите на Хаусър. — Искам да се качиш в колата, да я обърнеш и да я откараш нататък по пътя, докато я скриеш напълно под дърветата, после да спреш и да ме изчакаш и аз да дойда.

После насочи пушката към Джени.

— А ти ще дойдеш тук и ще изчакаш заедно с мен, докато колата е готова за тръгване. Ако тръгнеш без мен — обърна се Малик отново към Хаусър, — ще я убия.

Джули не помръдна. Тя все още бе с гръб към него. Стоеше зад поршето полуклекнала и поглеждаше през рамо Малик, който все още не бе видял пистолета в ръцете ѝ, защото тя го държеше пред себе си, на височината на корема.

— Действай! — изсъска Малик. — Или ще рискувам и ще ви отнеса хубавките главички, без да ми мигне окото.

Хаусър усети как я залива вълна на спокойствие, което толкова ѝ бе помагало през двете години, прослужени като таен агент в борбата с наркотрафикантите. Тренирана и толкова пъти попадала в стресови условия, тя не се паникьосваше, когато изпаднаше в ситуация на живот и смърт.

Смушка Джени с лакът:

— Направи каквото ти казва. Иди при него.

Краката на Джени бяха отмалели — тя не можеше да мръдне от мястото си и безмълвно се взираше в чудовището, което, съзнаваше много добре, имаше намерение да я убие, независимо от това какво ще направи.

— Не отивам никъде — каза тя най-сетне. — Нека ме застреля. Не ме интересува.

Цевта на пушката се повдигна нагоре и се изравни с лицето на Джени. Шумът от витлата на хеликоптера ставаше все по-силен и се приближаваше към тях, върховете на дърветата даже вече леко се поклащаха. Само за част от секундата Малик откъсна поглед от Джени и го насочи нагоре да види дали не е разкрит от хората в хеликоптера.

Тази част от секундата бе напълно достатъчна на Хаусър. Тя се извъртя като пумпал, в движение обирайки луфта на спуська, и докато пръстът на Малик извършваше същото движение, стреля бързо три пъти в него. И трите куршума попаднаха в целта, удряйки Малик в гърдите.

Силата на изстрелите го отхвърли назад в сянката на дърветата и той падна по гръб, но не изтърва пушката. От лявата страна на гърдите усети остра болка и помисли, че някой от куршумите сигурно му е счупил реброто, без да пробие жилетката. Стиснал зъби, той се претърколи по корем и отправи поглед към поршето. Проснат в цял

ръст на земята, Малик стоеше съвършено неподвижен, прилепил приклада на пушката към рамото, сложил пръст на спусъка, и гледаше как Хаусър предпазливо се приближава, насочила пистолета към мястото, където е паднал.

Тя се приближаваше под ъгъл към него и един нисък и дебел клон я скри наполовина от очите му. Той знаеше, че жената още не го вижда, затова търпеливо зачака да се появи иззад препятствието.

Целият се вледени, като чу тихото изпукване на съчка непосредствено зад себе си. После чу познатия глас. Нисък. Почти шепот:

— Трябваше да сторя това още преди години, лайнар малък такъв!

Малик не можа да чуе двата изстрела, които пробиха черепа му откъм тила и го оставиха на място. Хаусър едва не стреля по тъмните очертания на фигурата пред себе си, но навреме отпусна спусъка, познала, че тихият глас, прозвучал в слушалките ѝ, принадлежи на Къли.

Той пристъпи напред в светлината и се усмихна.

— Е, сега вече свърши.

— Той вече беше мъртъв, Къли. Три пъти го ударих в гърдите.

— Да, но той беше с бронирана жилетка.

Очите на Хаусър се разшириха.

— Можеше и по-рано да ми кажеш.

— Забравих в суматохата. Така или иначе, мъртъв е.

Джени се спусна към баща си и го прегърна. Той праметна ръка през рамото ѝ, целуна я по главата и силно я притисна към себе си.

— Добре ли си, момичето ми? — Държеше се чудесно, като се има предвид всичко, преживяно от нея, въпреки че в очите ѝ все още потрепваше шокът от ужасното прежеждие.

— Вече съм добре, татко. Малко треперя още, но ми няма нищо, което едно добро и силно питие да не може да излекува.

— Сега ще прекараме няколко дни заедно. Ще отидем някъде, където да прочистиш всичко това от главата си и хубавичко да се отпуснеш.

— Точно сега не мога — отвърна Джени. — Трябва да се връщам на училище.

— Училището може да почака. Искам да се убедя, че си добре. Повярвай ми, знам какво правя. След няколко часа ще започнеш да изпитваш истински ужас от преживяното.

— Моля те, татко. Нищо ми няма. Трябва да се върна в Ню Йорк. След седмица театралната ни трупа в училище има представление и аз съм нужна там. Не мога просто да ги изоставя. Кълна ти се — нищо няма да ми стане!

— Ще видим.

Шумът от витлата на малкия хеликоптер започна да заглъхва — завършил мисията си, той набра височина и се отдалечи на югоизток. В момента, в който на хоризонта се появиха светлините на блекхока, Къли и Хаусър чуха гласа на Грегъс.

— Добра работа, Майк — каза той, чул целия разговор по радиото. — Всички здрави ли са?

— Всички са здрави — отвърна Къли и отново целуна Джени по главата, притискайки я към себе си.

Шумът от блекхока нарасна — пронизителното свистене на двете турбини и ритмичните удари на огромните витла във въздуха изпълваха нощната тъма. Увисна като праисторическо чудовище над просеката, после се спусна към брега на езерото, поклати се и започна бавно да се спуска. Вертикалната струя от витлата притисна тревата към земята и машината леко се отпусна на пътя, по средата на разстоянието между поршето и хижата.

От хеликоптера скочиха четирима мъже в черни гащеризони и огромни раници на гърба и на бегом се насочиха към хижата. След тях скочиха още двама с огромен чувал цип в ръце и изтичаха зад поршето.

Грегъс излезе от хеликоптера и видя, че Къли върви към него. Той го изчака и го притисна към себе си в братска прегръдка.

— Изключи радиото си — надвика той шума от турбините и изчака, докато Къли го стори. — Още веднъж, добра работа свърши, Майк. Джени е жива и здрава. Този гад е мъртъв и хората могат поне за момент да си поемат спокойно дъх.

Къли махна с ръка към хижата. Всички стаи светеха, през прозорците се мяркаха забързаните фигури в черни гащеризони.

— Предполагам, че когато момчетата ти свършат с тая работа, ще се правим, че това никога не е било, нали?

— Това е част от плана. Оставям на теб да се погрижиш Джени също да го разбере. Не бива да казва и думичка на никого.

— Не се безпокой, това е мой проблем. Но искам една услуга от теб.

— Казвай.

— Джени настоява да се върне веднага в Ню Йорк. Искам да я качите на лиъра и да я върнете.

— Никакъв проблем. Само я закарай до летището.

— Освен това искам на летището да я посрещне някой лекар от Управлението. Накарай го да я отведе в онази частна клиника, дето я имате в Лонг Айленд, и нека остане там едно денонощие. Просто да се увери, че тя е добре.

— Смятай го за свършено — отвърна Грегъс и насочи вниманието си към един от своите хора, който излезе от хижата, понесъл куфар, взет от спалнята. — Това ли е? — попита Лу.

— Да сър — отвърна мъжът и хвърли куфара през отворената врата на блекхока, после отново изтича в хижата.

— Какво има в куфара? — поинтересува се Къли.

— Просто някой и друг спомен. Както и да е, ти си свърши работата, Майк. След като ние си тръгнем, имате на разположение около пет минути, за да напуснете района. И настоятелно ви препоръчвам да го сторите.

— Още сега тръгвам — каза Къли и видя двамата мъже, наведени до този момент зад поршето, да излизат с чувала, този път приведени под тежестта на Малик. Те го вкараха в блекхока и се качиха.

От хижата излезе още една от фигурите в черни гащеризони и притича към Грегъс.

— Сър, вътре има нещо, което трябва да видите.

Грегъс с размах плесна ръката на Къли.

— Обаждай се, Майк. Обаждай се да кажеш как я караш, как се устройваш.

— Най-напред на теб ще се обадя.

Грегъс последва мъжа. Двамата влязоха в хижата и отидоха в задната стая. Мъжът отвори вратата на един от вертикалните фризери и посочи с глава.

— Мръсен ненормален копелдак! — изръмжа Грегъс, вторачен в четирите найлонови торбички на средната скара. Във всяка имаше по едно замразено човешко сърце.

Трескавата дейност в хижата заедно с шума от турбините на блекхока помогнаха на Къли безшумно и незабелязано да изкара експлоръра от района на хижата и да спре до поршето, до което бяха застанали Хаусър и Джени.

Върнала отново сетивата си на репортер, Джули изцяло бе насочила вниманието си върху дейността във и извън хижата и отбелязваше наум всичко видно. Естествено не бе пропуснала двамата мъже, отнесли тялото на Малик в блекхока.

— Какво ще правят с него? — попита тя Къли.

— Не знам. И не ме интересува. Хайде да закараме Джени до летището.

Без да помръдне от мястото си, Хаусър гледаше как Грегъс излиза от хижата заедно с четиримата мъже и всички се качват в блекхока. Шумът от турбините се засили, огромната машина тежко се надигна от земята и с увиснал надолу нос, бързо започна да се отдалечава.

— Трябва да се махаме оттук — каза Къли. — Ще взема Джени с мен. Ще се видим на летището.

Блекхокът се издигна на хиляда и двеста метра по наветрената страна на хижата. Грегъс надникна през отворената врата на хеликоптера, държейки малък радиопредавател в ръка. Видя светлините на двата автомобила по пътя, водещ извън имението, изчака ги да се отдалечат още малко, после натисна копчето на предавателя, изпращайки радиосигнал за детонация на четиридесетте килограма пластичен взрив, разположени на подходящи места из цялата хижа.

Къли караше бързо, доколкото му позволяваше пътят, но Хаусър го следваше плътно отзад. Тъкмо стигнаха до края на пътя, когато въздухът бе разтърсен от оглушителна експлозия, а взривната вълна бе толкова силна, че разклати здраво двата автомобила, завиващи по тесния двупосочен асфалтов път.

Хаусър намали и погледна вдясно. За няколко секунди нощта се превърна в ден от огромното огнено кълбо, издигнало се високо над дърветата, последвано от тъмната гъба на пушека, примесен с хвърчащи на всички страни боклуци. Смаяна, Джули насочи невярващ поглед натам, после изведнъж всичко ѝ стана ясно.

— Мръсен лъжлив кучи син! — извика тя, блъскайки по волана с юмрук при всяка дума.

Копилотът на блекхока видя мигащата точица на радара, показваща, че на около тринайсет километра североизточно от тях лети неизвестен летателен апарат.

— Имаме си компания — каза той по интеркома. — Ако се съди по височината и скоростта, вероятно е хеликоптер.

— Затъмни радара им — каза Грегъс. — И бързо си вдигай задника оттук.

Пилотът включи радарния заглушител и мина на максимална скорост, отдалечавайки се бързо от приближаващия летателен апарат.

— Какво, по дяволите, беше това! — възкликна изумен пилотът на разузнавателния хеликоптер на ФБР, като видя яркото огнено цвете в далечината.

— Нямам представа — отвърна копилотът, — но беше точно над нашия район.

— А къде е машината, дето току-що я уловихме на радара?

Копилотът погледна екрана на радара — целият бе изпълнен с малки мигащи точици.

— Някой смущава работата на радара!

Пилотът натисна копчето на микрофона и се обади на специален агент Джек Матюс, ръководещ предстоящото нападение на хижата.

Матюс очакваше обаждането. Въпреки че се намираше на около пет километра от хижата, той и всички около него на сборното място бяха чули експлозията и бяха видели последвалото я зарево в нощното небе.

— Хайде да отидем там — каза той на началник Брейди, който се вмъкна в колата до него, без да отрони дума.

Матюс стремително изхвърча от каменната кариера, повел след себе си цяла процесия от дванайсет полицейски коли от градската,

щатската и окръжната полиция.

На борда на блекхока, насочил се обратно към Кемп Пири, шефът на прочистващия екип се приближи и седна до Грегъс.

— Сър, в хижата не намерихме и следа от фалшивите пари.

В желанието си да завърши мисията и да се измъкне по възможно най-бързия начин оттам, Грегъс бе забравил за парите.

— Навсякъде ли гледахте?

— Във всяка стая. Във всяко килерче. Под леглата. Все пак за времето, което ни дадохте, не можахме да разширим рамките на обиска, така че той може да ги е скрил на друго място в имота.

— Ако това място се намира на петдесет метра в радиус около хижата — каза Грегъс, — всичко е вече на прах.

— Да, сър. Но парите може да са били и в автомобила, който Къли взе.

— Не знаем със сигурност дали парите са били у Малик, когато е тръгвал от склада, нали?

— Не знаем, сър. Но вероятността да си е тръгнал без тях е нищожна.

Грегъс се усмихна вътрешно.

— Е, ако са у Къли, той ще ни ги предаде.

— Да, сър — каза човекът, приемайки думите на Грегъс за факт не повече, отколкото, както подозираше, самият Грегъс ги приема.

39.

Джек Матюс здраво натисна спирачките, когато излезе от гората, и Брейди се наклони силно напред.

— Проклятие! — изръмжа Брейди, докато двамата с Матюс излизаха от колата, спряна в края на поляната пред хижата.

Пред тях се разкри истински апокалипсис. От другата страна на поляната, където по-рано е била хижата, сега имаше плитък кратер с диаметър около двайсет метра, пълен с тлеещите останки на срутилите се вътре парчета от къщата. Накъдето и да погледнеха, се виждаха пушеци отломъци, пръснати из поляната и в гората наоколо, а по повърхността на езерото плаваха най-различни части от дървените стени и мебелировката, нацепени на трески от страхотната експлозия. Остатъкът от алеята, водеща към хижата, бе затрупан от парчета тухли от основите, части от покрива и стените — по тях бе невъзможно да се приближиш до кратера с кола. В краката на Матюс лежеше солидно парче от каменната плоча над камината — на трийсет метра от хижата.

— Сякаш някой е заповядал масиран въздушен удар.

— Вероятно пластични експлозиви — каза Матюс. — И то доста.

Матюс и Брейди тръгнаха по края на пътя, последвани от останалите служители, които бяха наизлезли от колите си, паркирани по цялото протежение на пътя в гората. Подбирайки внимателно пътя си през нападалите по пътя боклуци, Матюс спря и огледа голямата метална плоча пред себе си, с мъка разпознавайки, че това е част от фризер, жестоко разкъсан от взрива.

— Момчетата от Лангли?

— А кой друг? По военному прецизно нападение. Пластичен експлозив. Хеликоптер, снабден с устройство за смущаване на радари.

— Щом са вдигнали това във въздуха, значи са го направили, за да унищожат всичко, което би доказало съществуването на Малик. Което вероятно означава, че са го пипнали.

Матюс кимна, разкъсван между чувството на облекчение от смъртта на Малик и гнева и разочарованието, че хората никога няма да

научат какво го е подтиквало към такива смразяващи кръвта престъпления, че семействата на жертвите никога няма да получат удовлетворението да узнаят, че именно Малик е бил Кърпача убиец и че си е платил за греховете. Тъй като нямаше да има никакъв обществен резонанс, който да заглуши поне малко скръбта им, през целия си живот те щяха да се питат измъчено и неразбиращо какво всъщност е станало с любимите им същества.

Матюс се спря да вдигне от земята нещо, което приличаше на лицевата част на радио, с подгънати и стопени от страхотната жег краища. Беше още горещо, Джек го пусна и отново се взря в останките на хижата.

— Нещо ми подсказва, че това не е краят.

— Защо, какво още имат да правят? Ако са се отървали от Малик, значи са се отървали и от проблемите си. Нас също са ни отървали от нашите.

— Да, но те са известни с това, че никога не оставят висящи краища на въжето.

— Какви висящи краища виждаш?

— Косвени — отвърна Матюс. — Това, което подозираме, не можем да го направим публично достояние, защото няма нищо пряко — ние просто не можем да го докажем. Но то не означава, че всичко ще се забрави само защото убийствата са спрели. Хората ще започнат да задават въпроси. А ЦРУ не може да си позволи лукса да ги остави да дойдат и да започнат да чукат на тяхната врата в търсене на отговорите.

— И какво мислиш, че ще направят?

Матюс сви рамене.

— Колкото и неприятно да ми е да го призная, за тях работят едни от най-умните хора в света — все ще измислят нещо.

— А защо не доведеш специалистите от вашите лаборатории и не ги пуснеш да се поразровят малко из този боклук?

— Само ще им изгубя времето. Спокойно можеш да се обзаложиш, че всичко, което свързва Малик с убийствата, е прибрано от тях, преди да вдигнат хижата във въздуха. Ще пратим тук двайсетина души за цяла седмица само за да открием накрая, че не са намерили нищо.

— И сега какво ще правим?

— Не знам. Ще трябва просто да изчакаме отзвука.

Хаусър, облегната на калника на поршето, гледаше как Къли маха за довиждане на Джени, седнала в лиъра, който бавно се отдалечаваше от хангара. Нищо не му бе казала, когато пристигнаха на летището — изчакваше Джени да си тръгне. Лиърът с рев се понесе по пистата, излетя и се насочи на север, а Хаусър се отблъсна от колата и се приближи до Къли.

— Ти ме излъга.

Къли се обърна към нея:

— Не, не съм. Още от самото начало ти казах как ще свърши всичко това. Решението да дойдеш и да погледаш малко си беше лично твое. А ако трябва да бъда точен, ти даже енергично настоя.

— Само това ли съм правила, Къли? Дойдох и погледах малко, а?

— Извинявай, лошо се изразих. Ако не бяхте вие двамата с Грималди, Джени сигурно нямаше сега да е на този самолет. Винаги ще ти бъда благодарен за това.

— Твоята благодарност не ме интересува. Сделката ни беше, че ако не кажа нищо на ФБР, когато всичко това свърши, аз получавам правото да напиша материала си.

— Ами почвай. Какво чакаш? Пиши си го.

— Вече няма никакъв материал, копеле такова! Твоите дружки се погрижиха за това. Никакви твърди доказателства. Няма никой, който да потвърди, че Малик е бил убиецът или пък да го свърже с ЦРУ. Никой! Освен ако ти не се съ согласиш да те цитирам като източник на информацията.

— Няма да стане.

— Точно това си мислех, че ще кажеш.

— Просто го забрави. Всичко свърши. Малик е мъртъв. Какво значение има, че хората не знаят подробностите? Той повече няма да убива и точка.

— Какво значение има ли? Питаш ме какво значение има?!

— Е-е, какво толкова? И друг път са правени грешки. Важното е, че след това са взети мерки за поправянето им.

— Ах, колко удобно! Особено за ония, които поначало са изтървали сериен убиец сред хората!

— Знаеш ли, оставам с впечатлението, че не спорим за фактите, а за причините, поради които те трябва или не трябва да видят бял свят. Май става дума за материала ти. За твоите собствени, егоистични подбуди. Ни повече, ни по-малко.

— Има нещо много повече, Къли, и ти добре го знаеш, по дяволите! — избухна Хаусър и посочи към експлоръра. — Какво има вътре в колата?

— Знаеш какво има.

— И ти ще ги задържиш, така ли?

— Длъжници са ми.

— Значи всичко е било само за това, нали? Парите. Това е била единствената причина, поради която си искал да намериш Малик. Преди да хване Джени, искам да кажа. И сега, когато я отърва здрава и читава, теб не те интересува какви са ги забъркали приятелчетата ти.

— Историята не започна така.

— Но така ще свърши, нали? Аз мога да вървя по дяволите. Материалът ми да върви по дяволите. Истината да върви по дяволите. А пък ти ще се чупиш с парите, нали?

— Хей, Хаусър. В онази кола са **моите** „ходи-се-шибай“ пари. Ти си имаш твоите, аз си имам своите.

— Не ми излизай с този номер, ако обичаш. Моите аз съм си ги изработила.

— А аз не съм, така ли?

— Ти излъга, за да прикриеш приятелите си, и те хванаха. Това си бе твой избор и за това, което ти се случи, не можеш да обвиниш никого, освен себе си.

— Вярно е, а сега дойде време пак сам да се погрижа за себе си.

— Да, като извършиш още едно престъпление в името на някаква изкривена представа за лична справедливост.

— Аз не го виждам така.

— Ти не. А какво ще кажеш за Джени?

— Тя никога няма да разбере.

— И това ти е достатъчно?

— Достатъчно ми е, защото всичко си идва на мястото. Тия пари не са откраднати от хора, които се трепят от работа, а от финансовите хищници на Уолстрийт. До вчера те дори не са съществували. Никой

не страда от това, което правя. — Къли замълча за миг и я погледна право в очите. — Можеш да дойдеш с мен, ако искаш.

— Сигурно се шегуваш.

— Няма да има никакви ответни действия за тия пари. Мога да ти го гарантирам.

— И това е единствената ти грижа? Ответните действия?

— Вече не мога да си позволя лукса да избирам само правия път. Той ми бе отнет в деня, в който влязох в затвора.

— Прави каквото знаеш, Къли. Но рано или късно всички ние ще трябва да седнем на масата и да чакаме да ни поднесат последствията от действията ни. И никак не бих искала да съм около теб, когато се случи.

— Една последна дума, Хаусър. Отмъкването на парите е най-малкото от целия куп злини и аз ще свикна да живея с тази мисъл, не се притеснявай.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. Мислех, че си по-различен. Съвсем, съвсем по-различен.

— Е, значи си сбъркала.

— Знаеш ли, аз няма да се откажа от публикацията. Дяволски добра и изобретателна репортерка съм и имам достатъчно материал да започна. Освен това знам и къде да питам за още.

— Само не забравяй какво ти казах, когато всичко започна. Срещу себе си нямаш бойскаутска група хлапаци. Ако само им хрумне, че можеш да им навредиш, ще намерят начин да те спрат. И няма да мога да ти помогна.

— Оправях се чудесно и преди да се срещнем. И както вече ти казах, не ме е страх от тях.

— Значи си глупачка.

— Може. Но честна. Такава, която ще спи спокойно нощем, а сутрин без угризения ще се гледа в огледалото.

— Ех, как ми се иска и аз да можах да си позволя същите сияйни идеи...

— През целия си живот ще се озърташ през рамо, Къли.

— Не. Точно това няма да стане. Ако Управлението ми е дало изобщо нещо, то това е знанието и обучението да направя така, че това да не се случи.

Къли се приближи до експлоръра, отвори вратата и се спря.

— Ще ти се обадя.

— Не си прави труда.

Той се усмихна тъжно.

— Благодаря ти за всичко, което направи за мен.

— Майната ти!

Стоеше и гледаше отдалечаващата се кола, после вдигна пръст и избърса единствената сълза, търкулнала се по бузата ѝ.

— Ти ме разочарова, Къли — прошепна Джули тихо, а експлорърът през това време сви по шосето и изчезна от погледа ѝ.

40.

Четири дни бяха минали от смъртта на Малик. Убийствата спряха, но тъй като нямаше друго, с което да се провокира читателският интерес, дразнейки низките и мрачни страни на човешката природа, а оттам и да повишат тиража, вниманието на медиите към Кърпача убиец остана непроменено. Телевизионните коментатори и вестникарските репортери не спираха да задават въпроса кой е човекът, чиято снимка бе дадена на пресата от нюйоркското управление на полицията, и да настояват за разяснения от ФБР и обединената група.

На снимката Малик беше без брада и мустаци, които бе носил, преди да се скрие, и на някои хора от Шарлотсвил им се стори, че в негово лице познаха човека на име Джон Малик, но не бяха сигурни. ФБР потвърди, че Малик наистина е главният заподозрян по този случай и че полагат всички усилия, за да намерят улики, доказващи връзката му със серийните убийства. Пресата задълба още по-надълбоко, но успя само да открие, че Малик е някакъв тайнствен човек, който бе изчезнал преди месец, и това бе всичко.

Лу Грегъс внимателно се ослушваше за намек от страна на ФБР, че са готови да извадят на бял свят всички техни подозрения за Малик. Те обаче не казваха нищо. Двайсет и четири часовият оперативен център в конспиративната квартира в Александрия бе закрит още на другия ден след смъртта на Малик, но Грегъс търпеливо очакваше последните детайли от прикриващата операция да си дойдат по местата един по един.

Усмивката, появила се на лицето на Хек на влизане в офиса на третия етаж в щаба на ЦРУ в Лангли, Вирджиния, късно вечерта на четвъртия ден, подсказа на Грегъс, че компютърният гений е намерил това, което търсеха.

— Можеш да кажеш на ЗДО, че току-що извадихме късмет, ама голям зор видяхме.

— Нека първо аз да чуя.

Хек го информира за подробностите относно откритието си, включвайки обширна информация за миналото, скроена така, че да пасне на операцията.

— Съвършена е. Дори и да искахме, пак нямаше да можем да я изпипаме така — заключи той.

— А откога е?

— От тази вечер. Отпреди час. Около девет и петнайсет. Дори не се наложи да прониквам в никаква система. Бях настроил телевизора в офиса на CNN, когато ги видях да прекъсват Лари Кинг на живо и да поднасят това като гореща новина. Останалото го събрах сам — минало, фон и тям подобни.

— А той къде е?

— Точно това е най-хубавата част. Окръг Хановер. На двайсет и пет километра северно от Ричмънд. А? Какво ще кажеш? Красота, нали?

Десет минути по-късно Грегъс вече седеше в офиса на заместник-директора на отдел „Операции“ и повтаряше това, което бе научил от Хек.

— Кога можеш да задвижиш нещата?

— Когато дадете заповед.

— Считай, че съм ти я дал.

— Във Фермата през последните четири дни държах екип в пълна двайсет и четири часова готовност за действие. — Грегъс погледна часовника си. Беше десет и трийсет. — След час могат да бъдат там.

— Действай!

Грегъс придърпа телефона на ЗДО към себе си и набра номера в Кемп Пири. Бързо предаде информацията на шефа на екипа и затвори.

— Готово.

— Прекрасно — каза ЗДО. — Между другото, прочете ли статията в „Пост“ тази сутрин? Там, дето се разправя, че „Секретна служба“ успяла да намери двайсет и пет милиона фалшиви пари заедно с матриците, с които били отпечатани.

— Пропуснал съм я.

— Май някой се е обадил в офиса им в Маями и им е казал къде могат да ги намерят.

— Двайсет и пет милиона ли каза?

— Двайсет и пет — потвърди ЗДО. — Смятат случая с кражбата на хартията от компания „Крейн“ за приключен.

— Бих казал, че не ги бива много в аритметиката.

— Мисля, че Държавната съкровищница се е примирила с факта, че останалото никога няма да бъде намерено, но пък и никога няма да си признаят това.

— Умен ход от тяхна страна.

— С колко мислиш, че се е облажил?

— Пет или седем милиона.

— Не е зле — каза ЗДО. — С опита си по пране на пари, Къли вече ги е вкарал в международния паричен обмен и си е спретнал един малък фонд за себе си и дъщеря си в някоя островна банка.

— Не ми звучи зле.

ЗДО се усмихна.

— Носовете ни обаче не са обелени. Харесва ми стилът му на работа. Всъщност винаги съм го харесвал.

— Така ли ще го оставим?

— Разбира се. Няма никакъв смисъл да пускаме духа от бутилката. А има и нещо поетично в такава справедливост.

Грегъс си тръгна, но на вратата се спря и се обърна:

— А ти какво би направил?

— На негово място ли? След всичко, което преживя? Откъде, по дяволите, да знам? Сигурно същото.

На другата сутрин Джек Матюс влезе в полицейския участък на окръг Хановър и показа легитимацията си на служител от ФБР на полицая зад бюрото.

— О, да, шериф Холинс ви очаква.

— Къде е той?

— В една от стаите за разпити заедно със затворника — отвърна полицаят. — Ще ви заведе.

Матюс влезе в стаята и завари Холинс и затворника, седнали един срещу друг на масата, с магнетофон между тях. В ъгъла стоеше още един полицаи и снимаше с видеокамера. И двата апарата бяха изключени, когато Матюс пристъпи навътре и показа легитимацията си на Холинс, отваряйки я рязко с една ръка.

— Това ли е той?

— От плът и кръв. Обри Шифлит, известен под името Кърпача — каза гордо Холинс. — Съжалявам, че моите момчета ви откъснаха лаврите, но все пак всички взехме участие в това. Нали така?

— Вярно е — отвърна Матюс и се настани до Холинс, срещу затворника, изучавайки го внимателно, преди да каже каквото и да било.

Шифлит бе човек с дълбоко хлътнали очи и отнесен поглед на психопат, а на изпитото му лице непрекъснато трептеше налудничавата усмивка. Изглеждаше не по-висок от метър и седемдесет и пет и тежеше около седемдесет килограма. Осторожният му поглед не слизаше от лицето на Матюс, откакто той бе влязъл в стаята.

— Ти си голямата клечка, нали?

— Матюс, ФБР.

— Аз ги изтрепах тия кучки. Сички, до една. Ама преди туй им дръпнах по едно хубаво чукане.

— Така ли?

— Уф!

— Кажи ми, Обри, как го направи?

— К'во искаш да кажеш? Как го напрайх? Ами окълцвах ги добре. Карах ги да страдат дъ-ълго-дълго. Мамка му, к'во толкоз да ти обяснявам? Вестници не четеш ли? Телевизия не гледаш ли?

— Е, Обри, трябва да ти кажа, че бая зор видяхме с теб.

Налудничавата усмивка се разшири.

— Не думай!

— Не можехме да разберем как така си успял да ги отвлечеш ония момичета от университета, без никой да те види. Какво използва? Палка? Удрял си ги с пистолета? Или ги душеше с нещо?

Усмивката на лицето му угасна като духната свещ.

— Забравил съм.

— Забравил ли си?

— Аха. Забравил съм. По някой път така ми става, после си минава, знайш? Не ма бива в подробностите, особено ако не е като... вчера.

Матюс не сваляше поглед от Шифлит.

— Как отиде до Мансфилд и Брайтън Бийч?

— Къде?

— В Мансфилд, Ню Джърси, и в Брайтън Бийч, Бруклин.

— А, да. Дето ги утрепах ония кучки преди няколко дни.

— Как стигна дотам?

— Със самолет. Обаче платих в брой. Под измислено име. Никой да не ма усети. Умно, нъли?

— Със самолет до Мансфилд, Ню Джърси?

Шифлит погледна към шериф Холинс.

— Аха. Сигурно. Де да знам. Може да съм отишъл и с автобус. Както ти рекох. Не ма бива в подробностите. Може и с кола да съм отишъл. За к'во ми ги задаваш тия въпроси? Ти трябва да ги знайш тия работи. Глупак ли си или к'во?

— Каква кола караш?

— Имам си пикапче.

— И само това?

— А, да. Забравих. И ролс-ройс имам, ама е още в магазина — закиска се Шифлит на собствената си шега. — На човек с две коли ли ти приличам? Мамка му, к'во ти става? Ти в час ли си?

Матюс се обърна към Холинс:

— Може ли да поговорим навън?

Двамата мъже излязоха от стаята и се спряха в коридора.

— С всичкото ми уважение към вас, шериф, но ако той е Кърпача, вие сте Исус Христос, слязъл за Второто си пришествие.

— В такъв случай се надявам, че редовно си посещавал църква, чадо мое.

— В най-добрия случай това, което виждаме тук, е един убиец — подражател. И ако съдя от доклада ви за снощното убийство, извършено е съвсем неорганизирано и изобщо не съвпада с психопортрета. Той е едно самовлюбено създание с коефициент на интелигентност колкото на пън. Просто търси известност и е готов да признае всичко, само и само да се сдобие с нея.

Холинс настръхна и лицето му почервеня.

— Ние хванахме точно когото трябва, агент Матюс. Колкото и трудно е за ФБР да преглътне горчивия хап, в нашето управление глупаци няма.

— Не съм казал, че има. Кажете ми, какви са уликите срещу него?

— Пълен набор. Повече от достатъчно, за да го пратим на стола, без много да се церемоним.

— Може ли малко по-точно.

— Снощи той уби едно младо момиче. Скочил върху нея и я завлякъл в гората зад къщата ѝ. Тъкмо я кълцал със сатъра, когато някой го видял и позвънил на 911.

— И това ли е всичко?

— Ни най-малко. Когато господин Обри Шифлит бил на шестнайсет години, нацепил две момичета от неговия клас с брадва, защото не искали да излизат с него. Останалите осемнайсет години от живота си прекарал в клиника за душевноболни с диагноза: тежка параноидална шизофрения с мания за убиване.

— И с такава диагноза са го изписали?

— По дяволите, не! Избягал оттам преди малко повече от два месеца.

— И това за вас е достатъчна причина, за да повярвате, че именно той е Кърпача? Това и признанието му, което има повече дупки и от решето?

Холинс се усмихна лукаво.

— О, не. Най-хубавото, го оставих за края. Рано тази сутрин претърсихме караваната, в която живее. И какво мислите, че намерихме във фризера, а? Четири замразени човешки сърца. Искате ли да се обзаложим, че тъканният им анализ ще съвпадне с този на четирите жертви от Вирджинския университет? Намерихме и куфар, пълен с гащички, сутиени и всякакви дамски украшения, плюс портмонетата на същите четири жертви. И електрическа бормашина, ножове и сатъри.

За момент Матюс се смая от разкритията, които чу, после поклати глава.

— Ах, тия гадни копелета! — промърмори той под нос. — Тия безгрешни дяволски копелета!

— Какво, какво? — наклони се към него Холинс.

— Нищо, шериф. Нищо — отвърна Матюс, чувствайки, че е победен. — Още само едно нещо. Колко голям беше фризерът в караваната му?

— То всъщност не е фризер, ами от ония големи хладилници с отделна врата за камерата отгоре.

— Значи е нямал отделен фризер, така ли?

— Ама и вие знаете къде да натиснете, а? Знам накъде биете, но трябва да призная, че вероятно е замразявал телата на някое друго място.

— Сигурно.

— Е? Това е — каза Холинс, слагайки край на разговора. — Разбира се, не може да се каже, че ще ни даде всички подробности по престъпленията си, но лекуващият го лекар от лудницата каза, че той може би говори истината, когато разправя, че не помни. Откакто е избягал, не е вземал лекарства, което означава, че е доста разтърсен. С една дума — имаме работа с лабилна личност. Обаче имаме повече от достатъчно доказателства, за да го съдим за убийствата в Шарлотсвил плюс снощното убийство.

Матюс не каза нищо. През изминалите четири дни Бюрото бе ангажирало целия си контраразузнавателен отдел да се разрови за нещо, което би могло да свърже Малик с ЦРУ, и да се образува здраво подкрепено с доказателства дело, че именно той е убиецът, но нищо не бяха успели да намерят. Всички възражения от страна на ФБР, че Холинс е хванал погрешен човек и уликите срещу него са само косвени, щяха да се окажат глас в пустиня и да бъдат възприети като опит да се подкопае доверието в местната полиция, а хората от самото Бюро щяха да изглеждат като сбирщина от завистливи неудачници.

Всъщност всичко, което те имаха, бе един очевиден, видял Малик да излиза от крайпътната кръчма в Ню Джърси с момичето, убито по-късно същата вечер. Но това далеч не бе достатъчно и само с него Бюрото не можеше да рискува да си постави авторитета на карта и да замеря ЦРУ с кал, започвайки по този начин междуведомствена война, която само можеше да навреди на имиджа им.

За момент на Матюс му се прииска да каже на Холинс за Малик, но се отказа. Те си имаха своя убиец. Медиите бяха повярвали. И защо не? Всичко бе изкарано на бял свят чисто и почтено и според тях в цялата история нямаше нито една пукнатина. Убийствата ще спрат. Хората ще се успокоят и отново ще могат спокойно да се разхождат вечер. Натискът върху ФБР и местните ченгета ще отслабне. Делото отива в архив. Семействата на пострадалите ще намерят известно утешение в разрешаването на случая. А снощното убийство, в което Шифлит бе хванат на местопрестъплението, бе напълно достатъчно, за

да го екзекутират или да го затворят за цял живот. И в края на краищата Малик бе мъртъв.

— Е, май трябва да получите поздравления за това, шериф. Ако Бюрото може с нещо да ви помогне, просто ни се обадете.

— Благодаря за предложението. Мисля, че ще се справим и сами.

Матюс седя дълго време в колата, преди да излезе от паркинга. Бе само на половин час път от дома си в Ричмънд. Само на трийсет минути от жена си и двегодишната си дъщеря, които не бе виждал от седмица насам. Край. Всичко бе свършило. Независимо по какъв начин, най-сетне всичко бе свършило.

41.

— Т'ва тук са пълни глупости и ти го знаеш — развика се Хаусър още като влезе в кабинета на редактора. В ръцете си държеше разпечатка от съобщението на Асошиейтед прес за залавянето на Кърпача.

— Вече разговаряхме по този въпрос, Джули — каза Питър Дейвидсън. — Дай ми нещо, което да е добре подкрепено с доказателства, и си готова, но без нищо, за което да се хвана, нито аз, нито ти можем да направим каквото и да било.

— Разполагам с достатъчно материал, за да задам тук-там някои въпроси, които евентуално биха накарали някой от висините да започне разследване.

— Нямаш нищо, с което да подкрепиш версията си за това как е станало всичко. Какво искаш да направя? Да подхвърля този вестник на риск от съдебен процес, който да съсипе репутацията му? Е, няма да стане. ЦРУ и десницата ще си умрат от радост, но издателят ни едва ли, уверявам те.

— А какво ще кажеш за историята с фалшивите пари? Мога да подходя от този ъгъл.

— По кой начин? „Секретна служба“ твърдят, че са си възвърнали всичко и в разследването им не се споменава за никакъв Джон Малик. Джули, моля те! Послушай старото куче, изстрадало своя дял от загубени битки — този път те ни биха. Шансовете ти да получиш онова, което ти трябва, за да подхванеш отново тази история, са — меко казано нулеви. И ако преценят, че си сериозна заплаха за тях, когато свършат с теб, ти ще бъдеш напълно дискредитирана клюкарка, която се чуди какво да измисли, за да се докопа до „Пулицър“. За твое собствено добро е — забрави го.

— Ти така ли би постъпил?

— Да. Ще ми направи ей такава дупка в стомаха, но ще го преживея някак си. И кой знае, може би някой ден наистина ще се издънят някъде и пак ще ти се предостави възможност да ги стиснеш

за топките. Засега обаче ти препоръчвам да оставиш всичко настрани и да се захващаш за работа.

— Имам нужда от малко отпуск — каза Хаусър.

— Вземи си седмица-две. Иди някъде, отпусни се, прочисти си мозъка от цялата тая бъркотия, после се върни. Работата ти е тук и те чака.

— Може и да не се върна, Питър.

— Е, недей взима прибързани решения. Страшно ще ни липсваш.

Хаусър влезе в апартамента си и забеляза, че лампичката на телефонния секретар мига. Прегледа пощата, после отиде и натисна копчето на апарата. Първото обаждане бе от мъж, с когото се бе срещала през последните шест месеца. Канеше я на концерт в Кенеди Сентър. Второто бе от Тони Грималди:

— Обадох се на щерката на Къли. Всичко, което чух от нея бе: „Кой Малик? Какво отвличане?“ И все такива. Съжалявам. Няма как, маце, не можеш все да печелиш. Ще чакам да се видим.

Третото обаждане разбуди в нея неопишимо приятни емоции и тя се отпусна в креслото, заслушана в познатия глас.

— Може би не оправдах съвсем очакванията ти, но пък и никога не съм твърдял, че съм нещо повече от това, което съм. Много ми се иска да поговорим. Да видя дали не можем да оправим това между нас. Ако отговорът е не, ще те разбере. Ако е да, днес пристигам от Каймановите острови на летище „Дълес“ в четири следобед. Там ще имам час и четиридесет минути престой до полета ми за Германия. Каквото и да е решението ти, знай, че никога не съм искал да ти причинявам болка.

Хаусър прослуша обаждането три пъти, облегната назад и вперила замислен поглед в апарата. После стана, наля си чаша вино и прослуша съобщението за четвърти път, след което го изтри.

Споменаването на Каймановите острови я накара да се сети за нещо — спомни си онова съобщение, записано на телефонния секретар в къщата на Малик, което Къли бе изтрил. Името на жената бе Одет и Джули чак сега се сети, че като каза Джорджтаун, тя е имала предвид не квартала във Вашингтон, а столицата на Каймановите острови, разположена на Големия Кайман. Джорджтаун — с многобройните си интернационални банки и всеизвестната им

репутация да перат бързо и ефикасно пари, без да задават въпроси. Именно това обаждане на Одет, изглежда, бе накарало Къли да се замисли и сигурно тогава са покарали и първите кълнове на плана му. Е, и какво от това? Къде е разликата?

В него имаше нещо толкова правдиво и хубаво и това, което ѝ бе казал на летището, бе вярно. Не беше я излъгал — още от самото начало ѝ бе казал, че Управлението ще стори всичко по силите си, за да прикрие случая.

Наля си още една чаша вино, чувствайки се самотна, потисната и смутена повече от всякога. Спомни си нещо, казано от баща ѝ, когато веднъж тя го упрекна, че е напуснал майка ѝ заради друга жена: „Щом не си живяла моя живот, не можеш да подлагаш на критика и действията ми.“

Джули погледна, часовника си — бе четири часът. Летище „Дълес“ бе само на половин час път.

Къли вдигна поглед от списанието и видя Хаусър, застанала на входа за транзитната зала и вперила поглед в него. Той се изправи и се приближи към нея с разперени за прегръдка ръце.

— Дойдох да поговорим, Къли. Само да поговорим — каза тя, правейки се, че не вижда разперените ръце.

— Радвам се, че дойде.

— Не съм сигурна дали мога да кажа същото и за себе си. Но и не исках да оставя този въпрос висящ.

— Липсваше ми.

— Ти също ми липсваше. Но не бих искала да взема участие в това, което ти направи.

— Не си взела никакво участие. Нямах нищо общо. Това, че взех парите, си бе чисто мое решение. През цялото време аз им бях останал верен, не съм им изменял, а те го направиха. Предадоха ме и съсипаха живота ми. Правилно или не, опитах се да спася част от него. Просто го приеми като нещо, което съм направил по свои лични причини.

— Не съм сигурна дали ще мога. Но мисля, че съм готова да опитам.

По високоговорителите се разнесе мелодичен глас:

— Всички пътници, пътуващи с полет 419 на „Луфтханза“ за Франкфурт, моля да заемат местата си в самолета.

Къли повиши глас, за да надвика гласа от радиоуредбата:

— Това е моят полет.

Хаусър го гледаше в очите, но не каза нищо.

— От Франкфурт ще отида за около седмица в Мюнхен. Имам малко работа там. Ела с мен.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

— Не мога да ти обещаая, че нещо ще се получи, Майк.

— Аз също. Но ти обещавам никога да не те лъжа и никога да не правя нищо, което би те наранило. Ела с мен, моля те!

— Не мога... Нямам билет... Самолетът ще излети всеки момент.

— Паспортът ти в теб ли е?

— В чантичката ми.

Къли бръкна във вътрешния джоб на спортното си сако и извади два билета.

— Толкова ли си бил сигурен, че ще дойда?

— Ни най-малко. Но се надяхах — отвърна Къли. — И предполагам, че винаги носиш паспорта със себе си.

— О-о, я стига, Майк. А не предположи ли, че не нося никакви дрехи със себе си?

— Доколкото си спомням, в Германия също има магазини.

Джули се поколеба. По високоговорителите се разнесе второто повикване за полета. Къли я притегли в прегръдките си и я целуна. Тя отвърна на целувката със същата страст.

— Моля те, ела с мен. Ако не се получи, нищо не губиш. А ако се получи, може би и двамата ще имаме късмет да намерим онова, което търсим.

— Никога не съм била в Германия.

— Ще ти хареса. Майстори са на кожените изделия и бирата. А и страхотна музика имат. От оная, която те кара да се изпънеш и да тръгнеш с маршова стъпка... към други страни.

— А имат ли ограничения на скоростта по аутобаните?

— А-а, не, Джули! Тук не позна. Там аз ще карам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.